

3/11.22523

ฉษ ๑ ก

๑.๓

การศึกษาค้นคว้าของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ที่มีผลต่อทัศนคติของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ สังกัดกรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์

ของ

ภัสสร สังข์ศรี

ห้องสมุด
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

ตุลาคม ๒๕๒๔

ลิขสิทธิ์ เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

11/11/2524

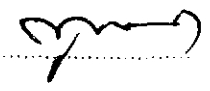
ท. ๗๕๗๒๑

178018

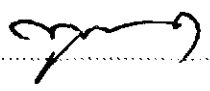
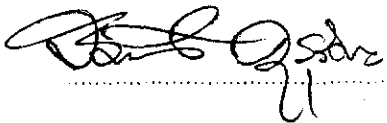
๕-1 พ.ศ. 2535

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญาบัตรฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

  ประธาน
.....
..... กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

  ประธาน
.....
..... กรรมการ
 กรรมการ

ประกาศคุณผลการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะ ตลอดจนช่วยแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อย่างดียิ่ง จากรองศาสตราจารย์ชม ภูมิภาค และรองศาสตราจารย์ ดร. ส.วาสนา ประवालพุกษ์ ในฐานะประธานและกรรมการควบคุมการวิจัย อาจารย์สมหวัง คุรุรัตน์ ที่กรุณาเป็นกรรมการสอบปากเปล่า อาจารย์นงเล็ก สุขสันต์ไทย ที่ให้คำแนะนำและตรวจแก้ไขในการเขียนแบบสอบถาม ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในน้ำใจและความกรุณาของท่านอาจารย์ทั้งสี่เป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

กราบขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนวัดไทย (พรหมานุกูล) อาจารย์สังวร สานัตธรรม อาจารย์ใหญ่โรงเรียนวัดยานนาวา อาจารย์ภรณ์ศรี มะกกล้าทอง และอาจารย์ประจิม จรุงศิริ ที่ให้ความช่วยเหลือ เป็นอย่างดีในการแจกแบบสอบถาม ผู้วิจัยขอขอบคุณนักเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนวัดไทย (พรหมานุกูล) และโรงเรียนวัดยานนาวา ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามด้วยความจริงใจ

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้รับกำลังใจและความช่วยเหลือ เป็นอย่างดีจากเพื่อน ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากคุณยุวดี นีรตนตระกูล คุณฉราพร เจริญสถาพร และคุณเพ็ญศรี แซ่โจ้ว

สุดท้ายผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ ผู้ให้การสนับสนุนทั้งกำลังใจและกำลังทรัพย์ จนกระทั่งปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี

ภัสสร สังข์ศรี

สารบัญ

บทที่	หน้า
๑	๑
บทนำ	
ภูมิหลัง	๑
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	๔
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	๔
ขอบ เขตของการศึกษาค้นคว้า	๕
นิยามศัพท์ เฉพาะ	๘
๒	๖
เอกสารและงานวิจัยที่ เกี่ยวข้อง	
เอกสารและงานวิจัยที่ เกี่ยวข้องกับลักษณะทั่วไปของ เด็กในวัย เตรียม	
เข้าสู่รุ่น	๖
เอกสารและงานวิจัยที่ เกี่ยวข้องกับทัศนคติ	๑๐
เอกสารและงานวิจัยที่ เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของโทรทัศน์ต่อ เด็ก	๑๒
เอกสารและงานวิจัยที่ เกี่ยวข้องกับเจ้าพนักงานตำรวจ	๑๓
สมมุติฐาน	๔๔
๓	๔๕
วิธีดำ เนินการวิจัย	
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	๔๕
การสร้างแบบสอบถาม เพื่อใช้ในการวิจัย	๔๕
การดำ เนินการรวบรวมข้อมูล	๔๗
การวิเคราะห์ข้อมูล	๔๗
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	๔๘
๔	๔๘
การวิเคราะห์ข้อมูล	
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	๔๘
ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปร	๕๐

ความสนใจในการดูภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง	๕๑
อิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติของกลุ่มตัวอย่าง	
แจ็กแจงตามทัศนคติ	๕๔
ความคิด เห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อครู นักวิทยาศาสตร์ คารานักเรื่อง	
ตำรวจ และนักกีฬา	๖๔
ภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ที่กลุ่มตัวอย่างชอบดูอันดับที่ ๑ - อันดับที่ ๓	
และเหตุผลที่ชอบดูภาพยนตร์การ์ตูน จำแนกตามเพศ	๗๔
๕. สรุปผลการค้นคว้า,อภิปราย และข้อ เสนอแนะ	๗๔
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	๗๔
สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า	๗๔
กลุ่มตัวอย่าง	๗๔
เครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้า	๗๔
วิธีดำ เนินการรวบรวมข้อมูล	๘๐
การวิเคราะห์ข้อมูล	๘๐
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	๘๑
ข้อ เสนอแนะ	๘๗
บรรณานุกรม	๘๘
ภาคผนวก	๘๘

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

๑	แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม เพศ	๕๐
๒	แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับความสนใจ	๕๐
๓	แสดงจำนวนวันภายในเวลา ๑ สัปดาห์ ในการดูภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น ทางโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง	๕๑
๔	แสดงจำนวนนักเรียนที่ดูภาพยนตร์การ์ตูนในแต่ละวัน ภายในเวลา ๑ สัปดาห์	๕๒
๕	แสดงจำนวนนักเรียนที่ดูภาพยนตร์การ์ตูนตามสถานีโทรทัศน์แต่ละสถานี	๕๓
๖	แสดงจำนวนนักเรียนที่ดูภาพยนตร์การ์ตูนหลังข่าว ๒๐.๐๐ น. ทางสถานี โทรทัศน์แต่ละสถานี	๕๓
๗	เปรียบเทียบความแตกต่างของอิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ ต่อทัศนคติ ๗ ด้าน ระหว่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย	๕๔
๘	อิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติของนักเรียน แบ่งตาม ระดับความสนใจในการดูภาพยนตร์การ์ตูน	๕๖
๙	อิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านความก้าวหน้า ทางเทคโนโลยี แบ่งตามระดับความสนใจ	๕๘
๑๐	อิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านการใช้ชีวิตรวมหมู่ ของกลุ่มตัวอย่างแบ่งตามระดับความสนใจ	๕๘
๑๑	อิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านความมีเมตตาของ กลุ่มตัวอย่างแบ่งตามระดับความสนใจ	๕๘
๑๒	เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย เป็นรายคู่ ของอิทธิพลจาก ภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ด้านความมีเมตตา ระหว่าง นักเรียน ๓ กลุ่ม	๖๐
๑๓	อิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านการใช้ความรุนแรง ของกลุ่มตัวอย่าง แบ่งตามระดับความสนใจ	๖๑

๑๔	อิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านชาตินิยม ของกรุ่มตัวอย่าง แบ่งตามระดับความสนใจ	๖๑
๑๕	เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรายคู่ ของอิทธิพลจากภาพยนตร์ การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านชาตินิยม ระหว่างนักเรียน ๓ กลุ่ม	๖๒
๑๖	อิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านความสนใจทางเพศ ของกรุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับความสนใจ	๖๓
๑๗	อิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านการทำความดี ของกรุ่มตัวอย่างแบ่งตามระดับความสนใจ	๖๔
๑๘	แสดงความคิดเห็นของกรุ่มตัวอย่างที่มีต่อ ครู จำแนกตาม เพศ	๖๕
๑๙	แสดงความคิดเห็นของกรุ่มตัวอย่างที่มีต่อวิชาทฤษฎีศาสตร์ จำแนกตาม เพศ	๖๖
๒๐	แสดงความคิดเห็นของกรุ่มตัวอย่างที่มีต่อดารานักร้อง จำแนกตาม เพศ	๖๘
๒๑	แสดงความคิดเห็นของกรุ่มตัวอย่างที่มีต่อดารารอง จำแนกตาม เพศ	๗๐
๒๒	แสดงความคิดเห็นของกรุ่มตัวอย่างที่มีต่อนักกีฬา จำแนกตาม เพศ	๗๒
๒๓	รายชื่อภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นที่กรุ่มตัวอย่างชอบดูอันดับที่ ๑ - อันดับที่ ๓ จำแนกตามเพศ	๗๔
๒๔	แสดง เหตุผลของตัก เรียบชายที่ชอบดูภาพยนตร์การ์ตูนในอันดับที่ ๑ - อันดับที่ ๓	๗๕
๒๕	แสดง เหตุผลของตัก เรียบหญิงที่ชอบดูภาพยนตร์การ์ตูนในอันดับที่ ๑ - อันดับที่ ๓	๗๗

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

- แผนภูมิองค์ประกอบของทัศนคติ ๑๓

บทที่ ๑

บทนำ

ภูมิหลัง

เด็ก เป็นวัยของการเรียนรู้และการมีจินตนาการที่กว้างไกล นักจิตวิทยาเด็ก ไลกกล่าวไว้ว่า เด็กสามารถเรียนรู้และสังเกตจากสิ่งแวดล้อมรอบตัว และนำมาสร้างเป็นเหตุการณ์หรือสถานการณ์ขึ้นใหม่ โดยใช้จินตนาการอื่นไม่มีกฎเกณฑ์ของเด็ก ทั้งนี้เด็กจะแสดงออกมาในลักษณะของการพูดคุย การเล่า เรื่อง การเล่น และการเลียนแบบในลักษณะต่าง ๆ (อรัทัย ศรีสันติสุข ๒๕๒๗ : ๔๔) จากการศึกษาของสถาบันดนตรียามาฮ่าแห่งประเทศไทยชี้ให้เห็นว่า เด็กเมื่อมีอายุ ๔ ขวบ สมอของ เด็กจะเติบโตสมบูรณ์ และเริ่มรับทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้พบเห็นหรือสิ่งที่ใหญ่ป้อนให้ได้อย่างแม่นยำและรวดเร็ว เด็กเล็ก ๆ จะเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เรียนการอ่านและการใช้โน้ต เพลงได้รวดเร็วกว่าผู้ใหญ่ ดังนั้น ในภาวะของเด็กที่มีอายุประมาณ ๔ - ๑๒ ปี จึงไม่ผิดอะไรกับกระดาษขับหรือพองน้ำ พร้อมจะดูดซึมทุกอย่างที่แวดล้อมใกล้ชิด (พิชัย วาสนาส่ง ๒๕๒๒ : ไม่มีเลขหน้า)

สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อเด็ก คือ

- ก. ครอบครัว ได้แก่ พ่อแม่ ญาติพี่น้อง
- ข. ชุมชน ได้แก่ เพื่อนบ้าน เพื่อนที่โรงเรียน บุคคลอาชีพต่าง ๆ
- ค. สื่อมวลชน ได้แก่ โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์

ในระยะเวลาที่ผ่านมา สื่อมวลชนโดยเฉพาะโทรทัศน์นับว่าได้มีอิทธิพลมาก และได้ถูกมองเสมือนมีดสองคมที่อาจให้ทั้งคุณและโทษแก่เด็ก (อรัทัย ศรีสันติสุข ๒๕๒๗ : ๔๔) เนื่องจากโทรทัศน์มีทั้งภาพ เสียง สีสรร มีความเคลื่อนไหวเหมือนมีชีวิต น่าเชื่อถือ เข้าใจง่าย และสำคัญที่สุด คือ โทรทัศน์สามารถดูได้ในบ้าน เด็กที่กำลังชมเมื่อจับวางตรงหน้าโทรทัศน์ เด็กจะหยุดนิ่งและเคลื่อนไหวน้อยที่สุด ภาพเคลื่อนไหวที่สีสันและเสียง เด็กจะสามารถซึมซับและจดจำได้รวดเร็วต่อเนื่อง ทั้งเรื่องมีสาระและไร้สาระ จะหลังไหล เข้าไปประทับแน่นในสมองของเด็ก เด็กจะแสดงภาวะการเป็นกระดาษขับต่อสิ่งที่โทรทัศน์เสนอให้ บางอย่าง เด็กก็จำเป็นต้องปฏิบัติตาม ถ้าความอำนวยการของสภาพร่างกายและอุปนิสัยที่ใกล้เคียงเหมาะสม ถ้าสิ่งใดทำไม่ได้ เพราะขาดอุปกรณ์และภาวะแวดล้อมที่เหมาะสม เด็กก็จะจดจำสิ่งที่ซึมซับได้จากรายการโทรทัศน์แล้วซ่อนไว้ในอนุสติ และจะนำออกมาใช้ทันทีที่เกิดภาวะการที่เหมาะสม (พิชัย วาสนาส่ง ๒๕๒๒ : ไม่มีเลขหน้า)

จากการสำรวจของสถาบันวิจัยสังคมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า กิจกรรมที่เด็กชอบทำมากที่สุด มี ๓ ประเภท ดังนี้

๑. ดูโทรทัศน์ ๒๕.๓๐ %
๒. เล่น ๒๓.๑ %
๓. อ่านหนังสือ ๑๘.๒ %

แสดงว่าการดูโทรทัศน์เป็นกิจกรรมที่เด็กชอบมากที่สุด จากการสอบถามปรากฏว่า รายการขบถโทรทัศน์ที่เด็กชอบมากที่สุดคือ ภาพยนตร์การ์ตูน (อรทัย ศรีสันต์สุข ๒๕๒๗ : หน้า ๒๘ - ๓๐) และการสำรวจของกองเผยแพร่การศึกษา กระทรวงศึกษาธิการให้ข้อมูลเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ที่ชอบดูมากที่สุด คือ

เด็กอายุ ๒ - ๕ ปี ชอบดูการ์ตูนมากที่สุด	คิดเป็นร้อยละ ๔๗
เด็กอายุ ๖ - ๙ ปี ชอบดูการ์ตูนมากที่สุด	คิดเป็นร้อยละ ๔๘
เด็กอายุ ๑๐ - ๑๓ ปี ชอบดูการ์ตูนมากที่สุด	คิดเป็นร้อยละ ๓๖

ปัจจุบันนี้สถานีโทรทัศน์ในประเทศไทยที่มีภาพยนตร์การ์ตูนเล่นมากที่สุด คือ สถานีโทรทัศน์ช่อง ๔ อสมท. โดยจัดภาพยนตร์การ์ตูนออกอากาศทุกวัน ตั้งแต่วันจันทร์ - วันอาทิตย์ ในช่วงเวลา ๒๑.๒๐ น. ฉายออกอากาศตอนละ ๑๐ นาที และในวันเสาร์และวันอาทิตย์ออกอากาศในช่วงเวลา ๘.๓๐ - ๑๑.๐๐ น. เป็นภาพยนตร์การ์ตูน ๕ เรื่อง ฉายตอนละ ๓๐ นาที ดังนั้นภายใน ๑ สัปดาห์ทางสถานีช่อง ๔ อสมท. จะมีภาพยนตร์การ์ตูนทั้งหมด ๖ เรื่อง ฉายออกอากาศสัปดาห์ละ ๑๗.๕๐ ตอน สถานีโทรทัศน์ที่จัดฉายภาพยนตร์การ์ตูนมากเป็นอันดับ ๒ คือ สถานีโทรทัศน์ช่อง ๓ จัดฉายภาพยนตร์การ์ตูนทุกวัน วันจันทร์ - วันศุกร์ ในช่วงเวลา ๑๖.๐๐ - ๑๖.๓๐ น. ฉายออกอากาศวันละ ๒ เรื่อง ตอนละ ๑๕ นาที และในวันเสาร์ และอาทิตย์ออกอากาศในช่วงเวลา ๘.๓๐ - ๘.๐๐ น. ๑ เรื่อง ตอนละ ๓๐ นาที ดังนั้นใน ๑ สัปดาห์ทางสถานีช่อง ๓ จะมีภาพยนตร์การ์ตูนทั้งหมด ๓ เรื่อง ฉายออกอากาศสัปดาห์ละ ๑๖.๕๐ ตอน สถานีโทรทัศน์ที่จัดฉายภาพยนตร์การ์ตูนมากเป็นอันดับ ๓ คือ สถานีโทรทัศน์ช่อง ๗ จัดฉายภาพยนตร์การ์ตูนทุกวัน วันจันทร์ - วันอาทิตย์ ในช่วงเวลา ๒๐.๕๕ - ๒๑.๐๐ น. ฉายออกอากาศวันละ ๑ เรื่อง ตอนละ ๕ นาที ดังนั้นใน ๑ สัปดาห์ทางสถานีโทรทัศน์ช่อง ๗ จะมีภาพยนตร์การ์ตูนทั้งหมด ๑ เรื่อง ฉายออกอากาศสัปดาห์ละ ๗.๕๐ ตอน สถานีโทรทัศน์ที่จัดฉายภาพยนตร์การ์ตูนน้อยที่สุด คือ สถานีโทรทัศน์ช่อง ๕ จัดฉายภาพยนตร์การ์ตูนในวันเสาร์ เวลา ๑๖.๓๐ - ๑๗.๐๐ น. ฉายออกอากาศ ๑ เรื่อง ตอนละ ๓๐ นาที (นิตยสารรายการโทรทัศน์ ๒๕๒๕ : ๕๑ - ๖๐) ดังนั้นสถานีโทรทัศน์ทั้ง ๔ สถานีจะมีภาพยนตร์การ์ตูนให้เด็ก ๆ ได้ดูกัน

ประมาณสัปดาห์ละ ๑๐ เรื่อง โดย ๔ ใน ๑๐ เรื่องเป็นภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น ที่ฉายออกอากาศทาง สถานีโทรทัศน์ช่อง ๔ อสมท. ช่อง ๕ และช่อง ๓ การ์ตูนที่ฉายมีลักษณะเป็นการ์ตูนสั้น ๆ ตอนเดียวจบ เช่น คร. สัมกับหนูน้อยออร่าเร่ โดเรมอน นิโนจาซัดโตรี เป็นต้น และเป็นการ์ตูนที่เป็นเรื่องยาว ต้องติดตามดูต่อ เช่น จอร์จี่ท่ามหนิงน้อย ลี้อรักต่างดาว เป็นต้น

จากข้อมูลดังกล่าวมาแล้วข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ภาพยนตร์การ์ตูนที่เด็กไทยติดตามดูนั้น เป็นภาพยนตร์การ์ตูนที่มาจากประเทศญี่ปุ่นเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องที่น่าคิดว่าภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นนั้น เหมาะสมกับเด็กไทยหรือไม่ การ์ตูนญี่ปุ่นก็ควรจะเหมาะสมกับเด็กญี่ปุ่นเท่านั้น เพราะการ์ตูนเหล่านี้ล้วนให้ทางออก และให้ความเป็นเพื่อนกับเด็กญี่ปุ่นมากกว่าเด็กไทย จริงอยู่เด็กไทยอาจมีความต้องการ เช่น สยวกันหรือ โกลด์ สยงกัน เพราะ เด็ก ๆ ทุกชาติทุกภาษาต่างนิยมดูการ์ตูนที่น่ารัก มีอำนาจ เก่งต่าง ๆ แต่สภาพสังคมไทยกับญี่ปุ่นแตกต่างกันมาก เด็กญี่ปุ่นเติบโตมาในสังคมที่มีความเจริญทางวัตถุและเทคโนโลยี แต่เด็กไทยเติบโตมาในสังคมที่มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีน้อย (กรี บ้านไผ่ และสุชาติ สวัสดิ์ศรี ๒๕๒๖ : ๓๒) และจากการสัมภาษณ์ พูจิโกะ พูจิโอะ นักวาดการ์ตูนผู้ให้กำเนิด โดเรมอน กล่าวว่า "เราเขียนการ์ตูนเพื่อเด็ก ๆ ญี่ปุ่นเท่านั้น เด็ก ๆ ในประเทศอื่น ๆ ชอบเราก็คงใจ การ์ตูนของเราไม่ใช่การ์ตูนแบบทั่วไป ๆ ไปอย่างการ์ตูนแนววิทยาศาสตร์ไม่ได้อยู่ในแนววาดของเราเลย การ์ตูนของเราเป็นการ์ตูนญี่ปุ่นเพื่อเด็กญี่ปุ่น" (กรี บ้านไผ่ และสุชาติ สวัสดิ์ศรี ๒๕๒๖ : ๓๔)

เนื้อหาสาระและรูปแบบของภาพยนตร์การ์ตูนที่ออกอากาศมีหลากหลาย เช่น เรื่องเกี่ยวกับการผจญภัยของตัวเอกและคณะ มีการต่อสู้ที่รุนแรงในบางครั้ง (หุ่นคอมพิวเตอร์ โกโชกุนหุ่นจอมพลัง อครอยด์) เรื่องเกี่ยวกับความฝันที่มีวิทยาศาสตร์เข้ามาเสริม (โกโชกุนหุ่นจอมพลัง) เรื่องเกี่ยวกับตัวเอกที่มีความสามารถพิเศษหรือเป็นหุ่นยนต์ (ออร่าเร่ ปาร์แมน ลี้อรักต่างดาว) เนื้อหาสาระที่ภาพยนตร์การ์ตูนเสนอนั้นมีทั้งข้อดีและข้อเสีย เพราะในเนื้อหาบางเรื่องจะให้เกิดข้อสนใจ แต่ในบางเรื่องก็แสดงให้เห็นถึงความแก่งแย่งชิงดีชิงเด่น การต่อสู้อย่างรุนแรง การแสดงออกทางเรื่องเพศอย่างเกินเลย นอกจากนี้ยังประเด็นหนึ่งที่น่าสนใจคือ ภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทำให้เด็ก ๆ ที่ดูโทรทัศน์มีความพึงใจ โคร้เอาตัวอย่าง และในขณะเดียวกันความศกแบบญี่ปุ่น วัฒนธรรมแบบญี่ปุ่น ค่านิยมแบบญี่ปุ่น ก็ค่อย ๆ ซึมซับเข้าไปในความคิดของเด็ก ในที่สุดเด็ก ๆ เหล่านี้อาจจะภูมิใจในความ เป็นญี่ปุ่นมากกว่าภูมิใจที่ เป็นคนไทย และข้อเท็จจริงในทาง เศรษฐกิจก็คือญี่ปุ่นกำลังครอบงำการผลิตและการค้าภาคอุตสาหกรรมในประเทศไทยขณะนี้ หากเยาวชนของเราภูมิใจในความเป็นญี่ปุ่นมากกว่าความเป็นคนไทย เสียแล้ว เขาก็จะไม่รู้สึกถึงการถูกครอบงำดังกล่าว (ณรงค์ เพ็ชรประเสริฐ ๒๕๒๓ : ๕)

จากข้อมูลทีกล่าวนำมาแล้ว ทำให้ผู้วิจัย เห็นความจำ เป็นที่จะศึกษาถึงอิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น
ว่า เด็กไทยที่ดูภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์จะได้รับผลดี ผลเสีย มากน้อย เพียงใด และสะท้อนออกมา
ทางทัศนคติอย่างไรบ้าง

ความมุ่งหมายของการวิจัย

- ๑. ศึกษาความสนใจของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ที่ดูภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น
- ๒. ศึกษาอิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นที่มีผลต่อทัศนคติของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕

ความสำคัญของการวิจัย

- ๑. ได้ทราบข้อเท็จจริงถึงอิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นที่มีผลต่อทัศนคติของเด็ก
- ๒. เพื่อเป็นแนวทางในการจัดสรรรายการภาพยนตร์การ์ตูน
- ๓. สามารถนำรูปแบบและเนื้อหาที่เด็กสนใจมา เป็นข้อ เสนอ เพื่อใช้สำหรับการผลิตภาพยนตร์การ์ตูน

ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

๑. กลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยครั้งนี้ จะศึกษานัก เรียนในระดับประถมศึกษาปีที่ ๕ ในปีการศึกษา
๒๕๒๘ ของโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน ๒๐๐ คน

๒. ตัวแปร

๒.๑ ตัวแปรอิสระคือความสนใจในการดูภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น เพศ และภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น
ทางโทรทัศน์ ฉายออกอากาศในวันเสาร์-อาทิตย์ ช่วงเวลา ๘.๐๐ - ๑๑.๐๐ น. ทางสถานีโทรทัศน์ช่อง ๘
อสมท. จำนวน ๖ เรื่อง ออกอากาศตอนละ ๓๐ นาที และที่ฉายออกอากาศในวันจันทร์-ศุกร์ ช่วงเวลา
หลังข่าวภาค ๒๐.๐๐ น. ออกอากาศตอนละ ๑๐ นาที ทางสถานีโทรทัศน์ช่อง ๘ อสมท.

๒.๒ ตัวแปรตาม คือทัศนคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ๗ ด้านคือ ด้านความก้าวหน้า
ทางเทคโนโลยี ด้านการใช้ชีวิตรวมหมู่ ด้านความมีเมตตา ด้านการใช้ความรุนแรง ด้านชาตินิยม
ด้านความสนใจทางเพศ และด้านการทำงานดี และทัศนคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ต่อครู นักวิทยาศาสตร์
คารานักร้อง ตำรวจ และนักกีฬา

๓. เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

๓.๑ แบบสอบถามแบ่งเป็น ๒ ตอน

ตอนที่ ๑ สอบถาม อายุ เพศ และความสนใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ในการ
ดูภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์

ตอนที่ ๒ สอบถามทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การใช้
ชีวิตรวมหมู่ ความมีเมตตา การใช้ความรุนแรง ชาตินิยม ความสนใจ
ทางเพศ การทำความดี และทัศนคติต่อบุคคลในอาชีพต่าง ๆ คือ ครู
ดารานักร้อง ตำรวจ นักกีฬา และนักวิทยาศาสตร์ สอบถามรายชื่อ
ของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นที่นักเรียนชอบอันดับ ๑ ถึงอันดับ ๓ พร้อมแสดง
เหตุผล

๔. ช่วงเวลาที่ภาพยนตร์การ์ตูนมีอิทธิพลต่อทัศนคติของเด็กคือ ช่วงเวลาที่เด็กได้ดูภาพยนตร์การ์ตูน
ญี่ปุ่นมาแล้วไม่น้อยกว่า ๓ เดือน

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

๑. ภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ หมายถึง ภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นที่ฉายออกอากาศในวันเสาร์
และวันอาทิตย์ ช่วงเวลา ๘.๐๐ - ๑๑.๐๐ น. ทางสถานีโทรทัศน์ช่อง ๙ อสมท. จำนวน ๒ เรื่อง
ออกอากาศตอนละ ๓๐ นาที และภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นที่ฉายออกอากาศในวันจันทร์ - วันศุกร์ ช่วงเวลา
๒๑.๒๐ - ๒๑.๓๐ น. ทางสถานีโทรทัศน์ช่อง ๙ อสมท. ออกอากาศตอนละ ๑๐ นาที

๒. ทัศนคติ หมายถึง ท่าที ความรู้สึก และความคิดเห็นเฉพาะตัวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔
ที่มีต่อความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การใช้ชีวิตรวมหมู่ ความมีเมตตา การใช้ความรุนแรง ความชาตินิยม
ความสนใจเรื่องเพศ การทำความดี รวมทั้งความคิดเห็นของนักเรียนต่อบุคคลในอาชีพต่าง ๆ คือ ครู
นักวิทยาศาสตร์ ดารานักร้อง ตำรวจ และนักกีฬา

๓. อิทธิพล หมายถึง ผลการดูภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านทัศนคติ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้า เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเรียบเรียงไว้ ดังนี้

๑. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทั่วไปของเด็กในวัย เตรียม เข้าสู่วัยรุ่น (Pre-adolescence)
 ๒. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ
 ๓. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของโทรทัศน์ต่อเด็ก
 ๔. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์การ์ตูน
๑. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทั่วไปของเด็กในวัย เตรียม เข้าสู่วัยรุ่น (Pre-adolescence)

เด็กวัยก่อนรุ่นอายุระหว่าง ๑๐-๑๔ ปี เด็กส่วนใหญ่ยังคงสูงขึ้นและน้ำหนักเพิ่มขึ้นอย่างสม่ำเสมอ แต่สำหรับเด็กคนใดมีกระดูกความเจริญเติบโตเร็วก็เข้าสู่รุ่นหนุ่มสาวเร็ว บางคนอาจเข้าวัยรุ่นเมื่ออายุ ๑๑ ปี บางคน ๘ ปี แต่บางคนกระดูกการเจริญเติบโตช้าก็อาจเข้าสู่วัยรุ่น อายุ ๑๒ ปี เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นแล้วความเจริญเติบโตจะเป็นไปอย่างรวดเร็ว

๑. พัฒนาการทางกาย (Physical Development)

เด็กวัยนี้ร่างกายจะมีส่วนสูงและน้ำหนักเพิ่มขึ้น มีการเปลี่ยนแปลงอย่างอื่น ๆ เกิดขึ้นด้วย แขนยาวออก มือใหญ่ขึ้น นอกจากนี้จะมีลักษณะเพศชั้นที่สองของเด็กแสดงให้เห็นชัดเจนขึ้นเรื่อย แต่เด็กหญิงจะเติบโตเร็วกว่าเด็กชาย เช่น สะโพกจะขยายออก ทรวงอกของเด็กหญิงจะค่อย ๆ โตขึ้น มีขนขึ้นที่อวัยวะเพศ และบางคนอาจจะมีระดู แสดงวุฒิภาวะทางเพศ เริ่มเมื่ออายุประมาณ ๑๑-๑๓ ปี ส่วนเด็กชายจะก้าวเข้าสู่วุฒิภาวะทางกายเมื่ออายุ ๑๒ ปี และเข้าสู่วัยแตกเนื้อหนุ่มเมื่ออายุ ๑๔-๑๕ ปี บางคนอาจเร็วหรือช้ากว่านี้ก็ได้ ส่วนใหญ่จะมีขนาดรูปร่างขยายขึ้นเห็นได้ชัด และจะเจริญเติบโตทางส่วนสูงเร็วกว่าด้านอื่น ๆ ลักษณะเพศชั้นที่สองเจริญขึ้นเรื่อย ๆ คือกล้ามเนื้ออกขึ้น ใหญ่กว้างขึ้น มีขนตามแขนและหน้าแข้ง เสียงหัวขึ้น เสียงเปลี่ยนภายหลังที่มีขนขึ้นที่อวัยวะเพศแล้ว และเมื่ออายุ ๑๔ ปีเต็ม

ส่วนมากจะมีน้ำอสุจิเคลื่อนทำให้เด็กบ้ำบัดความใคร่ด้วยตนเอง มีน้ำอสุจิเคลื่อนในเวลาหลับ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความมีวุฒิภาวะทางเพศสมบูรณ์ สามารถสืบพันธุ์ได้ เช่นเดียวกับฝ่ายหญิงเมื่อระดูมาแล้วก็เป็นมารดาได้เช่นกัน (ประสาน ทิพย์ธารา ๒๕๒๑ : ๖๘) ดังนั้นเด็กในวัยนี้จึงมีความสนใจในเรื่องเพศมากขึ้น และเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงอันรวดเร็วนี้ เด็กจึงต้องมีการปรับตัวทั้งทางร่างกายและจิตใจ เด็กจะเป็นกังวลและในขณะที่เดียวกันก็มีความอยากรู้อยากเห็นสูง เพราะฉะนั้นผู้ที่ใกล้ชิดกับเด็ก เช่น ครู พ่อแม่ ผู้ปกครอง จึงควรให้คำแนะนำเรื่องเพศอย่างตรงไปตรงมา (พรณี ชูทัย ๒๕๒๐ : ๑๑๒) เด็กในวัยนี้ถือว่าเป็นวัยที่มีสุขภาพดีที่สุดในชีวิต เด็กจะมีความสนใจกีฬาที่ต้องการใช้กำลังว่องไวและกระตุ้นให้เด็กออกกำลังกายกลางแจ้ง เด็กที่มีสุขภาพดีจะมีร่างกายแข็งแรง ว่องไว ถ้าวเนื่อง่ายได้พักก็หายเร็ว ชอบการผจญภัยและการต่อสู้ เด็กวัยนี้จึงประสบอุบัติเหตุบ่อยครั้ง แต่ก็ส่งผลให้เด็กได้มีความสามารถ และมีความอดทนมากยิ่งขึ้น

๒. พัฒนาการทางอารมณ์ (Emotional Development)

เด็กวัยนี้สามารถยอมรับกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติตัวได้ มองทุกสิ่งทุกอย่างกว้างขวางขึ้น มีเหตุผล สามารถมองเห็นความที่ควรเป็นไปได้หรือไม่เป็นไปไม่ได้ มองเห็นความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกัน ความคิดเห็นเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยาอยู่ในลักษณะที่ เป็นเจห์ เรียกว่า "moral relativist" ยึดยึดถือหรือความคิดเห็นของตนเองเป็นใหญ่ถึง เช่นในวัยต้น อะไรถูกต้องก็เป็นถูก อะไรผิดก็ต้องเป็นผิด ช่วงนี้จึงรู้จักพิจารณาสิ่งต่าง ๆ ด้วยใจเป็นกรรมมากขึ้น (พรณี ชูทัย ๒๕๒๐ : ๑๑๕) เด็กวัยก่อนรุ่นควรได้รับความช่วยเหลือให้สามารถควบคุมอารมณ์ และปรับปรุงแก้ไขตนเองอยู่เสมอ เด็กที่ถูกทอดทิ้งและไม่ได้รับการเอาใจใส่ดูแลจากบ้านและโรงเรียนจะไม่มีความสุข ซาดควรงอบอุ้ม กลายเป็นเด็กเจ็บช้ำหรือมีพฤติกรรมขัดขืน และไม่เกรงกลัวใคร มีอารมณ์รุนแรงได้ เด็กวัยนี้มีความกังวลใจ เรื่องสุขภาพและความ เป็นอยู่ของบุคคลในครอบครัวมากที่สุด นอกจากนี้เด็กยังกลัวความผิดหวังในการ เรียน และกลัวการเสียหายในหมู่เพื่อนฝูง

ความต้องการ เด็กวัยนี้มีความต้องการ เพิ่มขึ้นจากวัย เด็กตอนกลางหลายอย่าง เช่น

๑. ความต้องการเล่นกีฬาที่ช่วยพัฒนาทักษะ
๒. ต้องการอาหารที่มีคุณค่า
๓. ต้องการพักผ่อนอย่างพอเพียง
๔. ต้องการการแนะนำให้เข้าใจกระบวนการความเจริญเติบโตตามธรรมชาติ

๕. ต้องการได้รับรองความสามารถ และการได้เข้า เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม
๖. ต้องการความรัก ความอบอุ่น และความยกย่องชมเชยจากผู้ใหญ่
๗. ต้องการสถานที่ เครื่องมือ เครื่องใช้ และหนังสือที่ช่วยให้ความคิดในการทำกิจกรรม
ริเริ่มสร้างสรรค์ หรือใช้กำลังเคลื่อนไหวโดยที่ผู้ใหญ่ไม่บังคับ

๓. พัฒนาการทางสังคม (Social Development)

ในวัยนี้เด็กหญิงและเด็กชาย เล่นด้วยกันน้อยลง แต่ก็มีความสนใจซึ่งกันและกัน มีความสัมพันธ์ระหว่างเพศเกิดขึ้น อย่างไรก็ตามเด็กสนใจการรวมกลุ่ม และมีความรักกลุ่มมาก ต้องการให้กลุ่มยอมรับตน เด็กชายจะมีการคบกันเป็นแก๊งค์และจะมีกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การผจญภัย การชกชกฟัน คำห้ามของผู้ใหญ่ ขอบรวมกันต่อต้านผู้ใหญ่ ในเรื่องนี้ครูที่เข้าใจควรปล่อยให้เด็กได้ทำสิ่งที่เขาต้องการไปก่อน ไม่บังคับเสียทีเดียวแต่ช่วยให้นุ่มนวลแนะนำแก้ไขภายหลัง ทั้งนี้จะทำให้เด็กเรียนรู้การแก้ปัญหาจากประสบการณ์ที่ได้มาเองด้วย (ประสาร ทพิยธารา ๒๕๒๑ : ๖๘ - ๗๐) การเล่นเป็นกลุ่มของเด็กวัยนี้ จะช่วยให้เด็กมีความกล้า รู้จักใช้ความคิดและการให้ความร่วมมือกับผู้อื่น (สุชัย ชีรดากร ๒๕๒๓ : ๑๕๘)

ความสนใจ เด็กวัยนี้สนใจการเล่น โดยมากจะยึดการเล่นเป็นการระบายความเครียด เพราะกิจกรรมที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติเป็นความต้องการของร่างกายและจิตใจ ผู้ใหญ่ควรหาเครื่องเล่นที่มีกิจกรรมสร้างสรรค์ตามที่เด็กต้องการให้ เพื่อให้เด็กสามารถวางโครงการทำกิจกรรมของตนเองได้ เด็กชายวัย ๑๐ ขวบ จะสนใจการเล่นเป็นพิเศษ แสดงความซื่อสัตย์ต่อหมู่คณะ ชอบการเล่นกลางแจ้งที่มีกฎเกณฑ์ นอกจากนี้ยังชอบเล่นวิ่งแข่ง เล่นโยดโผน ใช้ความว่องไว ใช้เครื่องยนตกลไก ส่วนเด็กหญิงชอบการคร่ำ การตัดเย็บ ตกแต่งบ้าน และการแสดงที่เกี่ยวกับเรื่องจริง กิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้นับว่าเป็นประโยชน์มาก นอกจากจะช่วยให้เด็กได้รับความเพลิดเพลินแล้วยังทำให้เด็กมีความรู้มากขึ้นด้วย

ผู้ใหญ่ควรเลือกกิจกรรมการเล่นให้เด็กบ้างเพื่อให้เด็กเล่นในสิ่งที่มีคุณค่า นอกจากจะสนุกเพลิดเพลินแล้วยังช่วยให้เป็นการเตรียมชีวิตผู้ใหญ่ เด็กวัยนี้สนใจการสะสมเป็นงานอดิเรกกันมาก ดังนั้นถ้าผู้ใหญ่เข้าใจและแนะนำให้เด็กรู้จักสะสมสิ่งที่เป็นประโยชน์ เช่น สะสมแสตมป์ ก็จะเป็นกิจกรรมที่ให้คุณค่าทางการศึกษา และสร้างจิตนิสัยที่ดีงาม เพราะเด็กจะได้เรียนการแยกประเภทของและช่วยให้มีระเบียบจัดเข้ากลุ่มได้ด้วย (ประสาร ทพิยธารา ๒๕๒๑ : ๗๐) นอกจากนั้นแล้วการหัดใจแบบหรือหว่าหรือการนิยมคนเก่งก็จะพบได้เสมอในเด็กวัยนี้ เช่น อาจมีการหัดใจครู นักกีฬา หรือดารานักเป็นต้น (พรรณี พุทธิ ๒๕๒๐ : ๑๑๔)

๔. พัฒนาการทางสติปัญญา (Mental Development)

เด็กวัยก่อนรุ่นนี้มีความสามารถในการใช้เหตุผลมากขึ้น มีความสามารถในทางใช้คำพูดที่เป็นนามธรรมสูง เข้าใจความหมายของคำพูดได้ถูกต้อง และสามารถให้คำจำกัดความแก่คำที่เป็นนามธรรมได้ ครูจะสังเกตเด็กในวัยนี้ได้ว่าถ้าเด็กมีความสามารถในการใช้คำพูดที่เป็นนามธรรมสูง แสดงว่าเป็นเด็กฉลาด สามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ใหม่ ๆ ได้อย่างรวดเร็วและเหมาะสม ถ้าเด็กสมองช้าจะไม่ใคร่มีสมาธิในการทำงานที่ยาก ๆ ทำงานได้ผลน้อยกว่าเด็กปกติ ครูควรจัดหาทางช่วยเหลือให้เด็กได้มีพัฒนาการทางสติปัญญาให้เหมาะสมกับเอกลักษณ์ของเด็กแต่ละคน นอกจากนี้ผู้ใหญ่ควรจะปลูกฝังคุณลักษณะที่ดีหลายประการให้เกิดขึ้นในเด็กวัยก่อนรุ่นนี้ด้วย เช่น การให้ความร่วมมือ การรู้จักรับผิดชอบต่อหน้าที่ มีความกล้า มีความซื่อสัตย์ต่อความงาม มีความคิดสร้างสรรค์ และมีความยุติธรรม เป็นต้น

ในวัยนี้เด็กจะสามารถควบคุมตนเองได้มากขึ้น สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้ก็ขึ้นกับความเชื่อมั่นในตนเองด้วย ปัญหาของเด็กวัยนี้ก็คือเนื่องจากเด็กมีความเฉลียวเฉลียวใจ เข้าใจรับตลก เนื้อนุ่มสาวไม่พร้อมกัน ทำให้เกิดปัญหาทางอารมณ์และสังคม อันเนื่องมาจากการปรับตัวไม่เหมาะสม (ประสาร ทิพย์ธารา ๒๕๒๑ : ๗๑)

ลักษณะพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก มีดังนี้

๑. มีความสนใจสิ่งต่าง ๆ ได้นานขึ้น
๒. เริ่มฟัง เหตุผลของผู้ใหญ่และต้องการให้ผู้ใหญ่รับฟัง เหตุผลของตนเองบ้าง
๓. การแก้ปัญหาที่มีความคิดความสามารถที่จะคิดโครงการและสามารถดำเนินการด้วยตนเองโดยไม่ต้องอาศัยการนำทางของผู้ใหญ่ การตัดสินใจจะอาศัยประสบการณ์และคิดอย่างใคร่ครวญ
๔. ความอยากรู้อยากเห็น เด็กวัยนี้ชอบแสวงหาความจริง มักจะชอบถามเกี่ยวกับตนเอง
๕. ความสนใจในทักษะ ต้องการการทำงานเพื่อหาความสามารถและประสบการณ์ใหม่ ๆ
๖. ความคิดคำนึง การเล่นเกมจะน้อยลง เริ่มมีความสนใจปัญหาสังคม และโลกภายนอก ชอบอภิปราย แสดงความคิดเห็น และมีความคิดริเริ่ม
๗. ความเข้าใจเกี่ยวกับเวลา มีความแม่นยำและกว้างขวางขึ้น สามารถเข้าใจลำดับวัน เดือน ปี ได้ถูกต้อง (สุณีย์ ธีรดากร ๒๕๒๓ : ๑๔๔ - ๑๔๕)

กลุ่มตัวอย่างที่วิจัยครั้งนี้อยู่ในชั้นประถมศึกษาที่ ๔ จะมีอายุประมาณ ๘-๑๓ ปี ซึ่งจะเป็นเด็กช่วงวัยก่อนวัยรุ่น (Pre-adolescence) ลักษณะทั่วไปของเด็กในวัยนี้พอสรุปได้ดังนี้ ร่างกายจะเริ่มเปลี่ยนแปลงผู้วัยรุ่น (Adolescence) ลักษณะเพศชั้นที่ ๒ จะแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ เด็กจึงต้องการคำแนะนำเพื่อให้เข้าใจกระบวนการความเจริญเติบโตทางธรรมชาติ และต้องการความรักความเข้าใจจากผู้ใหญ่ เด็กวัยนี้เริ่มพึ่งเหตุผลและก็ต้องการให้ผู้ใหญ่รับฟังเหตุผลของพวกเข้างมีความอยากรู้อยากเห็น สนใจโลกภายนอก การเล่นของเด็กจะเล่นแยกกันระหว่างเด็กหญิง และเด็กชาย เด็กผู้หญิงชอบเล่นทำครัว หัดเย็บ ตกแต่งบ้าน ส่วนเด็กผู้ชายจะชอบเล่นผาดโผน ใช้เครื่องกลไก

๒. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ

ความหมายของทัศนคติ (Attitude) นักวิชาการที่ศึกษาเรื่อง "ทัศนคติ" ได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

ลินเซย์ (Lindzey. 1954 : 335) ให้ความหมายว่า "ทัศนคติหมายถึง ภาวะความพร้อมของประสาทและจิตใจ ซึ่งแสดงออกทั้งทางร่างกายและจิตใจ"

แมคโดนัลด์ (McDonald. 1959 : 564) ได้ให้ความหมายของทัศนคติไว้ว่า "ทัศนคติคือความโน้มเอียงที่จะแสดงพฤติกรรมในทางใดทางหนึ่ง หรือความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมในทางใดทางหนึ่ง"

โรเซนเบิร์ก และ ฮอฟแลนด์ (Rosenberg & Hovland. 1961 : 1) ได้ให้ความหมายไว้ว่า "ทัศนคติคือท่าทีที่แสดงว่ามีใจโอนเอียงที่จะตอบสนองในสิ่งใดสิ่งหนึ่งไปในทางใดทางหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นทางบวก (Positive) หรือทางลบ (Negative) ก็ได้"

อนาสตาซี (Anastasi. 1966 : 541) ได้ให้ความหมายไว้ว่า "ทัศนคติ หมายถึง ความโน้มเอียงที่จะแสดงออกว่าชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งนั้น ๆ เช่น ขนบธรรมเนียมประเพณี เชื้อชาติ และสถาบันต่าง ๆ เป็นต้น"

กู๊ด (Good. 1973 : 48) ได้ให้ความหมายว่า "ทัศนคติหมายถึง ความพร้อมที่จะแสดงออกในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นการสนับสนุนหรือคัดค้านสถานการณ์ต่าง ๆ บุคคลหรือสิ่งใด ๆ เช่น รัก เกลียด หรือกลัว หรือไม่พอใจเล็กน้อยเพียงใดต่อสิ่งนั้น ๆ"

เคนด์เลอร์ (Kendler. 1974 : 572) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ทัศนคติคือ ความพร้อมของแต่ละบุคคลที่จะแสดงพฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งเร้าในสิ่งแวดล้อมรอบตัว หรือแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมในทางสนับสนุนหรือต่อต้านประสบการณ์บางอย่าง บุคคล สถาบัน หรือแนวความคิดบางอย่าง การแสดงออกของทัศนคติโดยอาศัยพฤติกรรมแบ่งออกได้เป็นสองลักษณะใหญ่ ๆ คือ การแสดงออกในลักษณะพึงพอใจเห็นด้วยหรือชอบ เรียกว่า ทัศนคติเชิงนิมาน (Positive Attitude) ทัศนคติอีกลักษณะหนึ่งคือการแสดงออกในลักษณะไม่พึงพอใจ ไม่ชอบหรือไม่เห็นด้วย ถ้าบุคคลมีทัศนคติแบบนี้ต่อสิ่งเร้าอย่างหนึ่งอย่างใด จะทำให้เกิดความเบื่อหน่าย ซิงซิง ไม่อยากเข้าใกล้สิ่งนั้น ลักษณะเช่นนี้ เรียกว่า ทัศนคติเชิงมิเสธ (Negative Attitude) และทัศนคติ เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะแสดงออกในทางพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งของบุคคล และเป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึทางอารมณ์อย่างใกล้ชิด ฉะนั้นการที่บุคคลแสดงปฏิกิริยาต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างรุนแรงนั้นก็ เป็นเพราะทัศนคติดังกล่าวมีส่วนช่วยเสริมอยู่มาลงไปในกัน

จากความหมายของทัศนคติที่นักวิชาการได้ให้ไว้พอสรุปความหมายของทัศนคติได้ดังนี้ ทัศนคติคือ ความพร้อมของจิตใจที่จะแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งเร้าภายนอก ซึ่งจะเป็นทัศนคติเชิงนิมาน (Positive Attitude) คือความพึงพอใจ รัก ชยมน หรือทัศนคติเชิงมิเสธ (Negative Attitude) คือความไม่พอใจ เกลียด ก้าว

ลักษณะของทัศนคติ

อัลพอร์ต (Allport. 1969 : 21 - 272) ได้แยกทัศนคติออกเป็น ๔ ลักษณะดังนี้

๑. ภาวะทางจิตใจและประสาท (Mental and Neural State) ซึ่งแสดงให้เห็นทางพฤติกรรม เช่น โกรธ เกลียด รัก เป็นต้น
๒. ความพร้อมที่จะตอบสนอง (Readiness to Respond) คือเมื่อมีทัศนคติที่ดีหรือไม่ดีต่อสิ่งใดก็พร้อมที่จะตอบสนองสิ่งนั้นตามลักษณะของทัศนคติที่เกิดขึ้น เช่น ชอบวิชาศิลปะ สม่ัครใจและต้องการที่จะเรียนหรือสนใจวิชาศิลปะอยู่เสมอ
๓. เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นระบบ (Organized) เกิดขึ้นเป็นกลุ่มและจัดระบบไว้แล้วในตัวเอง คือ เมื่อเกิดทัศนคติต่อสิ่งใดแล้วจะเกิดขึ้นต่อเนื่องกัน และสืบตามมาจากพฤติกรรมที่มีความสัมพันธ์กัน เช่น เมื่อโกรธหน้าจะบึ้ง

๔. เป็นสิ่งที่เกิดจากประสบการณ์ (Through Experience) หมายความว่า ประสบการณ์มีส่วนช่วยในการสร้างทัศนคติได้

๕. เป็นพลังสำคัญที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่แสดงออก (Exerting a Directive and for Dynamic Influence on Behavior) การแสดงออกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งขึ้นอยู่กับทัศนคติเป็นสำคัญ

ชอร์ และ ไรท์ (Shaw and Wright. 1967 : 6 - 7) ได้กล่าวถึงลักษณะของทัศนคติไว้ดังนี้

๑. ทัศนคติ เป็นผลหรือขึ้นอยู่กับการณ์บุคคลประ เณินผลสั่ง ้เราแล้วแปร เปลี่ยนบว เป็นความรู้สึกภายใน ที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจในการที่จะแสดงพฤติกรรม

๒. ทัศนคติ เป็นสิ่งที่เกิดจากการ เรียนรู้มากกว่า เป็นสิ่งที่เกิดขึ้น เองหรือเป็นผลมาจากลักษณะโครงสร้างภายในตัวของบุคคลหรือภูมิภาค

๓. ทัศนคติของบุคคลจะแปรค่าได้ทั้งในค่านคุณภาพและความเข้ม โดยจะครอบคลุมช่วงของทัศนคติ (Continuum) นั้น ซึ่งจะแปรค่าได้ทั้งมาก ปานกลาง และน้อย นั่นคือ ทัศนคติจะมีค่าทั้งทางบวกและทางลบ

ไพบูลย์ อินทริวิชา (ตระการศักดิ์ มณีภาค ๒๕๑๔ : ๔ อ้างอิงจาก ไพบูลย์ อินทริวิชา ม.ป.ป. : ๑๑) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญของทัศนคติไว้ดังนี้

๑. ทัศนคติ เป็นสิ่งที่เกิดจากการ เรียนรู้หรือ เกิดจากประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ทว่าใช้สิ่งที่มีติดตัวบุคคลมาแต่กำเนิดไม่

๒. ทัศนคติ เป็นสภาพของจิตใจที่มีอิทธิพลในทางการคิด และการกระทำของบุคคล เป็นอันมาก เพราะเป็นส่วนประกอบที่กำหนดแนวทางไว้ว่า ถ้าบุคคลนั้น ประสบกับสิ่งใดแล้วบุคคลนั้นจะมีทำที่ต่อสิ่งนั้น ในลักษณะอันจำกัก

๓. ทัศนคติ เป็นสภาพจิตใจที่มีความถาวรพอสมควร ทั้งนี้เนื่องมาจากแต่ละบุคคลต่างก็ได้รับประสบการณ์ (Experience) ได้รับรู้ (Perceive) และผ่านการเรียนรู้มามาก แต่อย่างไรก็ตาม ทัศนคตินี้อาจจะมีการเปลี่ยนแปลงอันเนื่องมาจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ก็ได้

ลักษณะของทัศนคติพอสรุปได้ดังนี้ ทัศนคติเป็นสภาวะทางจิตใจที่เกิดจากประสบการณ์และการเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อม ทัศนคติจะเกิดขึ้นอย่างเป็นระบบและเกิดต่อเนื่อง ซึ่งจะก่อให้เกิดแรงจูงใจที่จะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมา ทัศนคตินี้จะมีค่าทั้งทางบวกและทางลบ นอกจากนี้ทัศนคตินี้ยังสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ถ้าหากว่าบุคคลได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างไป

องค์ประกอบของทัศนคติ

องค์ประกอบของทัศนคติ ตามแนวความคิดของไทรแอนดิส (Triandis. 1971 : 2-3)

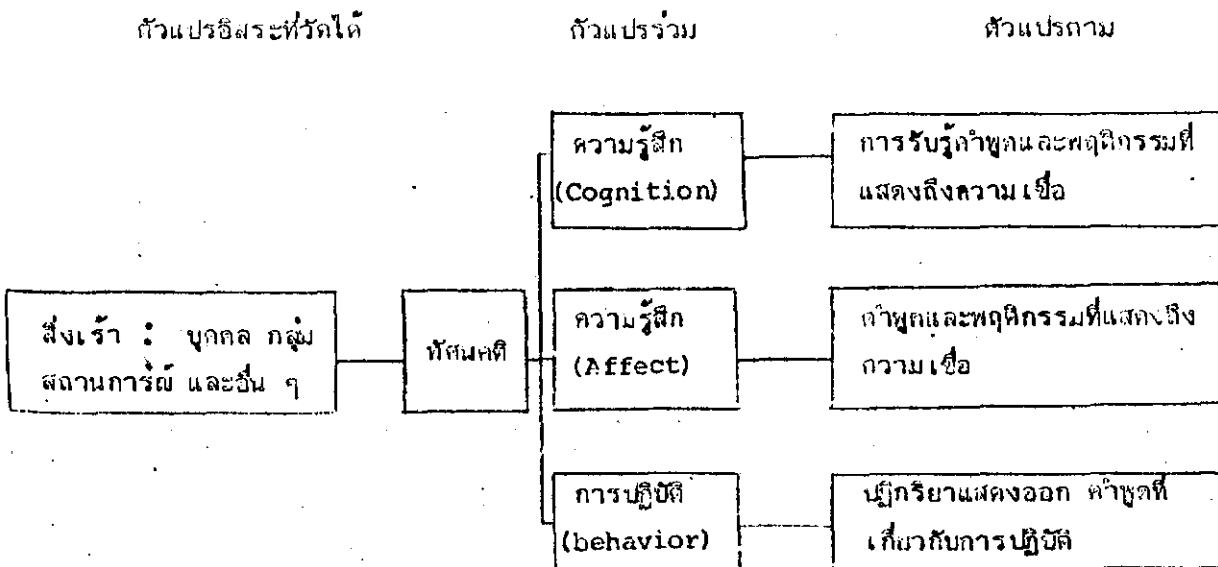
มีอยู่ ๓ ประการ ดังนี้

๑. องค์ประกอบด้านความรู้ (Cognitive Component) ได้แก่ ความรู้และแนวความคิดที่บุคคลมีต่อสิ่งเร้าไม่ว่าบุคคล กลุ่ม หรือสภาวะการณ์ใด ๆ ก็ตาม ความรู้และแนวความคิดดังกล่าวจะเป็นสิ่งกำหนดลักษณะและทิศทางของทัศนคติของบุคคล กล่าวคือ ถ้าบุคคลมีความรู้และแนวความคิดต่อสิ่งเร้าใดครบถ้วนแล้ว บุคคลนั้นจะมีทัศนคติต่อสิ่งเร้าไปในทางบวก (Positive) หรือทางลบ (Negative) ชัดเจนยิ่งขึ้น

๒. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective Component) ได้แก่ อารมณ์หรือความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้า อารมณ์หรือความรู้สึกดังกล่าวจะเป็นสิ่งกำหนดลักษณะและทิศทางของทัศนคติของบุคคล กล่าวคือ ถ้าบุคคลมีอารมณ์หรือความรู้สึกดีต่อสิ่งใดบุคคลก็จะมีทัศนคติในทางบวกต่อสิ่งนั้น แต่ถ้าบุคคลมีอารมณ์หรือความรู้สึกที่ไม่ดีต่อสิ่งใด บุคคลก็จะมีทัศนคติในทางลบต่อสิ่งนั้น

๓. องค์ประกอบด้านความพร้อมในการกระทำ (Behavioral Component) ได้แก่ พฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งเร้าอย่างหนึ่ง พฤติกรรมดังกล่าวจะเป็นสิ่งที่บอกลักษณะและทิศทางของทัศนคติของบุคคล กล่าวคือ ถ้าพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งเร้านั้นชัดเจนแน่นอน ทัศนคติดังกล่าวก็จะมีลักษณะชัดเจนแน่นอน และมีทิศทางเป็นทางบวกหรือเป็นทางลบชัดเจนด้วย

แผนภูมิองค์ประกอบของทัศนคติ

ภาพประกอบ ๑ แผนภูมิองค์ประกอบของทัศนคติ

การก่อรูปทัศนคติ (Attitude Formation)

ทัศนคติมิใช่สิ่งที่ติดตัวบุคคลมาแต่กำเนิด แต่เป็นสิ่งที่ก่อรูปขึ้นภายหลังโดยอาศัยทั้งปัจจัยภายในและภายนอก หรือสิ่งแวดล้อมที่สำคัญหลายประการ คือ (ชาว์ตัน เขียวชัย ๒๕๒๗ : ๑๗๔ - ๑๗๖)

๑. การระงับความต้องการ (Want Satisfaction) เพื่อแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อความพยายามจะระงับความต้องการ บุคคลจะพัฒนาทัศนคติของตนเกี่ยวกับวัตถุ สิ่งของ หรือบุคคลที่สามารถระงับความต้องการขึ้นมา เป็นทัศนคติในทางบวกในสิ่งนั้น ๆ ประเมินจุดมุ่งหมายของวัตถุหรือบุคคลไปในทางดี เช่น คนไข้จะมีทัศนคติที่ดีต่อหมอที่ให้การรักษาตน ถวายกันข้ามบุคคลจะพัฒนาทัศนคติในทางลบต่อบุคคลหรือวัตถุที่เป็นอุปสรรคต่อการบรรลุจุดมุ่งหมายของตน

๒. การเปิดรับข่าวสาร (Information Exposure) การรับข่าวสารแม้จะเป็นกระบวนการเรียนรู้ของมนุษย์ก็ตาม แต่การเปิดรับข่าวสารของแต่ละบุคคลต่างกันคือ แต่ละคนจะเลือกเปิดรับข่าวสารตามสภาพแวดล้อม ความต้องการ ข้อได้เปรียบ เสียเปรียบของแต่ละคนซึ่งไม่เหมือนกัน จึงเป็นผลให้แต่ละคนมีทัศนคติเกี่ยวกับบางเรื่องต่างกันไปด้วย อย่างไรก็ตามบางครั้งข่าวสารอาจมิใช่ตัวกำหนดทัศนคติโดยตรง แต่ข่าวสารที่ได้รับจะมีส่วนสนับสนุนทัศนคติอื่นที่มีอยู่แล้วก็ได้ นอกจากนี้ทัศนคติทั้งหมดที่เกิดขึ้นอาจจะมีใช้ทัศนคติที่สะท้อนข้อเท็จจริงอันถูกต้อง เนื่องจากบุคคลนั้นได้รับข่าวสารไม่เพียงพอ

๓. กลุ่มสัมพันธ์ (Group Affiliations) มีทัศนคติมากมายมีแหล่งที่มาและได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น ทัศนคติของบุคคลจึงสะท้อนให้เห็น ความเชื่อ ความนิยม และปทัศฐานของกลุ่มด้วย นอกจากนี้การดำรงรักษาทัศนคติเหล่านั้นจะต้องได้รับการสนับสนุนจากผู้ที่มีความคิดสอดคล้องกัน ส่วนทัศนคติที่ตรงกันข้ามกับทัศนคติของคนส่วนมากจะอยู่ได้ไม่นานนัก ดังนั้นถ้าต้องการที่จะเข้าใจการพัฒนาทัศนคติของบุคคลอย่างลึกซึ้งแล้ว จะต้องศึกษาบทบาทของกลุ่มสัมพันธ์ของบุคคลแต่ละคนด้วย

ประวิฬ รอดเขียว (ประวิฬ รอดเขียว 2523 : 16) ได้กล่าวว่าทัศนคติเกิดจากสาเหตุ

2 ประการ คือ

๑. ทัศนคติเกิดจากประสบการณ์ที่บุคคลมีต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ ทัศนคติของบุคคลเกิดจากประสบการณ์ทั้งในทางตรง (Direct Experience) และประสบการณ์ในทางอ้อม (Indirect Experience) ที่บุคคลมีต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ ได้แก่ สิ่งของ บุคคล กลุ่มสังคม เรื่องราว หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ประสบการณ์ต่าง ๆ ได้แก่ การได้พบ ได้เห็น ได้ปฏิบัติด้วยตนเองต่อสิ่งเร้าเหล่านั้น ประสบการณ์ทางอ้อม ได้แก่ การได้ยิน ได้ฟัง ได้อ่าน ได้ดูรูปภาพเกี่ยวกับสิ่งเร้าดังกล่าว ทั้งประสบการณ์ทางตรงและทางอ้อม ต่างทำให้บุคคลเกิดทัศนคติได้ทั้งสิ้น หากบุคคลไม่เคยมีประสบการณ์ไม่ว่าจะเป็นประสบการณ์ทางตรงหรือทางอ้อมต่อสิ่งเร้าใดแล้ว บุคคลก็จะมีทัศนคติต่อสิ่งนั้น

๒. ทัศนคติเกิดจากระบบค่านิยมและการตัดสินตามค่านิยม ทัศนคติของบุคคลเกิดจากระบบค่านิยม (Value System) และการตัดสินตามค่านิยม (Value Judgment) ในสังคมโดยที่กลุ่มชนแต่ละกลุ่มมีค่านิยมและการตัดสินตามค่านิยมไม่เหมือนกัน ทัศนคติของแต่ละกลุ่มชนต่อสิ่งเดียวกันจึงอาจไม่เหมือนกัน "การที่บุคคลจะมีทัศนคติที่ดีหรือไม่ดีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือมีความรู้หรือว่าสิ่งใดถูกหรือไม่ถูกย่อมขึ้นอยู่กับวัฒนธรรม ค่านิยม หรือมาตรฐานของกลุ่ม หรือสังคมที่บุคคลนั้นร่วมใช้ชีวิตอยู่"

สรุปการก่อรูปทัศนคติ (Attitude Formation) จะเกิดจากมูลเหตุ ๓ ประการคือ

๑. เพื่อระงับความต้องการของตน บุคคลจึงสร้างทัศนคติขึ้นมาเพื่อใช้ในการแก้ปัญหา
๒. เกิดจากประสบการณ์ที่บุคคลมีต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ หรือ การแปรรับข่าวสารกับเอง
๓. เกิดจากระบบค่านิยมและการตัดสินค่านิยมในสังคม หรืออาจกล่าวได้ว่ากลุ่มคนในสังคมจะเป็นตัวกำหนดทัศนคติของบุคคลภายในกลุ่ม

สำหรับในงานวิจัยชิ้นนี้ ภาพยนตร์การ์ตูนทางโทรทัศน์ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของข่าวสารที่เด็กได้รับภายในช่วงเวลาหนึ่งเช่นกัน

หน้าที่ของทัศนคติ

หน้าที่ของทัศนคติเมื่อพิจารณาโดยอาศัยพื้นฐานของแรงจูงใจที่มีต่อบุคคลแล้ว อาจแบ่งได้เป็น

๔ ประเภทคือ (Kalz. 1967 : 57 - 63)

๑. การใช้เป็นเครื่องมือ (Instrument) การปรับ (Adjustive) และการใช้ประโยชน์ (Utility) หลักสำคัญของทัศนคติในแง่นี้คือการยอมรับความจริงที่ว่า บุคคลจะพยายามค้นหาเพื่อให้ได้สิ่งตอบแทนจากสิ่งแวดล้อมให้มากที่สุดหรือสูงสุด และจะให้ได้รับโทษน้อยที่สุด การที่เด็กบางคนสร้างทัศนคติที่พึงพอใจต่อสิ่งของบางอย่างก็เพราะว่า สิ่งของที่ตนเกี่ยวข้องกับอยู่นั้นสนองความต้องการและให้ความพึงพอใจแก่ตนเองได้ ในทางกลับกันเด็ก ๆ จะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสิ่งที่ยืดขวางความต้องการหรือสิ่งที่จะทำให้ตนได้รับโทษบุคคลจึงต้องมีการปรับหน้าที่ของทัศนคติ เพื่อเป็นทางที่จะบรรลุเป้าหมายที่ต้องการหรือหลีกเลี่ยงเพื่อไม่ต้องเผชิญกับสิ่งที่ไม่ต้องการ

๒. หน้าที่ในการป้องกันตนเอง (Ego-Defensive) โดยทั่วไปแล้วคนเราทุกคนมีใจจะแสวงหาประโยชน์สูงสุดที่มีอยู่จากสภาพแวดล้อมเท่านั้น แต่จะต้องใช้กำลังกายและกำลังใจเพื่อที่ตนเองจะอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมนั้นได้อย่างดีอีกด้วย ดังนั้นบุคคลทุกคนจึงสร้างทัศนคติบางอย่างขึ้นมา เพื่อเป็นภูมิคุ้มกัน หรือป้องกันตนเองจากความรู้สึกของตนเองที่ไม่สามารถจะยอมรับได้ หรือว่าถูกขู่เข็ญจากภายนอก ซึ่งลดความกระวนกระวายใจที่เกิดจากปัญหาเหล่านั้น ยิ่งกว่าการป้องกันตนเองหรือการรักษาหน้า (Ego-Defense) ได้แก่ ทัศนคติของการหลีกเลี่ยงที่จะเผชิญกับความจริงภายนอกที่ตนเองไม่ต้องการ ประสบจากสิ่งแวดล้อมของตน ทัศนคติดังกล่าวส่วนใหญ่เกิดจากการขัดข้องภายในอันเป็นผลมาจากความรู้สึกหวั่นไหวและไม่มั่นคง อย่างไรก็ตาม ส่วนหนึ่งของทัศนคติชนิดนี้จะช่วยปรับระดับความขัดแย้งภายในเล็กน้อย ๆ ได้ชั่วคราวครั้งชั่วคราว แต่อีกแห่งหนึ่งก็เป็นกลไกที่ไม่อุปสรรคต่อการปรับตนเองให้เข้ากับสังคม เพื่อให้ได้ได้รับความพึงพอใจสูงสุดจากโลกภายนอกเท่าที่จะเป็นไปได้ เช่น บางคนที่ชอบโต้เถียงกับคนอื่นก็เพื่อระบายความตึงเครียดทางอารมณ์ที่ตนมีอยู่ แต่มีใช้การแก้ปัญหาคือ การปรับตัวเข้ากับคนอื่นได้อย่างไร

๓. แสดงออกซึ่งค่านิยม (Value-Expressive) ทัศนคติบางอย่างทำหน้าที่แสดงออกทางบวกซึ่งระบบค่านิยมของตนเองว่าเป็นอย่างไร เช่น บางคนเมื่อคิดว่าตนเองเป็นพวกอนุรักษนิยม ก็จะมีทัศนคติหรือสร้างทัศนคติอันเหมาะสมที่จะแสดงค่านิยมของตนขึ้นมา

๔. หน้าที่เชิงให้ความรู้ (Knowledge Function) บุคคลแต่ละคนไม่เพียงแต่จะมีความเชื่อในประโยชน์ที่จะเกิดจากความต้องการได้รับการตอบสนองที่พึงพอใจเท่านั้น แต่บุคคลจะแสวงหาความรู้เพื่อให้ความหมายของสิ่งต่าง ๆ อีกด้วย คือบุคคลต้องการที่จะทำความเข้าใจโลกของตนเองยิ่งขึ้น บุคคลจึงพยายามสร้างทัศนคติขึ้นเพื่อช่วยให้เกิดมาตรฐานดังกล่าว หรือไม่เช่นนั้นบุคคลก็ได้ทัศนคติอันเกิดจากปทัชชาวมของวัฒนธรรมมาใช้สำหรับทำความเข้าใจโลกรอบ ๆ ตัว

๓. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของโทรทัศน์มีต่อเด็ก

ฮิมเมตเวท (อรทัย ศรีสันติสุข ๒๕๒๗ : ๔๔ อ้างอิงมาจาก Himmetweit 1958)

นักวิจัยที่บุกเบิกการวิจัยเกี่ยวกับบทบาทของโทรทัศน์ต่อเด็ก ได้ศึกษากลุ่มเด็กชาวอังกฤษและสรุปเหตุผลในการดูโทรทัศน์ของเด็กเป็น ๓ ประการ คือ

๑. เพื่อความสำราญในการได้รับความบันเทิง ให้อยู่ในโลกของความฝันและหลบเลี่ยงความเปราะบางของชีวิต

๒. เพื่อสาระความรู้ในเรื่องราวต่าง ๆ เช่น เกียรติคุณวีรกรรม การแก่งัดตัว แนวทางความประพฤติ และการเล่น

๓. เพื่อการណวาคม เช่น การนั่งร่วมดูโทรทัศน์ด้วยกัน เล่นด้วยกัน ลกเสียงกันเกี่ยวกับเนื้อเรื่องหรือสิ่งที่เห็นจากโทรทัศน์ และยังพบอีกว่ากลุ่มเด็กที่ดูโทรทัศน์จะใช้เวลาในการเล่นนอกร้านน้อนกว่ากลุ่มเด็กที่ไม่ค่อยดูโทรทัศน์

เฟลลิตแซน (อรทัย ศรีสันติสุข ๒๕๒๗ : ๔๔ อ้างอิงมาจาก Feilitzen. 1972)

ได้ศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจหรือเหตุผลในการดูโทรทัศน์ของเด็กอายุ ๓ - ๕ ปี ในประเทศสวีเดน ได้พบคำตอบที่คล้ายคลึงกัน คือ

๑. เพื่อความบันเทิง

๒. เพื่อเรียนรู้เรื่องราวที่เป็นประโยชน์

๓. เพื่อใช้ในชีวิตรประจำวัน

๔. เพื่อเสริมจินตนาการและการมีโลกของความฝัน

เด็กอาจใช้โทรทัศน์เพื่อตอบสนองความต้องการของเด็กเอง แต่บางครั้งเด็กยังไม่สามารถแยกความเป็นจริงออกจากโลกแห่งความฝัน เมื่อเด็กนำมาแสดงออกในพฤติกรรมบางประการซึ่งทำให้เกิดผลในทางที่ห่างกัน และอาจเกิดเรื่องน่าเสียใจขึ้น เช่น การที่เด็กทดลองเหาะตามแบบซูเปอร์แมน เป็นต้น จากผลการวิจัยพบว่า อายุและระดับสติปัญญามีส่วนต่อความสามารถจำแนกสภาพความเป็นจริงกับสภาพสมมุติออกจากกันได้ เปียเจต์ และอินhelder (อรทัย ศรีสันติสุข ๒๕๒๗ : ๑๐๐ อ้างอิงมาจาก Piaget and Inhelder 1971) พบว่า เด็กจะเริ่มมีความสับสนบ้างมีเหตุผลได้ในช่วงอายุ ๗ ปี สามารถแยกความจริงและเรื่องสมมุติได้ แกรนท์ โนเบล (อรทัย ศรีสันติสุข ๒๕๒๗ : ๑๐๐ อ้างอิงมาจาก Grant Nobel 1970 : 101-109) ได้ศึกษาผลกระทบของโทรทัศน์ต่อเด็กในอังกฤษพบว่า เด็กวัย ๔ ขวบ ไม่สามารถแยกความจริง

กับการสมมุติได้ดีเท่ากับเด็กวัย ๕ - ๘ ปี ในแง่ความสามารถจำแนกความแตกต่างของตัวแสดงทาง
 ไทรทัศน์ ควอร์ฟอธ (Quarforth, 1979 : 210 - 218) พบว่า เด็กอนุบาลมีความยากลำบาก
 ในการจำแนกความแตกต่างตัวแสดงและยังไม่เข้าใจว่าตัวละครเหล่านั้นเข้าไปอยู่ในจอโทรทัศน์ได้
 อย่างไร ซึ่งตรงกับที่ ฮริสแมน (ฮอรัย คริสต์นิจิซุช ๒๕๒๗ : ๑๐๐ อ้างอิงมาจาก Hirshman 1977)
 ได้เคยศึกษาไว้ว่าเด็กในวัยนี้ไม่สามารถเข้าใจได้ว่าคนเข้าไปอยู่ในโทรทัศน์ได้อย่างไร

สำหรับในเมืองไทย สุภัญญา ศีระวิชช (สุภัญญา ศีระวิชช ๒๕๑๘ : ๑๑ - ๑๒) ได้ระบุ
 ว่าเด็กไทยสามารถแยกโลกของนิยายกับโลกของความเป็นจริงออกจากกันได้และมีแนวโน้มที่จะคิดว่า
 เหตุการณ์ที่เกิดในโทรทัศน์อาจไม่เกิดในชีวิตจริง แต่ที่เพื่อฝันอยากเป็นมนุษย์มหัศจรรย์เหมือนใน
 โทรทัศน์ก็มี ซึ่งผลที่ออกมานี้ควรเป็นข้อเตือนใจสำหรับผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ ต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ
 ในการเสนอรายการต่อเด็ก

สแตม และเฟรดริชส์ (ฮอรัย คริสต์นิจิซุช ๒๕๒๗ : ๑๐๑ อ้างอิงมาจาก Stein and
 Friedrich 1972) ผู้ริเริ่มการศึกษาบทบาทของรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาสนับสนุนพฤติกรรมที่
 สร้างสรรค์สังคม โดยให้ดูภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสมในสังคม เด็กสามารถ
 คอบค้ำถามที่เกี่ยวกับพฤติกรรมที่เหมาะสมได้ดีกว่าเด็กที่ไม่ได้ดูภาพยนตร์ นอกจากนี้ยังพบว่าทำให้
 ดูรายการส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสมและเสริมด้วยการเล่นบทบาทสมมุติ (Role Playing) จะให้
 ผลต่อการเรียนรู้ของเด็กมากยิ่งขึ้น

การศึกษาของ กรีนเบิร์ก (Greenburge, 1974) ได้ชี้ให้เห็นว่าเด็กได้ใช้ตัวอย่างจาก
 โทรทัศน์เข้ามาเป็นแบบอย่างที่ดีในการประพฤติปฏิบัติขึ้นในการแต่งกายการสมาคม ตลอดจนการขยาย
 ศักดิ์สิทธิ์กว้างขวางขึ้น ส่วนการศึกษาของโคโรซีและเจอร์โรม ซิงเกอร์ (Singer and Singer,
 1981 : 385) ซึ่งได้แยกกลุ่มเด็กเพื่อทดลองการใช้โทรทัศน์ส่งเสริมพฤติกรรมที่สร้างสรรค์สังคม
 กับกลุ่มเด็กที่ไม่ได้ดูโทรทัศน์โดยใช้เวลา ๑ ปี เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองพบว่ากลุ่มเด็กที่ดูโทรทัศน์สร้าง
 เสริมสังคมมีการแสดงออกและการรับรู้พฤติกรรมที่เหมาะสมได้ดีกว่ากลุ่มที่ไม่ได้ดู

ชรัมม์, ไลน์ และปาร์คเกอร์ (Schramm, Lyle and Parker, 1961) ได้ชี้ให้เห็นว่า
 หน้าที่ประการแรกของโทรทัศน์ต่อเด็ก คือ มีส่วนในการกระตุ้นพฤติกรรมในทางเพื่อฝันของเด็ก
 ซึ่งส่วนมากจะแสดงออกมาในรูปของการเล่น

บราวน์ (Lyle and Holfmand. 1971 citing Brown. 1976 :

29) ได้ทำการสำรวจ พบว่า ร้อยละ ๔๔ ของเด็กที่สำรวจว่าสิ่งที่เคยเห็นจากโทรทัศน์ไปเป็นแบบในการเล่น เด็กที่ยังมีอายุน้อยมากก็มีแนวโน้มที่จะจดจำสิ่งที่เห็นในโทรทัศน์ไปประกอบการเล่นมากขึ้น
กอมเบอร์ก (Nobel 1975:87-88 อ้างอิงมาจาก Gombert 1961) พบว่า โทรทัศน์มีส่วนในแนวความคิดในการเล่นของเด็กอย่างมาก จากการศึกษาเด็กอายุ ๔ ขวบ จำนวน ๘๖ คน ในโรงเรียน ๓ แห่งในนิวยอร์ก พบว่า ร้อยละ ๖๐ ของจำนวนเด็กหญิงจำสิ่งที่ได้เห็นทางโทรทัศน์มาประกอบการเล่นของเขา ลักษณะการผสมผสานจินตนาการในการเล่นที่สำคัญ คือ เป็นตัวเอกของเรื่องในโทรทัศน์

แบนดูรา (อรัทัย ศรีสันติสุข ๒๕๒๗ : ๑๐๒ citing Bandura 1971) ได้พบข้อสรุปว่าเด็กมีความพร้อมในการที่จะเลียนพฤติกรรมของพ่อแม่และบุคคลที่เด็กสนใจ นอกจากนี้แบนดูรา และ แมคโดนัลด์ (อรัทัย ศรีสันติสุข ๒๕๒๗ : ๑๐๓ อ้างอิงมาจาก Bandura and McDonald 1963) ได้ข้อสรุปว่า เด็กมีแนวโน้มในการเลียนแบบหัวแสดงที่พฤติกรรมของเขาไม่ถูกลงโทษมากกว่าหัวแสดงที่ถูกลงโทษ

จากการศึกษาของ อรัทัย ศรีสันติสุข (อรัทัย ศรีสันติสุข ๒๕๒๗ : ๑๐๓ - ๑๐๔) ศึกษาจากเด็กวัย ๓ - ๖ ขวบ จำนวน ๖๐๐ คน เขตกรุงเทลงานกร ในปี พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้ข้อสรุปว่าเด็กเคยเลียนแบบโดยจำตัวอย่างจากโทรทัศน์ร้อยละ ๗๔ วิธีเลียนแบบแบ่งเป็น ๒ ชนิด คือ เลียนแบบกริยาท่าทางร้อยละ ๔๑ และเลียนแบบโดยใช้อุปกรณ์ประกอบท่าทางร้อยละ ๓๔ เพื่อประกอบจินตนาการให้สมจริงยิ่งขึ้น เด็กชายมีแนวโน้มการเลียนแบบมากกว่าเด็กหญิง

แคลอปเปอร์ (มนตรีชัย นิพนานนท์ ๒๕๒๖ : ๔๔ อ้างอิงมาจาก Klapper.1960) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กเรียนรู้และเลียนแบบจากโทรทัศน์ได้มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับพ่อแม่หรือผู้ปกครองและครูจะสามารถเป็นตัวอย่างที่ดีกว่าสิ่งที่เด็กเคยเห็นจากโทรทัศน์แค่ไหน เพราะโทรทัศน์สามารถเปลี่ยนทัศนคติ บุคลิก และพฤติกรรมได้

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (ฮาสโลแวน เจมส์ดี ๒๕๑๔ : ๓๓-๓๔ อ้างอิงมาจาก National Commissions 1969) ได้สรุปอิทธิพลของโทรทัศน์ไว้ดังนี้

- ๑. โทรทัศน์ใช้เป็นแหล่งสำหรับการเรียนรู้โดยการสังเกต
- ๒. การเรียนนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถของเด็กที่จะนำตัวเข้ามาเกี่ยวข้องกับตัวละครในโทรทัศน์ ทั้งยังขึ้นอยู่กับประโยชน์และความพึงใจที่เขารู้สึกจากการดูโทรทัศน์

๓. เด็กเล็ก ๆ อายุระหว่าง ๓ - ๔ ปี จะเรียนรู้จากการสังเกตในโทรทัศน์
๔. แนวความคิดแบบความเป็นจริง จะส่งผลให้เกิดการเรียนรู้แบบสังเกต โดยเฉพาะเด็กที่เล็ก ๆ เพราะเขาอยู่ในระหว่างการเรียนรู้ที่จะแยกความแตกต่างระหว่างความฝัน ใต้ออกกับความ เป็นจริง
๕. เด็กส่วนมากเชื่อว่าโลกซึ่งเขาเห็นในโทรทัศน์นั้นเป็นภาพสะท้อนของโลกที่แท้จริง
๖. การเรียนรู้เพื่อที่จะมีบทบาทในชีวิตของความเป็นจริงนั้น เด็กวัยรุ่นมักจะได้รับแบบ มาจากโทรทัศน์
๗. เด็กสามารถเปลี่ยนนิสัยก้าวร้าวจากสิ่งต่าง ๆ ที่เขาเห็นทางโทรทัศน์และสามารถ ควบคุมอยู่คิดหัวเขาดลอกเวลา
๘. เด็กส่วนมากเลียนแบบจากรายการทางโทรทัศน์
๙. โทรทัศน์มีอิทธิพลที่จะทะลุเข้าไปถึงขบวนการเรียนรู้ของเด็ก ๆ และสอนให้เด็กทราบถึง คุณค่าทางศีลธรรม และคุณค่าของสังคมเกี่ยวกับความรุนแรง ซึ่งขัดกับปรัชญาของสังคมอัน เจริญแล้ว โทรทัศน์ที่ใช้ในทางสังคมที่ซับซ้อนนั้นไม่ได้ถือ เป็นสาเหตุสำคัญของความรุนแรงในสังคมเหมือนอย่าง หนึ่งสื่อพิมพ์ที่ออกทุกวันแต่โทรทัศน์นั้น เป็นเพียงตัวประกอบอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดความก้าวร้าว
- เพิร์ล (Pearl, 1984 : 17 - 22) ได้กล่าวถึงปัญหาเรื่องความรุนแรงอันเกิดจาก สื่อมวลชนโดยเฉพาะจากโทรทัศน์นั้น เป็นสิ่งที่กล่าวถึงกันมานาน ศึกษากันมานานแล้วใน สหรัฐอเมริกามีการพิจารณาเรื่องนี้โดยรัฐสภาอเมริกันครั้งแรกในปี ค.ศ. ๑๙๕๒ คณะกรรมาธิการ รัฐสภาว่าด้วยกิจการระหว่างรัฐและการพาณิชย์ต่างประเทศ มาตรวจสอบรายการบันเทิงทางโทรทัศน์ โดยจะดูว่ามีเรื่องลามกและรุนแรงมากน้อยเพียงใด ตลอดจนมีผลต่อผู้รับชมเช่นไร จากปี ค.ศ. ๑๙๕๖ ถึง ๑๙๖๗ พบว่า รายการโทรทัศน์มีเนื้อหารุนแรงมาก การวิเคราะห์ในปี ค.ศ. ๑๙๖๘ รายงานว่าทุก ๆ ชั่วโมงจะมีการกระทำที่รุนแรงหรือขู่ว่าจะใช้ความรุนแรงถึง ๑๑ ครั้ง จากการ วิเคราะห์เนื้อหาโทรทัศน์ในปี ค.ศ. ๑๙๖๗, ๑๙๖๘ และ ๑๙๖๙ พบว่า การดูมีการใช้ความรุนแรง ยิ่งกว่ารายการที่ออกอากาศในช่วงเวลาที่ตีที่สุดและ ๒ ใน ๓ ของหัวเอกในทุกรายการจะใช้ความ รุนแรงและการใช้ความรุนแรงได้ตอบกลับเป็นเรื่องสามัญ

แคมป์เบล (มณฑลชัย นิพนทาพนธ์ ๒๕๒๖ : ๔๔, ๕๒ - ๕๓ อ้างอิงมาจาก Campbell. 1965)

ได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับการดูโทรทัศน์ของเด็กไว้ดังนี้

๑. โทรทัศน์มีแนวโน้มที่จะทำให้เด็กเล็ก และเด็กวัยรุ่น เรียนแบบผู้ที่มีบุคลิกลักษณะทรูหราโก้

๒. การพูดถึงผลที่เกิดจากการดูโทรทัศน์ให้แน่นอนลงไปนั้น เป็นสิ่งที่กำหนดลงไปได้ยาก

เพราะผลที่เกิดและมีขึ้นกับแต่ละคน แต่ละเรื่องแตกต่างกันออกไป ยังมีข้อเท็จจริงที่ซ่อนอยู่อย่างหนึ่งว่า "เด็กดูโทรทัศน์ซึ่งมีอายุมากกว่าอายุเฉลี่ยของเด็กในชั้นเดียวกัน และเด็กที่ฉลาดมาก ผลการเรียนของเด็ก ๒ กลุ่มนี้จะต่ำลงกว่าระดับปกติของตนเอง ในขณะที่เดียวกัน เด็กที่ค่อนข้างฉลาดน้อยจะสามารถทำคะแนนได้ดีขึ้นออกไปจากความแตกต่าง เรื่องอายุและระดับสติปัญญาแล้ว ยังมี เรื่องที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของบุคลิกภาพของเด็กอีกด้วย ลักษณะที่ว่าอาจเป็นผลที่เกิดจากการดูรายการโทรทัศน์ซึ่งต่างกัน แต่สิ่งที่มีความสำคัญ เป็นสิ่งมากที่สุดคือลักษณะของบุคลิกที่เกิดจากการดูโทรทัศน์จะผลในการชักชวนใจ เปิดการมีก๊อปปี้หลังและการจดจำและเห็น และความรู้บางอย่างที่ผิดแผกออกไปจากการให้ดูโทรทัศน์อาจจะไม่มีความถูกต้อง ซึ่งทำให้มีผู้กล่าวว่า โทรทัศน์ก็เป็น เช่นเดียวกับหนังสือ วิทยุ การไปทัศนศึกษา นอกสถานที่ ฯลฯ กล่าวคือ เป็นสิ่งที่ใช้ให้เห็นลักษณะซึ่งกำลังเป็นอยู่ในปัจจุบันมากกว่าจะเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในบุคลิกภาพเด็กอย่างสิ้นเชิง เด็กที่มีอารมณ์หวั่นไหวได้ง่ายย่อมจะมีอารมณ์หวั่นไหวยิ่งขึ้น เมื่อดูรายการโทรทัศน์ซึ่งเด็กอื่นอาจจะไม่รู้สึกเช่นนั้นเลย หรือเด็กที่เป็นคนขี้เขินอย่างยิ่งอาจจะเห็นว่ารายการตลกไร้สาระเป็นเรื่องน่าดู และเป็นการหย่อนอารมณ์อย่างดีก็ได้

๓. ข้อสรุปทั่วไปที่ได้กล่าวมาแล้วมักจะอธิบายแนวโน้มที่กำลังจะเกิดขึ้น และอาจจะมองหาก็เมื่อได้ข้อมูลเกี่ยวกับโทรทัศน์ แม้ว่าเรายอมรับกันว่าเป็นการยากที่จะจำแนกและค้นหาแนวโน้มต่าง ๆ ด้วยความแน่ใจ หรือจะคาดคะเนผลที่จะเกิดขึ้นก็ต่างแต่ข้อมูลเกี่ยวกับโทรทัศน์ที่มาหลังจากที่เรามีโทรทัศน์มาประมาณ ๔ ปี ก็อาจจะชี้แนวโน้มให้เห็นได้บ้าง ในขณะที่เดียวกันถ้ามีผลที่สำคัญอื่นเกิดจากโทรทัศน์ก็ควรจะเป็นผลอื่นจะเกิดในระยะยาว ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับเรื่องของทัศนคติ ค่านิยม ความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ความคิดเกี่ยวกับตนเอง ฯลฯ แต่ว่าการออกแบบการวิจัยและช่วงเวลาสั้น ๆ ที่ผ่านไปก่อนเริ่มการวิจัย มักจะไม่ค่อยสอดคล้องกับข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเลย

178018

เมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๐๔ กองเผยแพร่การศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้ทำการวิจัยเรื่อง อิทธิพลของภาพยนตร์และรายการวิทยุโทรทัศน์ต่อเยาวชนไทย โดยส่งแบบสอบถามไปยังผู้ปกครองของ เยาวชนนั้น มีทั้งข้าราชการ ครู พ่อค้าและประชาชน เยาวชนในข่ายสำรวจนี้มีอายุตั้งแต่ ๒ - ๒๑ ปี รวมทั้งสิ้น ๒,๔๖๕ คน ปรากฏผลดังนี้คือ (กองเผยแพร่การศึกษา ๒๕๐๔ : ๕๖ - ๖๔)

๑. รายการวิทยุโทรทัศน์ที่เยาวชนชอบมากที่สุดคือ

เยาวชนอายุ ๒ - ๕ ปี ชอบดูรายการการ์ตูนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๕๓ ชอบดูรายการ อภิปราย รายการสัมภาษณ์น้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ ๑

เยาวชนอายุ ๖ - ๙ ปี ชอบดูรายการการ์ตูนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๔๘ ชอบดูรายการ อภิปราย และรายการสัมภาษณ์น้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ ๒

เยาวชนอายุ ๑๐ - ๑๓ ปี ชอบดูรายการการ์ตูนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๓๖ ชอบดูรายการ อภิปราย รายการสัมภาษณ์และรายการสารคดีน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๖

เยาวชนอายุ ๑๔ - ๑๗ ปี ชอบดูรายการข่าวหรือบันเทิงน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๑๖

เยาวชนอายุ ๑๘ - ๒๑ ปี ชอบดูรายการข่าวมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๒๒ ชอบดูรายการ สำหรับเด็กน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๖ และชอบดูรายการการ์ตูนคิดเป็นร้อยละ ๔

๒. อิทธิพลของรายการวิทยุโทรทัศน์ที่มีต่อพฤติกรรมของเยาวชนที่ผู้ปกครองสังเกตเห็นดังนี้

คือ

อายุ ๒ - ๖ ปี	ไม่มีอิทธิพลชัดเจน
อายุ ๖ - ๙ ปี	เขาอย่างดาราบางคน
อายุ ๑๐ - ๑๓ ปี	เขาอย่างดาราบางคน
อายุ ๑๔ - ๑๗ ปี	ไม่มีอิทธิพลชัดเจน
อายุ ๑๘ - ๒๑ ปี	ไม่มีอิทธิพลชัดเจน

จวงจันทร์ พาละหาญ (จวงจันทร์ พาละหาญ ๒๕๑๖ : ๑๒๑) ได้สรุปความสนใจในการ ดูโทรทัศน์ของเด็กไว้ดังนี้ เด็กอายุน้อยกว่าและเด็กที่สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำกว่าจะใช้เวลา ในการดูโทรทัศน์มากกว่าเด็กโต ซึ่งชอบอยู่กับกลุ่มเพื่อนหรือมากกว่าเด็กที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสูงว่า ซึ่งมีโอกาสกว้างขวางในกิจกรรมการเล่น เด็กเมื่ออายุได้ ๑๐ ปีมักจะพิจารณารายการวิทยุและโทรทัศน์ ที่เขาดูและมีการวิพากษ์วิจารณ์มากขึ้น บรรดาภาพยนตร์ ดนตรี เป็นสิ่งที่เด็กชื่นชอบในทุกระดับอายุ

เมื่ออายุมากขึ้น เด็กจะสนใจในรายการที่เป็นจริง เป็นจริงเพิ่มขึ้น พ่อแม่ก็จะระวังในการดูโทรทัศน์น้อยลง เมื่อเด็กโตขึ้นโดยเชื่อว่าโทรทัศน์มีคุณค่าต่อการศึกษาของเด็ก การดูมากเกินไปเป็นสิ่งไม่ดีสำหรับเด็ก เพราะว่าทำให้เกิดการเพ้อฝัน เศร้าใจ สิ้นหวัง หรือมีนิสัยในการกินไม่ดีเนื่องมาจาก เนื้อเยื่อระดับเดิม ยิ่งกว่านั้นอาจทำให้เด็กมีค่านิยมที่บิดเบือนไปในเรื่องของความรุนแรงของอาชญากรรม นอกจากนี้ยัง ทำให้เด็กอารมณ์ไม่เสถียรด้วย

คีลป์ อภิวดี (คีลป์ อภิวดี ๒๕๐๕ : ๔๕ - ๔๖) ได้กล่าวถึงอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ ในวารสาร วิทยาลัย วัคคิงนี้

- ๑. เด็กเล็ก ๆ ส่วนมากแทนที่จะเล่นชิงช้า ไม้สั่น ใจจับ ฯลฯ อย่างแต่ก่อนก็มักจะชอบเล่น กระโดดจากที่สูง ๆ มากขึ้น พร้อมกับยกมือยกไม้ ออกทำออกทางประกอบ สมมุติตัวเองเป็นไอ้มด เขียว มดแดงต่าง ๆ นานา และจำนวนอุบัติเหตุในสนามหน้าโรงเรียนก็เพิ่มขึ้น เช่น การขี่ของเด็กเล็กอายุ ๕ ขวบกับ ๑๐ ขวบ เล่นสกีกันแบบไอ้มดแดงจนถึงตาย เพราะฝ่ายหนึ่งถูกเตะกระ เพราะใส่สวาระแตก
- ๒. ปัญหาเด็กง่วง นอนหลับในห้องเรียนหรือทำการบ้านไม่เสร็จ ส่วนหนึ่งก็เนื่องจากการดูทีวี อยู่จนตึกตีบทำให้ผลการเรียน เลวลง
- ๓. ปัญหาการใช้ภาษาของเด็ก ที่รับเอาคำศัพท์ของการ์ตูนและรายการวิทยุมาใช้
- ๔. ปัญหาสุขภาพเด็กที่ติดทีวี มักชอบอมยิ้ม ไม่ค่อยแข็งแรง เนื่องจากไม่ค่อยได้ออกกำลังกาย กลางแจ้ง นอนดึก และมักมีสายตาสั้นมากกว่า เด็กที่ไม่ได้ออกกำลังกาย กลางแจ้ง ฯลฯ
- ๕. ปัญหาเศรษฐกิจและวัฒนธรรมหนึ่งที่น่าสนใจ ๆ ส่วนใหญ่เป็นของสหรัฐอเมริกา เนื่องจาก บริษัทผู้ผลิตสินค้าต่างคำว เหล่านี้ เป็นผู้อุปถัมภ์รายการทำให้ เด็กส่วนหนึ่ง ติดโทรทัศน์ โดยมีทัศนคติที่นิยม ต่างชาติ และเรียกหารำร้องให้พ่อแม่ซื้อสินค้าต่างชาติที่นิยมเพียงต่าง ๆ ไร้ละไม่จำเป็น เด็กไทย จึงมีนิสัยพึ่งพิงเพื่อนฝูง และบางครั้งก็เียงกับดูถูกชาติตนเอง ฯลฯ

นวลศิริ เปาโรหิตย์ และคนอื่น ๆ (นวลศิริ เปาโรหิตย์ และคนอื่น ๆ ๒๕๒๐ : ๑๔๔)

ได้กล่าวถึงการดูภาพยนตร์ และดูโทรทัศน์ของเด็กไว้ดังนี้ เด็กยิ่งโตขึ้นก็ยิ่งนิยมดูภาพยนตร์มากขึ้นทุกที ตามหลักฐานจากการศึกษาเกี่ยวกับความสนใจของการดูภาพยนตร์ พบว่า เด็กที่อายุต่ำกว่า ๑๐ ปีลงไป นิยมดูภาพยนตร์ ประเภทการ์ตูน แต่หลังจาก ๑๐ ปีแล้ว เด็กจะนิยมดูภาพยนตร์ผจญภัยมากขึ้น การดูโทรทัศน์ของเด็กในปัจจุบันนับเป็นสิ่งที่อยู่ในประสบการณ์ชีวิตประจำวันของเด็ก ในศตวรรษที่ ๒๐ โดยแท้ เด็กจะชอบโทรทัศน์มาก เพราะเป็นสิ่งที่ไม่ต้องแต่งตัวออกไปดู นั่งอยู่เฉย ๆ เปิดเครื่องรับก็สามารถ ดูได้ตลอดเวลา โทรทัศน์จึง เป็นสื่อมวลชนที่เข้ามาบีบอิทธิพลกับทัศนคติของเด็กมากที่สุด

สุพล สุคารา : (สุพล สุคารา : ๒๕๒๓ : ๕ - ๘) ได้กล่าวถึงอิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กไว้ว่า เมื่อเด็ก ๆ นั่งอยู่หน้าจอโทรทัศน์ เด็กจะได้อยู่ในสถานการณ์ดี ๆ เช่นคือ ฉายภาพของเด็กจะถูกชักจูงไปตามเรื่องราวในรายการโทรทัศน์นั้น ไม่ว่าจะเป็นการเต้นเต้น คีฬา เหยิง อะไรก็ตาม ดังนั้น เด็กเองไม่ได้สัมผัสกับชีวิตจริง สถานการณ์จริง ไม่ได้ฝึกฝนการตัดสินใจการควบคุมอารมณ์ การพัฒนาทางจิตใจ และการฝึกฝนเพื่อแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าจึงไม่มี เพราะทุกอย่างได้ถูกยึดเยียดให้ผ่านทางจอโทรทัศน์มาแล้ว มีผู้ทำการวิเคราะห์ว่าการดูโทรทัศน์ซึ่งมักจะถือกันว่าเป็นการพักผ่อนสลับกลายเป็นการทำให้เด็กเป็นคนตื่นเต้นง่ายมีอาการพะวักพะวงเด็ก ๒ ใน ๓ คน จะนอนฝันถึงรายการโทรทัศน์ที่ออกก่อนหลับ มีสิ่งที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งคือ โทรทัศน์ทำลายความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นของครอบครัว ซึ่งความปกติพ่อแม่จะต้องพูดคุยกับลูก ๆ ถ้าลูกยังเล็กเวลานอนแม่ก็มักจะเล่านิทานให้ฟัง แต่เมื่อมีโทรทัศน์เข้ามาในบ้านสภาพการณ์ดังกล่าวจะหายไป ทุกคนนั่งเฝ้าโทรทัศน์กันจนหลับไป ความใกล้ชิดในครอบครัว ความอบอุ่นขาดหายไป ซึ่งเรื่องนี้จะนำไปสู่ความสัมพันธ์ใน เมื่อ เด็กโตขึ้นทำให้ขาดความเข้าใจระหว่างกับเด็กคนอื่น ๆ ขึ้นได้อีกมาก พ่อแม่ไม่เข้าใจลูก ลูกไม่เข้าใจพ่อแม่ เกิดความตลกขบขันในครอบครัว

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่ารายการโทรทัศน์มีเรื่องที่ต้องปรับปรุงอยู่ตลอดเวลา รายการที่ดีสำหรับเด็กยังมีอยู่น้อยมาก รายการต่าง ๆ ถูกกำหนดโดยทางตรงและทางอ้อมจากผู้เขียนรายการ ดังนั้นจึงมักจะออกมาในลักษณะที่มุ่งหวังจะให้ผู้ชมติดแต่เพียงอย่างเดียว เมื่อหาสาระได้จะให้ประโยชน์ต่อผู้ชมจึงมีอยู่ค่อนข้างจะน้อย เด็ก ๆ ที่ดูรายการโดยทั่วไปจึงไม่ได้รับประโยชน์อะไรเลย ยิ่งยิ่งไปกว่านั้นคือ รายการบางรายการกลับทำอันตรายให้กับเด็กเสียด้วยซ้ำไป เช่น รายการที่เน้นเรื่องผีสยอง ทำให้เด็กเกิดการหวาดกลัว เรื่องราวไม่เหมาะสมสำหรับเด็กทั้งด้วยเนื้อเรื่อง ด้วยคำพูด และด้วยภาพก็มาออกอากาศในเวลาของเด็ก ๆ ดูกัน เนื้อหาเรื่องที่ไม่เหมาะสมเป็นอันตรายต่อจิตใจเด็ก ๆ ย่อมขอเปลี่ยนแปลง ขอบเขตลอง จึงเป็นเรื่องที่จะต้องให้ความระมัดระวังมาก ในปัจจุบันเราจะพบว่าคำพูดที่ใช้ในรายการเป็นภาษาที่ไม่เหมาะสมอยู่บ่อย ๆ เช่น คำหยาบ เป็นต้น เมื่อเด็ก ๆ เห็นว่าคำพูดคำจาดังกล่าวสามารถใช้ทางสื่อมวลชนได้ เด็กจึงถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาและไม่ระมัดระวัง เวลาใช้ถ้อยคำเหล่านั้น การเลียนแบบที่น่าเป็นห่วงสักประการหนึ่งคือการออกท่าทางพยายามให้เหมือนกับที่ปรากฏในรายการ ซึ่งบางครั้งอาจทำให้เกิดอุบัติเหตุ เช่น เด็ก ๆ ชอบกระโดดเลียนแบบสัตว์ประหลาดหรือบรรดานักสู้ต่าง ๆ บางครั้งทำให้เกิดอันตรายซ้ำอีก แขนหักได้ ความจริงเราต้องเลือกดูให้เป็น เช่น เรื่องสัตว์ประหลาดต่าง ๆ ก็จะแสดงถึงธรรมที่จะชนะธรรมอยู่เสมอ ภาพยนตร์จีนนอกเหนือจากการแก้แค้นซึ่งไม่เหมาะสมแล้วจะพบว่าคำพูดจะมีคติสอนใจอยู่มากทีเดียว ภาพยนตร์ฝรั่งบางเรื่องก็จะสร้างสำหรับสอนคนทั้งครอบครัว

นิรมล ชยุตสหกิจ (นิรมล ชยุตสหกิจ ๒๕๒๔ : ๑๐๕ - ๑๐๗) กล่าวถึงอิทธิพลของโทรทัศน์
ต่อเด็กไว้ในหนังสือการละเล่นและเครื่องเล่นเพื่อพัฒนาเด็ก ไว้ว่า

โทรทัศน์เข้ามามีบทบาทต่อชีวิตภายในบ้านมากขึ้น อาจพอจะกล่าวได้ว่าโทรทัศน์ทำหน้าที่
ต่อไปนี้

๑. เป็นที่เลี้ยงแก่เหงาสำหรับเด็ก เพื่อผู้ใหญ่จะได้มีเวลาพักผ่อนหรือกระทำสิ่งอื่น ๆ ซึ่ง
ไม่ใช้การดูแลเด็กในขณะนั้น

๒. เป็นการศึกษาเสริมในส่วนที่เด็กน่าจะได้รับเพิ่มเติมจากการเรียนในโรงเรียน

๓. เป็นการพยายามนำโรงเรียนมาสู่บ้าน โดยการสอนความรู้และกิจกรรมต่าง ๆ ให้กับเด็ก

๔. เป็นการลดช่องว่างระหว่างวัฒนธรรม

โทรทัศน์มีผลต่อเด็กดังนี้ ซึ่งสามารถพิจารณาได้ ๔ ด้านคือ

๑. พิจารณาถึงความสามารถทางความเข้าใจและความตั้งใจของเด็กเมื่อดูโทรทัศน์ จากการ
วิจัยพบว่ายิ่งเด็กมีอายุมากขึ้นก็ยิ่งมีความเข้าใจในการดูโทรทัศน์มากขึ้น ทั้งนี้สังเกตจากการที่เด็กเฝ้า
สายตาจับจ้องที่จอโทรทัศน์เป็นเกณฑ์ เด็กเล็ก ๆ อายุก่อนสองขวบมักจะดูโทรทัศน์ไปพลาง ๆ ไปพอลาง
นั่นแต่คำจับจ้องที่จอโทรทัศน์ช่วงเวลาสั้นกว่าเด็กโต รายการโทรทัศน์บางรายการจะดึงดูดความสนใจจาก
เด็กได้มากกว่า สิ่งที่ดึงดูดความสนใจได้ดีคือ ภาพสัตว์ ภาพเด็ก หุ่น เสียงแปลก ๆ ภาพสัตว์หรือสิ่งที่
เลียนแบบสัตว์ การเคลื่อนไหว การแสดงดนตรี โกลงกลอน การแสดงซ้ำ และการเปลี่ยนแปลงเสียง
ใหม่โทรทัศน์

ส่วน เรื่องที่เกี่ยวกับความสามารถทางความเข้าใจของเด็กนั้น เด็กอาจจะไม่เข้าใจสิ่งที่ได้เห็น
และได้ฟังทั้งหมด สำหรับเด็กเล็กขนาดชั้นอนุบาลและประถมตอนต้นนั้น หลังจากดูโทรทัศน์แล้วอาจจะจำ
เหตุการณ์และความต่อเนื่องของเนื้อเรื่องได้ แต่ไม่สามารถอธิบายเหตุผลของการกระทำหรือเจตนา
ในการกระทำของตัวแสดงในเรื่องได้สักนิด ส่วนเด็กในระดับชั้นประถมตอนปลายและชั้นมัธยมตอนต้นนั้น
จะจำรายละเอียดของเหตุการณ์ และความต่อเนื่องของเรื่องได้มากกว่ากับยังเข้าใจถึงเจตนาหรือเหตุผล
ของการกระทำของตัวแสดงได้ดีกว่าเด็กเล็กอีกด้วย ทั้งนี้เนื่องจากเด็กที่โตกว่านั้น เข้าใจถึงความคิดของ
คนอื่น ๆ ได้มากกว่า สามารถรับรู้ได้ดีกว่า และมีความตั้งใจดูโทรทัศน์มากกว่าเด็กเล็กระดับศึกษา
ของเด็กก็เป็นอีกส่วนหนึ่งที่ช่วยให้เด็กเข้าใจเนื้อเรื่องของรายการ

๒. พิจารณาถึงว่า เนื้อ เรื่องที่ประกอบด้วยความก้าวร้าวในโทรทัศน์นั้นจะมีผลอย่างไรต่อเด็ก รายการโทรทัศน์นั้นมีทั้งภาพยนตร์แสดงและการ์ตูนที่เกี่ยวกับความก้าวร้าว นักจิตวิทยาได้พยายามหา คำตอบว่า เป็นไปได้หรือไม่ว่า ความก้าวร้าวจากรายการโทรทัศน์นั้นจะเป็นตัวอย่างให้เด็กจำเอาไว้ใช้ เมื่อยาม เด็ก เกิดความสับสนใจหรือไม่เมื่อยามโกรธ ข้อนี้มีคำตอบอย่างชัดเจนซึ่งได้จากการทดลอง กับเด็กที่เคยเห็นตัวอย่างของความก้าวร้าวจะสามารถแสดงความก้าวร้าวได้มากกว่า เด็กที่ไม่เคยเห็น ตัวอย่างมาก่อน การแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กจะมีมากหรือน้อยนั้นขึ้นอยู่กับว่าถ้าตัวอย่างนั้นแสดง ความก้าวร้าวแล้วได้ผลแทนที่พอใจ เด็กก็จะเลียนแบบบ้าง ถ้าตัวอย่างเลียนแบบจากตัวอย่างทั้งเป็นคนเพศ เดียวกันได้มากกว่า เกี่ยวกับสถานการณ์ที่จะแสดงออกนั้นหาก เป็นสถานการณ์ที่ใกล้เคียงหรือคล้ายคลึง กับตัวอย่างที่เด็กเห็น เด็กก็จะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวออกมาได้มากกว่า นอกจากนี้การวิจัยยังพบอีกว่า ตัวอย่างในโทรทัศน์นั้นมีผลอย่างมากในการแนะนำพฤติกรรมของเด็ก ตัวอย่างนั้นอาจจะช่วยส่งเสริมให้เด็ก รู้จักการอดกลั้นไม่แสดงอารมณ์รุนแรง รู้จักระงับตามกฎระเบียบหรืออาจเป็นตัวอย่างในด้านตรงกันข้าม ก็ได้ และยังได้พบว่า เด็กที่เคยดูตัวอย่างของความก้าวร้าวมักจะ เลือกรางวัลที่มีลักษณะก้าวร้าวมากกว่า เด็กที่ไม่เคยเห็นตัวอย่าง อย่างไรก็ตามการแสดงพฤติกรรมของเด็กขึ้นอยู่กับโอกาสและขึ้นอยู่กับว่า เมื่อแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวแล้วได้ผลดีเพียงไร ถ้าทำแล้วได้ผลดีในโอกาสต่อไปเด็กก็จะทำอีก

๓. พิจารณาถึงผลของรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อ เรื่องที่ดีฉลาดสังคม พบว่า เด็กมีการช่วยเหลือ เยื่อใยต่อกันดีขึ้น มีความสัมพันธ์ที่ระหว่างเพื่อนและระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ มีการควบคุมตัวเองดีขึ้น ช่วยให้เด็ก เปลี่ยนค่านิยมและทัศนคติ กล่าวคือทำให้เด็กลดความรังเกียจเด็กซึ่งกัน เรื่องดีระหว่างกัน ทำให้เด็ก ๆ เข้ากันได้และเล่นด้วยกันมากขึ้น และเด็กมีความกรุณาเมตตาต่อสัตว์มากขึ้น

๔. พิจารณาเกี่ยวกับโทรทัศน์และการเล่นของเด็ก จะเห็นได้ว่าในสมัยที่ไม่มีโทรทัศน์นั้นเด็ก ๆ จะใช้เวลาว่างในการเล่น แต่ในปัจจุบันนี้ส่วนหนึ่งของการใช้เวลาว่างของเด็กคือการดูโทรทัศน์จน โทรทัศน์กลายเป็นเพื่อนที่คุ้นเคยกับเด็ก ในสหรัฐอเมริกาได้มีการสำรวจพบว่า เด็กในวัยอนุบาลและ วัยประถมศึกษาใช้เวลาดูโทรทัศน์วันละประมาณ ๔ ถึง ๕ ชั่วโมงต่อวัน สำหรับเด็กที่เรียนชั้นประถมศึกษา นั้นตามปกติจะใช้เวลาอยู่ที่โรงเรียนวันละราว ๑ ๓ ชั่วโมง เมื่อพิจารณาตามจำนวนชั่วโมงที่เด็กใช้ดู โทรทัศน์แล้ว น่าจะคิดได้ว่าเด็กหลายคนคงจะใช้เวลาดูโทรทัศน์มากกว่าใช้เพื่อกิจกรรมการเล่น

พยอม อิงคตานุวัฒน์ (พยอม อิงคตานุวัฒน์ ๒๕๑๔ : ๔๔ - ๖๐) ได้กล่าวถึงผลดีผลเสียจากการชมโทรทัศน์เพื่อสันนิษฐานการของเด็กไว้ดังนี้

ผลดีที่เด็กได้รับการชมรายการโทรทัศน์ คือ

๑. มีความรู้กว้างขวางมากขึ้น เพื่อนำไปแลกเปลี่ยนกับเพื่อน ๆ
๒. ได้ฟังคำนิยมที่ดีในสังคม ถ้ารายการนั้นสอดแทรกคำนิยมที่ดีเอาไว้

ผลเสียที่เด็กได้รับการชมรายการโทรทัศน์ คือ

๑. การตั้งใจชมรายการโทรทัศน์ เป็นอุปสรรคต่อการสนทนาสังสรรค์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว
๒. เด็กได้สัมผัส (Expose) กับคำนิยมที่เน้นแบบอย่างที่ไม่ดี เนื่องจากรายการชมรายการ ไม่ได้จัดสำหรับเด็กแต่เด็กก็ได้อู จึงขาดความเหมาะสมกับวัย เช่น ภาพยนตร์ที่เปิดเผยการแสดงความชั่วร้าย หรือการปล้นฆ่า เป็นการทำลายความรู้สึกชั่วร้ายในเด็ก
๓. รายการที่ขาดความเหมาะสมในการแสดงออกทางเพศ จึงทำให้เด็กเกิดความสับสนกับการอบรมที่ได้รับจากพ่อแม่ เพราะเมื่อเผยแพร່ทางสื่อมวลชนได้ เด็กอาจจะประหลาดใจว่ามาจะถือเป็นสิ่งที่ดีได้

สวนา พรพิชญกุล ได้ทำการศึกษาอิทธิพลของตัวแบบที่มีต่อพัฒนาการด้านความคิดและการเรียนรู้ทางสังคมของเด็กไทย (สวนา พรพิชญกุล ๒๕๑๔ : ๑๐) ได้กล่าวถึง อิทธิพลของภาพยนตร์และโทรทัศน์มีผลต่อการเลียนแบบของเด็กจะเลียนแบบตัวละครซึ่ง เป็นตัวละครในมายา ในภาพยนตร์ ในโทรทัศน์ เป็นต้น สำหรับตัวแบบที่สำคัญที่สุดของเด็กในขณะนี้ได้แก่ โทรทัศน์ วิทยุ ภาพยนตร์ต่าง ๆ ตลอดจนหนังสือนิตาน การตูน ควรจะได้มีคณะกรรมการของหน่วยราชการที่ควบคุมในเรื่องนี้อย่างจริงจังสม่ำเสมอเช่นที่ กบว. ซึ่งเป็นหน่วยงานของราชการคอยเตือนผู้ดูโทรทัศน์ หมายความว่า ภาพยนตร์ต่าง ๆ ที่มีแต่ความแค้น ช่างนั้น นั้นเป็นสิ่งที่ดีและไม่ดีให้เลือกเลียนแบบเอาสิ่งที่ดีไว้เท่านั้น เด็กซึ่งเป็นผู้ดู เป็นลูกกำรายใหญ่ของรายการเหล่านี้ จะมีวิจารณญาณดีพอที่จะเลือกเอาส่วนที่ดีไปได้หรือไม่เมื่อจุดเด่นและจุดที่ถูกเน้นโดยท่าทางและคำพูดคือการฆ่าล้างแค้น ผลหันตาก็คือกิจกรรมชายกระเป๋าคาบ สัตว์ประหลาดต่าง ๆ ซึ่งหากำไรให้พลต้างมากมาย จึงเป็นเครื่องยืนยันการเลือกเพิ่มและการเลียนแบบจากโทรทัศน์และภาพยนตร์เหล่านั้น เมื่อเป็นเช่นนี้ใครเล่าจะช่วยเด็กเหล่านี้ได้

สมบัติ จันทรวงศ์ (สมบัติ จันทรวงศ์ ๒๒๒๕ : ๕๕ - ๕๐) ได้ศึกษาค้นคว้าอิทธิพล
ของโทรทัศน์ต่อผู้ชมงานวิจัยหลายชิ้นได้ย้ำผลสรุปเหมือน ๆ กันถึงอิทธิพลดังต่อไปนี้คือ

๑. ความรู้สึกซาซนต่อการใช้ความรุนแรงในชีวิตจริง เพราะความรุนแรงที่ปรากฏในจอ
โทรทัศน์ส่วนใหญ่มัก เป็นความตายที่รวดเร็วและฉับพลัน ไม่มีการแสดงความทุกข์ทรมานหรือมี เช่นนั้น
ก็มีการล้างแค้นซึ่ง เป็นการสร้างความรุนแรงกันต่อไป ดังนั้น ความตายที่ปรากฏในจอโทรทัศน์จึง
มิใช่ความตายที่แท้จริง สำหรับการได้รับบาดเจ็บ เช่น หัวละครถูกยิง ถูกแทง ถูกตีจนผลบ ฉาก
ต่อไปจะฟื้นขึ้นมาเอง ตามปกติซึ่งฉากเหล่านี้สามารถพบเห็น ประจำ

๒. การเพาะนิสัยนิยมความรุนแรง การชมรายการโทรทัศน์ที่มีความรุนแรงซ้ำแล้วซ้ำอีก
นอกจากจะส่งผลให้รู้สึกไม่ยินดีในร้ายต่อความรุนแรงแล้ว ยิ่งค่อย ๆ ลดอารมณ์หัวไหวด้วยความ
รุนแรงของผู้ชมลงไป และทำให้เกิดความรู้สึกว่าพฤติกรรมที่รุนแรงนั้น เป็นสิ่งที่ปกติและ เหมาะสม
ในบางสถานการณ์ ในเรื่องนี้ได้มีการศึกษากันมาก บทสรุปที่น่าสนใจมีดังนี้

- ๒.๑ เด็กมักเลียนแบบสิ่งที่ตนได้พบเห็น ในจอโทรทัศน์มากกว่าชื่อบุคคลจริง ๆ
- ๒.๒ เด็ก ๆ ได้เห็นความรุนแรงในรายการโทรทัศน์ จะเรียนรู้พฤติกรรมดังกล่าวและจดจำ
ได้นานนับเป็นเดือน ๆ หลังจากที่ดูรายการนั้นผ่านไปแล้ว ถึงแม้ว่าจะไม่มีการดูซ้ำอีกเลย
- ๒.๓ ความรุนแรงที่ปรากฏในจอโทรทัศน์สามารถส่งผลด้านทัศนคติ และพฤติกรรมอันยาวนาน
แก่ผู้ชม และการที่เด็ก ๆ ดูโทรทัศน์มากในวัยเด็กจะมีความสัมพันธ์โดยตรงกับพฤติกรรมที่รุนแรงหลังจาก
ที่เด็กจบการศึกษาชั้นมัธยมไปแล้ว
- ๒.๔ เด็ก ๆ มักจะเลียนแบบในการใช้ความรุนแรงที่เพิ่งได้เห็นในจอโทรทัศน์ในการเล่น
แม้ว่าจะมีโอกาสเลือกเล่นของเล่นอย่างอื่นที่ไม่ใช่ของเล่นประเภทใช้ความรุนแรง
- ๒.๕ การดูภาพยนตร์การ์ตูนที่มีความรุนแรงทางโทรทัศน์เพียงครั้งเดียว จะเพิ่มความรุนแรง
ในการเล่นของเด็กอย่างเห็นได้ชัด คือภายในไม่กี่นาทีหลังจากได้ดูรายการจบ

๓. ยึดเอาการใช้ความรุนแรงเป็นวิธีแก้ปัญหา เด็กจะเกิดความรู้สึกว่าความรุนแรงเป็น
วิธีการแก้ปัญหาที่ปกติและเป็นที่ยอมรับทั่วไป ทั้งนี้เพราะสิ่งที่เด็ก ๆ ได้พบเห็นในรายการบันเทิง
ทางโทรทัศน์อยู่เป็นประจำ คือการใช้ความรุนแรงของทั้งฝ่ายพระเอกและผู้ร้าย และการใช้ความ
รุนแรงที่ประสบความสำเร็จย่อม เป็นบทเรียนที่มีประสิทธิภาพยิ่งกว่าบทเรียนอื่นใดทั้งหมด ยิ่งไปกว่านั้น
เด็กมักดูรายการโทรทัศน์พร้อมกับผู้ปกครอง เพราะฉะนั้นสภาพแวดล้อมที่ปกติภายในบ้านนี้เองที่มีส่วน
ช่วยให้เด็กมีความรู้สึกเชื่อมั่นมากขึ้น ว่าความรุนแรงที่เกิดขึ้นในจอโทรทัศน์เป็นสิ่งถูกต้อง หรืออีกนัยหนึ่ง
คือเครื่องรับโทรทัศน์ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของสภาพแวดล้อมที่เด็กชินเสียแล้ว และตัวละครในโทรทัศน์
ก็คือสมาชิกส่วนหนึ่งในครอบครัว

ส่วนโทษของการชมโทรทัศน์ เยาวชนเห็นว่าการชมโทรทัศน์ทำให้เสียการเรียนมากที่สุด และทำให้สุขภาพเสื่อมโทรมได้บ้าง เช่น ทำให้ปวดตา ปวดศีรษะ สุขภาพจิตเสีย ทำให้เกิดความหวาดผวาคงใจ และทำให้เป็นคนก้าวร้าว มีความอหิวาตพยาบาท ขาดความเมตตากรุณาปราณี ตลอดจนมีผลต่อการใช้ภาษา คือ ทำให้ภาษารับผิดได้

คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ๒๕๒๖ : ๕) ได้กล่าวถึงอิทธิพลของโทรทัศน์ไว้ในหนังสือพิมพ์มติชนไว้ดังนี้

วิทยุและโทรทัศน์กลายเป็นสื่อมวลชนที่มีอิทธิพลต่อความเป็นอยู่ของประชาชนอย่างมาก ทั้งนี้เพราะวิวัฒนาการด้านเครื่องส่งที่มีกำลังสูงขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้รัศมีครอบคลุมพื้นที่ได้กว้างไกล ประกอบกับในปัจจุบันเครื่องรับวิทยุและโทรทัศน์มีราคาไม่สูงนัก ทำให้ประชาชนหันมาลาสารระประโยชน์และความบันเทิงจากวิทยุและโทรทัศน์กันอย่างแพร่หลาย ประโยชน์ที่ประชาชนได้รับจากวิทยุและโทรทัศน์มีหลายด้าน เช่น การให้ข่าวสาร ความบันเทิง และการศึกษา เป็นต้น

ขอบข่ายของสถานีโทรทัศน์

สถานีโทรทัศน์ทั่วประเทศมีทั้งสิ้น ๒๖ สถานี โดยทั้งในกรุงเทพฯ ๔ สถานี คือ สถานีโทรทัศน์สีช่อง ๓ สถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง ๕ สถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง ๗ และสถานีโทรทัศน์สีช่อง ๙ อสมท. ส่วนสถานีในต่างจังหวัดเป็นของกรมประชาสัมพันธ์ ๘ สถานี และอื่น ๆ อีก ๑๔ สถานี

ในปี ๒๕๒๔ - ๒๕๒๕ ปรากฏว่าครัวเรือนในกรุงเทพฯ มีเครื่องรับโทรทัศน์ เป็นร้อยละสูงที่สุด ถึง ร้อยละ ๘๗.๔ เมื่อเทียบกับเขตอื่น ๆ

จำนวนครัวเรือนที่มีเครื่องรับโทรทัศน์รายภาค

เขต	จำนวนครัวเรือนที่มีเครื่องรับ	% ของครัวเรือน
ทั่วประเทศ	๒,๓๒๔,๐๐๐	๒๗.๓
กรุงเทพมหานคร	๘๐๑,๐๐๐	๘๗.๓
ภาคกลาง (ไม่รวม กทม.)	๔๘๕,๐๐๐	๕๐.๗
ภาคเหนือ	๔๒๔,๐๐๐	๖๗.๕
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	๔๖๔,๐๐๐	๑๖.๔
ภาคใต้	๓๕๖,๐๐๐	๓๒.๕

ที่มา : วารสารสื่อสารมวลชนปีที่ ๒ ฉบับที่ ๑ มิถุนายน-ตุลาคม ๒๕๒๔

วิทยุและโทรทัศน์เป็นสื่อมวลชนที่เข้ากับประชาชนมากที่สุด กว้างที่สุด และมีอิทธิพลต่อความเป็นอยู่ของประชาชน จนกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของคนเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนในเมือง เนื่องจากวิทยุและโทรทัศน์สามารถให้ข่าวสาร ความรู้ ความบันเทิง และอีกหลายสิ่งหลายอย่างแก่สมาชิกในครอบครัว โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายไปหาความบันเทิงนอกบ้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อเด็กมากจนแทบจะกล่าวได้ว่า เด็กมีเวลาอยู่กับโทรทัศน์มากกว่าอยู่กับพ่อแม่ผู้ปกครอง เสียด้วยซ้ำ เนื่องจากวิทยุและโทรทัศน์เป็นสื่อที่มีอิทธิพลต่อประชาชนมากที่สุดกล่าวถึงน่าคิดมากกว่าสถานีต่าง ๆ น่าจะเลือกสรรคร่ำการที่ให้ความรู้และแนวความคิดใหม่ ๆ ที่จะช่วยให้เกิดการสร้างสรรค์ขึ้น

ซวรัตน์ เขิตชัย (ซวรัตน์ เขิตชัย ๒๕๒๗ : ๒๔๔) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่ก่อให้เกิดผลกระทบจากการดูรายการโทรทัศน์

๑. อายุของผู้รับอาจกล่าวได้ว่าอายุของผู้รับจะมีผลต่อการรับหรือปฏิเสธเนื้อหาของสื่อมวลชนที่แสดงออกซึ่งความรุนแรง ดูเดือด หรือไม่สมควร อย่างเช่นผู้ใหญ่เมื่อเห็นว่ารายการโทรทัศน์ไม่ดีหรือเนื้อหาไม่น่าสนใจก็จะไม่ดูหรือปิดเครื่องรับโทรทัศน์เสีย หรือไม่อ่านเนื้อหาที่นั่นต่อไป แต่ถ้าเป็นเด็กหรือผู้รับที่มีอายุน้อยจะมีความโน้มเอียงที่จะสนใจในรายการประเภทนั้นมากกว่าที่จะปิดเครื่องรับ

๒.วุฒิภาวะ (Maturity) ของผู้รับ กล่าวคือ ผู้รับที่มีวุฒิภาวะสูงจะสามารถพิจารณาได้ว่า จะจัดการกับข่าวสารหรือรายการทางสื่อมวลชนอย่างไรจึงจะเป็นผลดีต่อตนเองมากที่สุด ยิ่งผู้รับมีอารมณ์รุนแรงมากเท่าใดก็ยิ่งยากที่จะขจัดความรู้สึกต่อเนื้อหาหรือรายการที่ดู คืออารมณ์รุนแรง ตัวอย่างเช่น เด็กวัยรุ่นคนหนึ่งทันทีที่ดูรายการโทรทัศน์อันเป็นเรื่องราวของเด็กวัยรุ่นซุ่มซุ่ม เด็กหญิงตนเองก็ละจากโทรทัศน์และไปข่มขืนเด็กหญิงที่ตนพบ ผลที่เกิดขึ้น เช่นนี้บางทนายอาจพูดว่าวัยรุ่นคนนี้อาจจะมีอารมณ์รุนแรงอยู่ก่อนที่จะดูรายการโทรทัศน์แล้วก็เป็นได้จึงได้ออกไปข่มขืน แต่ถ้าเป็นผู้ที่มีวุฒิภาวะสูงการข่มขืนจะไม่เกิดขึ้นเลยไม่ว่ารายการโทรทัศน์จะดูเดือดรุนแรงเพียงใดก็ตาม บางคนอาจชี้ว่ารายการโทรทัศน์เป็น "เหตุ" ให้เกิดการข่มขืนขึ้น หรือบางคนอาจบอกว่า รายการโทรทัศน์ทำให้เกิดผลอย่างน้อย ๒ ประการ กล่าวคือ ประการแรก เป็นชนวนของอารมณ์ร้ายที่มีอยู่ก่อนแล้ว ประการที่สอง เป็นแบบอย่างของวัยรุ่นซึ่งมีอารมณ์ไม่สงบที่จะแสดงอารมณ์ร้ายของตนออกมา อารมณ์ร้ายอย่างนี้อาจจะเกิดขึ้นมาจากปัญหาความรุนแรงภายในครอบครัวของตนเองซึ่งมีอยู่ก่อนจะดูรายการโทรทัศน์ด้วยซ้ำ และต้องเข้าใจว่า รายการโทรทัศน์ที่แสดงออกซึ่งความดูเดือดรุนแรงไม่ทำให้เด็กแสดงการก้าวร้าว ตรงกันข้ามเด็กที่ก้าวร้าวจะดูรายการดูเดือดรุนแรงทางโทรทัศน์ ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้เช่นเดียวกันว่าโทรทัศน์ไม่ทำให้เด็กเสียชรา แต่เด็กน้อยชราจะชอบดูรายการต่าง ๆ ของโทรทัศน์

การศึกษาเป็นรายการขีของเด็กที่มีปัญหาทางจิตใจและพฤติกรรม โดยได้รับผลกระทบจาก ปัญหาทางบ้านและรายการโทรทัศน์ ซึ่ง กิติกร มีทรัพย์ และวรนุช เหล่าถาวร (กิติกร มีทรัพย์ และวรนุช เหล่าถาวร ๒๕๒๓ : ๘๘, ๑๐๑ - ๑๐๓ - ๑๓๖ - ๑๗๔) ได้รวบรวมไว้ดังนี้

กรณีของ "ลูกอ๊อด" กลัวพ่อแม่เพราะคิดว่าพ่อแม่เป็นกระสือและกระหัง เห็นแม่เดินเลือกไหล ออกจากปากพ่อแม่มีการทะเลาะกันอาจมีการทุบข้าวของ กรีดกรีด อาจมีเลือดกลบปากจริง หรือเป็นการ ที่แม่แต่งหน้าแต่เด็กนำไปสัมพันธ์กับผีดูดเลือดน่ากลัวมากตามที่เคยเห็นในหนังสือ ตรงนี้เองที่ทำให้เด็ก ตกใจถึงขั้นหนีสุดขีด (Panic) ไข้ขึ้นกับผีเดียว นี่คือผลเสียจากหนังสือสาาแท้ ๆ ซึ่งเขาไม่ สนับสนุนให้เด็กดูแม่แต่น้อย

กรณีของ "อุรา" พ่อเล่าว่าเด็กไปดูหนังผีในทีวีมาจากบ้าน เพื่อนซึ่งอยู่ไม่ไกลกันนัก ความจริง ที่บ้านก็มีแต่จะเปิดให้ดูเป็นเวลา ในรายการเด็กที่น่าสนใจ เท่านั้น พ่อเองเข้าใจเด็กว่าเด็กดูหนังที่ตื่นเต้น น่ากลัวเด็กจะหลับนอนไม่ตี วันนั้นอุราหนีไปดูเองเมื่อกลับมาแล้วบ่นตึบระ ดิ้นกสัว น้ำตาไหล พาไป โรงพยาบาลสองสามแห่งไม่พบอาการผิดปกติ ได้ยามาแต่อาการก็ไม่ดีขึ้น นี่เป็นคชหนึ่งผีที่รุนแรงมาก ถึงขั้นตื่นกสัว น้ำตาไหล และขาดโรงเรียนไปเลย เคยหนังผีในระดับธรรมดาที่ชื่อ ลักจันต์ลัว นอนหลับ ไม่ตี ปัสสาวะรดที่นอน ซึ่งมีผลรบกวนกับเด็กเล็กค่อนข้างมาก

กรณีของ "แอ๊ด" เด็กชายวัย ๔ ขวบ จุดแม่บ่นว่าขมเหมือนจับปูใส่กระดิ่ง เมื่อหนังทีวี ใอ้มืดแดง ใอ้มืดเขียวเพื่องูในจอทีวีนั้น แอ๊ดยังเด็กไม่รู้เรื่อง ระยะเวลาหลังมีหนังที่วิวลลกรเรื่องมหึมาจอมพลัง ซึ่งเนื้อหาบางส่วนที่แอ๊ดดูมาแล้วเลียนแบบ เช่น เด็กคำว่า "พ่อบ้า" "แม่บ้า" อยู่ตอนหนึ่ง แอ๊ดจ้มา แล้วคำพ่อแม่บ้าง

กรณี "โชติ" เด็กชายอายุ ๔ ขวบ ดิดทีวีเหลืองเกิน ทั้งอารมณ์เด็กก็อ่อนไหวง่าย ถ้าหนังทีวี มีเค้าเรื่อง เศร้าโศก โชติจะร้องไห้ฟูมฟายไปด้วยทีเดียว

สรุปข้อพิพผลของโทรทัศน์ที่มีต่อเด็ก

๑. เหตุผลในการดูโทรทัศน์ของเด็ก คือ เพื่อความสนุกสนาน เพื่อสาระความรู้ เพื่อการ จมาคม และเพื่อเสริมสร้างจินตนาการ

๒. องค์ประกอบที่ก่อให้เกิดผลกระทบจากการดูโทรทัศน์ของเด็ก และความเข้าใจของเด็ก ในการแยกสภาพความเป็นจริง และสภาพสมมุติในโทรทัศน์ คือ อายุ และวุฒิภาวะของเด็ก นอกจากนี้การเลี้ยงดูของพ่อแม่ ผู้ปกครอง และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวก็มีส่วนที่ก่อให้เกิด ผลกระทบต่อการดูโทรทัศน์ของเด็กด้วยเช่นกัน

๓. รายการโทรทัศน์ที่เด็กชอบดูมากที่สุดคือรายการการ์ตูน

๔. อิทธิพลของโทรทัศน์ต่อเด็กจำนวนข้อข้อเลือกได้ดังนี้

ข้อดีของการดูรายการโทรทัศน์

๔.๑ เด็กได้รับความสนุกสนาน

๔.๒ เด็กได้รับความรู้กว้างขวางขึ้น

๔.๓ เด็กได้รับคำนิยมที่ดีในสังคม

๔.๔ ช่วยเสริมสร้างจินตนาการของเด็ก

๔.๕ ช่วยให้เด็กได้มีการสมาคมพูดคุยกัน เกี่ยวกับรายการโทรทัศน์

ข้อเสียของการดูรายการโทรทัศน์

๔.๖ เด็กจะเลียนแบบกริยาอาการ เช่น กระโดดตบ ดีสงกา ฯลฯ และการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น คาบ โล่ กระบี่ ฯลฯ เด็กจะนำมาใช้ประกอบการเล่นซึ่งมักจะก่อให้เกิดอุบัติเหตุ ๑

๔.๗ เด็กจะเลียนแบบคำพูดที่หยาบคายและไม่เหมาะสมจากรายการโทรทัศน์

๔.๘ โทรทัศน์จะทำลายความสัมพันธ์ในครอบครัว เพราะเด็กจะปลีกตัวจากพ่อแม่เพื่อมาดูโทรทัศน์

๔.๙ เด็กที่ดูรายการโทรทัศน์จากต่างประเทศต่าง ๆ อาจมีทัศนคติที่ชื่นชมต่างชาติและดูถูก

คนไทย

๔.๑๐ รายการโทรทัศน์ที่ขาดความเหมาะสมในการแสดงออกทางเพศ จะทำให้เด็กเกิดความสับสน ระหว่างสิ่งที่ตนพบเห็นในโทรทัศน์กับการอบรมของพ่อแม่และครู

๔.๑๑ รายการโทรทัศน์ที่แสดงพฤติกรรมที่ก้าวร้าวรุนแรง จะเป็นการเพาะนิสัยที่ก้าวร้าวรุนแรงให้แก่เด็กที่ดูรายการนั้น

๕. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์การ์ตูน

การ์ตูนจำแนกออกเป็น ๒ ประเภท คือ (Kinder. 1959 : 152)

๑. การ์ตูนธรรมดา (Cartoon)

๒. การ์ตูนเรื่อง (Comics)

การ์ตูนธรรมดา (Cartoon)

คำว่า "การ์ตูน" (Cartoon) จากพจนานุกรม เวบสเตอร์ (Webster 1980 : 278) อธิบายไว้ว่ามาจากคำในภาษาฝรั่งเศสว่า "Carton" ภาษาอิตาลี "Cartone" และภาษาละตินว่า "Charta" และมีความหมายว่า กระดาษ (Paper)

ความหมายที่เป็นที่เข้าใจกัน คือ การเขียนภาพบนกระดาษหนา ๆ โดยในสมัยแรก ๆ การ์ตูนเป็นเพียงการออกแบบเพื่องานเขียนภาพบนผนังปูนเปียก (Fresco) การทำฉากรอบม่าน หรือเขียนภาพสีน้ำมัน ตลอดจนการเขียนภาพประดับกระจก และภาพประดับกระเบื้องสี (Mosaic)

เอ็นไซโคลปีเดีย อเมริกานา (The Encyclopedia Americana International, 1974 : 728) ได้ให้ความหมายของภาพการ์ตูนว่า การ์ตูนเป็นภาพวาดตัวแทนหรือสัญลักษณ์ของบุคคล แนวความคิด เหตุการณ์ซึ่งนำไปในทำนองล้อเลียนแสดงความคิดเห็นหรือมุขตลกอาจเป็นภาพเดี่ยวหรือหลายภาพก็ได้ โดยปกติทั่วไปการ์ตูนมักจะปรากฏตีพิมพ์ในที่ ๆ คนอ่านทั่วไปเป็นจำนวนมาก เป้าหมายของการ์ตูนเหล่านั้น เพื่อการเยาะเย้ย สรรเสริญ หรือเกี่ยวกับบุคคลใดบุคคลหนึ่ง

วิททิจ และชูลเลอร์ (Wittich and Schuller, 1968 : 154 - 155) ได้อธิบายความหมายของการ์ตูนว่า เป็นสิ่งที่จำลองความคิดของบุคคลหรือจำลองมาจากสถานการณ์ที่มีหรือล่อความคิดเห็นของคนทั่วไป การ์ตูนทำให้คนได้เข้าใจถึงความลึกซึ้งเข้าใจถึงเรื่องราวต่าง ๆ และในเวลาเดียวกันก็เกิดความรู้สึกขบขันไปด้วย

เบียร์โบห์ม (Beerbohm, 1959 : 191) ได้ให้ความหมายของการ์ตูนไว้คือ "การ์ตูนคือ ภาพวาดหรืออนุกรมของภาพวาด ซึ่งบอกหรือเล่าเรื่องราวได้อย่างรวดเร็ว การ์ตูนอาจจะเป็นภาพที่ให้อารมณ์ขัน ภาพล้อเลียน หรือภาพที่เป็นเรื่องราวคล้ายและละคร"

เฮลลอค (Hurlock, 1942 : 464) ให้ความหมายของการ์ตูนไว้ว่า "การ์ตูนเป็นรูปภาพซึ่งเปรียบเทียบเปรียบเทียบ ภาพล้อที่เป็นเรื่องราวอันผู้เขียนเสกสรรค์ขึ้นแต่งขึ้น โดยยึดถือเอาสัญลักษณ์รูปภาพ เป็นสิ่งสำคัญกว่าเนื้อหาสาระในเรื่อง"

จากความหมายของการ์ตูนในหลาย ๆ ทัศนะ ผู้วิจัยสรุปความหมายของการ์ตูนดังนี้
 "การ์ตูน คือ ภาพวาดสัญลักษณ์เพื่อเป็นการบอกเล่า เรื่องราว ความคิด และสถานการณ์ ให้แก่
 ผู้อ่านได้เข้าใจเนื้อหาและเกิดอารมณ์ขัน"

การ์ตูนเรื่อง (Comics)

การ์ตูนเรื่อง คือ การ์ตูนธรรมดาหลาย ๆ ภาพซึ่งได้ตัดลำดับเป็นเรื่องราวอย่างสัมพันธ์
 ต่อเนื่องกันเป็นเรื่องราวที่สมบูรณ์ (Kinder, 1974 : 152)

การ์ตูนเรื่องแบ่งตามวิธีการเสนอเรื่องราวได้ ๓ แบบ คือ

๑. การ์ตูนเป็นตอน (Comics Strip) คือ การ์ตูนเรื่องที่เสนอออกมาในลักษณะเป็น
 ตอน ๆ ตอนละ ๒ - ๔ กรอบ ลงในหนังสือพิมพ์ประจำวันติดต่อกันไป (สมพงษ์ ศิริเจริญ และ
 คณะ ๒๕๐๖ : ๕๔)

๒. หนังสือการ์ตูน (Comics Book) คือ การ์ตูนเรื่องที่มีความยาวเป็นเล่มมี
 เรื่องราวคล้ายละคร นวนิยาย หรือนิทาน ฯลฯ (สมพงษ์ ศิริเจริญ และคณะ ๒๕๐๖ : ๕๔)

๓. ภาพยนตร์การ์ตูน (Animated Cartoon) คือ ภาพยนตร์ที่ถ่ายทำจากภาพการ์ตูน
 จำนวนมาก เวลาฉายผู้ดูจะมีความรู้สึกว่าการ์ตูนในภาพยนตร์นั้นมีชีวิตเคลื่อนไหวได้ การสร้าง
 ภาพยนตร์การ์ตูนเป็นเทคนิคที่ยุ่งยากอย่างหนึ่ง นักเขียนภาพการ์ตูนจะต้องเขียนภาพถึง ๒๔ ภาพ
 สำหรับการเคลื่อนไหวบนจอภาพยนตร์เพียงห้าเฟรม (ลาวรรณ โฉมเฉลา ๒๕๐๔ : ๔)

ประเสริฐ มาสุปรีดิ์ (ประเสริฐ มาสุปรีดิ์ ๒๕๒๔ : ๖๕-๖๗) ได้สรุปประเภทของการ์ตูน
 ไว้ในบทความ เรื่อง "ความเป็นมาของการ์ตูนไทย" จากหนังสือดูรูปทัศน์ ไว้ดังนี้

๑. การ์ตูนการเมือง (Political Cartoon, Caricature)
๒. การ์ตูนประกอบเรื่อง (Illustrated Cartoon)
๓. การ์ตูนสั้นเป็นตอน ๆ (Strip)
๔. การ์ตูนขำขันรูปเดียวจบ จะมีคำพูดประกอบหรือการ์ตูนเงียบ (Gag)
๕. การ์ตูนขำขันหลายช่องจบในฉบับเดียว
๖. การ์ตูนเรื่องยาว (Comics Serial Cartoon)
๗. การ์ตูนโฆษณา (Commercial Cartoon)

๘. ภาพยนตร์การ์ตูน (Aminated Cartoon)
๙. การ์ตูนล้อเลียนบุคคล (Critical Cartoon)
๑๐. การ์ตูนประกอบการศึกษา (Visual Aid Cartoon)
๑๑. การ์ตูนโทรทัศน์ (Television Cartoon)
๑๒. การ์ตูนแบบ (Pattern)

สำหรับงานวิจัยชิ้นนี้จะขอลำถึงแต่เฉพาะการ์ตูนทางโทรทัศน์ (Television Cartoon) ซึ่งเป็นภาพยนตร์การ์ตูนจากประเทศญี่ปุ่น ที่นำมาฉายออกอากาศในประเทศไทย

ประเภทของการ์ตูนญี่ปุ่นแบบต่าง ๆ (กรี บ้านไท และสุชาติ สวัสดิ์ศรี ๒๕๒๖ : ๒๒-๒๔, ๒๔-๓๐)

การ์ตูนช่องเดี่ยวจบ (Hito Koma Manga) เป็นการ์ตูนที่ยากที่สุด เพราะผู้อ่านจะต้องเข้าใจเนื้อหาที่เสนอได้ทันทีในหนึ่งช่องการ์ตูน ในญี่ปุ่นส่วนใหญ่จะเป็นการ์ตูนเสียดสีการเมือง ลงตีพิมพ์ตามหนังสือพิมพ์รายวัน เช่นเดียวกับ "การ์ตูนการเมือง" ในประเทศไทย (Manga ถอดมาจากเสียงภาษาญี่ปุ่น อ่านว่า "มังงะ" แปลว่า "การ์ตูน")

การ์ตูน ๔ ช่องจบ (Yon Koma Manga) เป็นการ์ตูนที่นิยมมากที่สุดในบรรดารูปแบบการเขียนการ์ตูนต่าง ๆ ในญี่ปุ่นและเป็นที่มาของความชอบอ่านการ์ตูนของคนญี่ปุ่น และมีแนวการเขียนหลากหลายในเวลาต่อมา

การ์ตูนแบบ "พูดเบี้ยว" (Gag Manga) การ์ตูนญี่ปุ่นในลักษณะนี้มีลักษณะพูดเบี้ยวเกินความจริง ตู้อวดตลก ผลงานการวาดส่วนใหญ่จะออกมาจากสำนักคนวาด "โคเรมอน" การวาดการ์ตูนในชุด "โคเรมอน" คนญี่ปุ่นที่เป็น "นักนิยมการ์ตูน" จะถือกันว่าเป็นผลงานแบบ "GAG"

การ์ตูนแบบ "สมจริง" (Gekiga Manga) การวาดการ์ตูนชนิดนี้เป็นการวาดที่สมจริง สมจริง เน้นลายเส้นแบบเก็บละเอียดคมมาก ทำให้ภาพการ์ตูนจะออกมาคมชัดมีรสชาติกว่าการวาดแบบที่เรียกว่า GAG การวาดการ์ตูนแบบนี้เป็นการวาดที่ได้อิทธิพลมาจากการวาดของญี่ปุ่นสมัยก่อน เช่น การวาดบนแผ่นไม้แกะสลัก หรือที่เรียกว่า Ukiyo-e เป็นต้น

ลักษณะของตัวเอกในการ์ตูนญี่ปุ่น

"ตัวเอก" ในการ์ตูนญี่ปุ่นที่ได้รับความนิยมจากผู้เยาว์นั้นมักจะเป็นพวก "ยอดมนุษย์" หรือ "ซูเปอร์แมน" ซึ่งจะมีลักษณะที่มักกำลังมหาศาล มีความสามารถเหนือคนธรรมดา เดินเดินในอากาศได้เหมือนนั่งเครื่องบิน มีอิทธิฤทธิ์เสกสิ่งของต่าง ๆ ได้ตั้งใจ พระเอกที่เป็น "ยอดมนุษย์" ส่วนใหญ่มักจะเป็นหุ่นยนต์ บางทีมีรูปร่างอ้วนตุ๋นๆ หน้ากลมคล้ายไข่ไก่ต้ม อย่างเช่นแบกการ์ตูนตัวแมว "โตเรมอน" แต่ตัวเอก "หุ่นยนต์" บางตัวก็มีรูปร่างเหมือนกล่องไม้ขีดเรียงแนวตั้ง ร่างกายใหญ่โตเหมือนภูเขาสูงกว่าตึก สามารถกระโดดส่วประหลาดได้ ในบรรดา "ตัวเอก" เหล่านี้ ถึงแม้จะเป็นผู้วิเศษมีอิทธิฤทธิ์แต่พวกเขาก็มีสิ่งหนึ่งที่คล้ายกับคนธรรมดาทั่วไป คือ รักความเป็นธรรม ดังนั้นหน้าที่ของ "ยอดมนุษย์" ทั้งหลายจึงต้องพิทักษ์โลกมนุษย์ให้รอดพ้นจากอันตรายอันจะพึงมีต่อโลก และคอยช่วยเหลือผู้อื่นที่ตกทุกข์ได้ยาก

สำหรับนักอ่านการ์ตูนที่เป็นคนหนุ่มสาวจะชอบ "ตัวเอก" เป็นคนธรรมดาแต่มีความพยายามขยันหมั่นเพียร และมีความมั่นใจ เรื่องของการ์ตูนประเภทนี้มักจะเป็นไปในลักษณะของการต่อสู้ของลูกผู้ชายหรือลูกผู้หญิงเพื่อครองชัยชนะ เช่น ในการแข่งขันกีฬาการดำเนิรเรื่องมักจะใช้สถานที่ศึกษาเป็นฉากแนวเรื่อง. ในการ์ตูนแบบนี้เป็นที่นิยมของเด็กหนุ่มสาวมาก เพราะบางครั้งมันสะท้อนชีวิตจริงของพวกเขาเอง

"ตัวเอก" ที่ได้รับความนิยมเห็นใจจากผู้อ่านอีกตัวคือพวกเด็กกำพร้าไม่มีที่พึ่งอาศัย ต้องพเนจรไปที่ต่าง ๆ การ์ตูนลักษณะนี้มักเป็นเรื่องราวการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด การดำเนิรเรื่องมักเอาตำนานโบราณมาดัดแปลง แล้วถ่ายทอดออกเป็นตัวการ์ตูนตามจินตนาการของผู้อ่าน

"ตัวเอก" กลุ่มสุดท้ายในการ์ตูนญี่ปุ่น จะเป็นพวกสัตว์ประหลาดหรือคนผิดปกติ ความแปลกประหลาดติดต่อกันจากมนุษย์สามัญไม่ว่าจะเป็นทางความสามารถหรือทางร่างกาย นับเป็นคุณสมบัติที่ดึงดูดผู้อ่านการ์ตูนอย่างมาก การ์ตูนบางเรื่องมีการใช้ "ผี" เป็นตัวเอก แต่ "ผี" เหล่านี้เป็นผีที่รักคน รักความเป็นธรรม และชอบช่วยเหลือคนดี

ลักษณะเนื้อหาของการ์ตูนญี่ปุ่นโดยทั่วไปจะมีลักษณะพิเศษเด่น ๆ ๓ ประการ คือ

๑. ความยืดหยุ่นและความซ้ำเสมอ การ์ตูนญี่ปุ่นสำหรับเด็ก ๆ จะเต็มไปด้วยแนวคิด "ทำได้ดี" "ทำชั่วได้ชั่ว" ตัวแทนของความดีอาจเป็น "ยอดมนุษย์" หรือ "หุ่นยนต์" ส่วนความชั่วร้ายอาจแอบแฝงมาในรูปของ สัตว์ประหลาด โดยมีผู้ร้ายบังคับอยู่ในยานอวกาศ รูปร่างน่าเกลียดต่าง ๆ ส่วนการ์ตูนที่ไม่มี "ยอดมนุษย์" หรือ "สัตว์ประหลาด" ก็จะเน้นความตีประเทอื่น เช่น ความซื่อสัตย์หรือความกตัญญู

๒. ความเป็นเพื่อน สังคมญี่ปุ่นเป็นสังคมที่มีความสนิทสนมใกล้ชิด ความดีงามในการมีเพื่อน ความสามัคคีในกลุ่มคนต่าง ๆ ความรู้สึกเชื่อมโยงระหว่างคนในหมู่บ้าน ลักษณะพิเศษที่เราจะพบได้เสมอในผลงานการ์ตูนอมตะของ เท็งจิกะ โอซามุ หรือ ฟุจิโกะ ฟุจิโอะ (ผู้วาดโดเรมอน) พล็อตเรื่องราวที่เป็นจักร ๆ วงศ์ ๆ หรือเกี่ยวข้องกับชาบูไรก็มักเน้นความสำคัญของมิตรภาพหรือความจงรักภักดีเป็นหลัก โดยความหายหน้าจะบังเกิดขึ้นทันทีถ้าหากมิตรภาพระหว่างเพื่อนหรือผู้คนต่าง ๆ ได้ถูกทำลายลง

๓. ความขยันหมั่นเพียร ใคร ๆ ก็รู้คนญี่ปุ่นมีความมานะพยายาม คุณสมบัติข้อนี้จะปรากฏออกมาในแนวการ์ตูน "แนวกีฬา" เช่น เบสบอล กอล์ฟ ฟุตบอล ฯลฯ จุดที่มักวาดการ์ตูนแนวนี้ที่เน้นก็คือ สปริตที่คนญี่ปุ่นเรียกว่า กัม-บัต-เต (Gambatte) และไฟท์-โตะ (Fighting) ซึ่งแปลเป็นไทยว่า "ความพยายาม" หรือ "ความมีจิตใจนักสู้" นั่นเอง

ลักษณะของการ์ตูนญี่ปุ่นที่กล่าวมาแล้วข้างต้น คือ ลักษณะของ "ตัวเอก" และลักษณะเนื้อหาของการ์ตูนญี่ปุ่นโดยทั่วไป ซึ่งลักษณะเหล่านี้จะปรากฏทั้งในหนังสือการ์ตูนและในภาพยนตร์การ์ตูนที่ออกอากาศทางโทรทัศน์

เนื้อหาการ์ตูนทางโทรทัศน์

แบ่งเนื้อหาการ์ตูนทางทีวีออกเป็นประเภทได้ดังนี้

๑. ประเภทตลกขบขัน ช่างฉายสั้นเพียง ๕ นาที เช่น มังกรกายสิทธิ์ (ช่อง ๕ อสมท.) การ์ตูน ๕ นาที (ช่อง ๓) การ์ตูนพวกนี้บางทีให้ความสนุกสนาน บางครั้งให้คิดสอใจ หากยังไม่เด่นชัด เพราะเด็กจะดูเพียงสนุกสนานมากกว่า

๒. ประเภทเสนอเป็นเรื่องเป็นราว เช่น สไปเตอร์แมน หนูน้อยจ้าวสมุทร วิชาสายฟ้า (ช่อง ๗) หน้ากากเสือ ไอ้หนูเงินจ๋า อาร์เธอร์จอมกษัตริย์ (ช่อง ๔) อีหิวซิง : เถรน้อย เจ้าปัญญา (ช่อง ๓) การ์ตูนประเภทนี้เสนอเรื่องราวผจญภัยของตัวเองและคณะ ทั้งนี้ก็จะมี จุดของเรื่องปกป้องรักษาประเทศบ้านเกิด (ญี่ปุ่น) ของคนไว้ บางเรื่องเสนอแนวไปทางวิทยาศาสตร์ เรื่องราวของเด็กที่เป็นตัวเอกแสดงความเก่งกาจรวมอยู่ด้วยและบางเรื่องยังปลูกฝังให้เด็กมีใจรัก หมุกคณะ มีการต่อต้าน ต่อสู้กับคนชั่ว พยายามเสริมสร้างให้เด็กมีใจรักและสงสารคนอ่อนแอกว่า (ก๊อนคราด บนดิเรแดง ๒๕๒๖ : ๔๖)

นักการศึกษาของไทยได้กล่าวแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับอิทธิพลของภาพยนตร์ญี่ปุ่นที่ฉาย ทางโทรทัศน์ไว้ในหนังสือ การสื่อสารมวลชนกับการศึกษาไว้ว่า (ผลิตปริญญาโทเทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, คณะ ๒๕๒๐ : ไม่มีเลขหน้า) นักธุรกิจญี่ปุ่นทราบว่า โทรทัศน์เมืองไทยส่วนใหญ่อยู่ด้วยการค้าของญี่ปุ่น และรู้ว่าสังคมไทยนั้น เท่อโทรทัศน์อยู่ไม่น้อย ดังนั้นจึงพยายามทุกวิถีทางที่จะเผยแพร่ทุกสิ่งทุกอย่างออกสู่จอโทรทัศน์โดยวิธีการ ประชาสัมพันธ์ ประเทศญี่ปุ่นสอดแทรกส่งในรายการภาพยนตร์บันเทิงสำหรับเด็ก ซึ่งมีอยู่แทบทุกเรื่อง และนำออก หมายทุกอันดับ เช่น ไอ้มดแดง เงาอภิหาร หน้ากากสิงห์ ยอดมนุษย์สายรุ้ง วิชาอาณาจักร กามิโร่ เขี้ยวข้าวเจ้าเสน่ห์ พยัคฆ์สาวนักสืบ ข้าชื่อเคนอิจิ ฯลฯ มากมายจริง ๆ นี่คืองาน ประชาสัมพันธ์ญี่ปุ่นที่แสดงให้เห็น เพื่อสิ่งเหล่านี้

๑. สร้างความนิยมญี่ปุ่นพร้อมกับส่งเสริมการค้า
๒. ส่งเสริมสินค้าด้านการศึกษา
๓. เผยแพร่วัฒนธรรมและส่งเสริมการท่องเที่ยว

ผลประโยชน์จากการประชาสัมพันธ์ก็จะสร้างภาพพจน์แก่เยาวชนไทย แม้ไม่เห็นทันใด แต่ก็เชื่อว่ารายการดังกล่าวจะฝังภาพพจน์และสร้างเกียรติภูมิของญี่ปุ่นให้ฝังลึกลงไป ในจิตใจของเด็กไทย ความคิดและทัศนคติเด็กไทยซึ่งจะมีแต่ความนิยมชมชอบญี่ปุ่น นับเป็นศึกทางวัฒนธรรม และเศรษฐกิจอันยิ่งใหญ่ที่ใช้เทคนิคสมัยใหม่มาครอบอย่างได้ผล

จากการสำรวจของกลุ่มตัวอย่างเด็ก (กสค.) ตามถึงทัศนคติของเด็ก ๆ เกี่ยวกับการดูหนังที่เด็ก ๆ ชอบจากจำนวนเด็กอายุ ๖ - ๑๔ ปี จำนวน ๑๑๓ คน ในระหว่างวันที่ ๑ - ๒ ธันวาคม ๒๕๒๗ ตัวการ์ตูนที่เด็กรู้จักมากที่สุด ๕ อันดับแรก คือ (มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก ๒๕๒๗ : ๓๒)

๑. โดเรมอน :	๒๔.๓๓%	(๕๔ คะแนน)
๒. อั๊กโตริ	๑๑.๑๔%	(๓๒ คะแนน)
๓. ปาร์แมน	๗.๖๔%	(๒๒ คะแนน)
๔. ฟุ่ซัง	๗.๓๕%	(๒๑ คะแนน)
๕. อีตัวซัง	๔.๕๔%	(๑๖ คะแนน)

และในจำนวนการ์ตูนที่เด็ก ๆ บอกทั้งหมด ๔๕ ตัว สดสาครเป็นตัวการ์ตูนไทย เพียงตัวเดียวเท่านั้นที่เด็กระบุว่ารู้จักได้ ๑ คะแนน

จากการศึกษาของ สมคิด ปลอดภัย (สมคิด ปลอดภัย ๒๕๒๕ : ๖, ๗, ๑๑๒, ๑๑๓, ๑๓๗, ๑๓๘) เรื่อง การศึกษาคุณค่าทางการศึกษาของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นที่ฉายทางโทรทัศน์ โดยศึกษาจากภาพยนตร์การ์ตูน จำนวน ๘ เรื่อง คือ เชนน้อยเจ้าปัญญา โดเรมอน นินจาอั๊กโตริ หนูน้อยแชนนิเบล ซิจิ สาวน้อยกายสิทธิ์ จอมโจรลูแปง มูเตซิง และดร.สลัมป์กับหนูน้อยอาราเร่ ผลการศึกษาได้สรุปข้อคิดเห็นเกี่ยวกับคุณค่าทางการศึกษาของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ ดังนี้

ภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นที่ฉายทางโทรทัศน์ส่วนใหญ่มีเนื้อหาเป็นไปในแนวตลก ตื่นอกันหิหาร เด็กจึงได้รับประโยชน์จากการชมภาพยนตร์การ์ตูนเฉพาะในด้านความบันเทิงเท่านั้น ทางสถานีโทรทัศน์ควรปรับปรุงรายการภาพยนตร์การ์ตูนโดยการ เลือกสรรภาพยนตร์การ์ตูนที่มีเนื้อหาสาระสอดแทรกด้วยคติธรรมคำสั่งสอนแก่เด็กมา เสนอต่อผู้ชม สำหรับคุณค่าทางการศึกษาที่เด่นชัด ๔ เรื่อง ที่นำมาศึกษา ครูและนักศึกษามีความเห็นตรงกันว่า ภาพยนตร์ เรื่อง เชนน้อยเจ้าปัญญาให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กปานกลาง ภาพยนตร์ เรื่องโดเรมอน นินจาอั๊กโตริ หนูน้อยแชนนิเบล และซิจิสาวน้อยกายสิทธิ์ ให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กน้อย ส่วนภาพยนตร์ เรื่องลูแปง มูเตซิง และดร.สลัมป์ ให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กน้อยมาก และไม่สมควรจัดเป็นภาพยนตร์การ์ตูนสำหรับเด็กต่อไป ส่วนผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิตรายการวิทยุโทรทัศน์สำหรับเด็กทั้ง ๔ ท่าน มีความเห็นว่าภาพยนตร์ เรื่อง เชนน้อยเจ้าปัญญาให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กดีมาก ภาพยนตร์ เรื่องนินจาอั๊กโตริ โดเรมอน และหนูน้อยแชนนิเบล ให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กปานกลาง ภาพยนตร์ เรื่องซิจิสาวน้อยกายสิทธิ์ และมูเตซิง ให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กน้อย ส่วนภาพยนตร์ เรื่อง ดร.สลัมป์ และลูแปง ให้คุณค่าทางการศึกษาแก่เด็กน้อยมาก ไม่สมควรจัดเป็นภาพยนตร์การ์ตูนสำหรับเด็กต่อไป

สมคิด ปลอดโปร่ง ได้สรุปข้อคิดเห็นทั่วไปของครู นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญไว้ดังนี้

๑. ภาพยนตร์การ์ตูนหลายเรื่องเน้นให้ความรู้สึกด้านอารมณ์ มีบทดลกมาก บางเรื่องแทรกลักษณะตลกทางเพศ ไม่เหมาะกับผู้ชมที่เป็นเด็ก สถานีโทรทัศน์บางช่องเลือกเรื่องไม่เหมาะสม มีมากเรื่องแต่ขาดคุณภาพ
๒. ควรคงภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาแสดงถึงความอาฆาตพยาบาท เช่น บางตอนของเรื่องลูแปง
๓. เรื่องเขมรน้อยเจ้าปัญญา มีเนื้อหาที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญาและการแก้ปัญหาแก่เด็ก ควรเลือกภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาในแนวนี้มาเสนอแก่เด็กต่อไป
๔. ควรนำภาพยนตร์ที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับสภาพสังคมปัจจุบัน เช่น เรื่องหนูน้อยแสนนิเบล มาให้เด็กชม
๕. ควรนำภาพยนตร์การ์ตูนที่มีเนื้อหาสาระประเภทสร้างสรรค์ มีคติ ให้ความรู้ และเสนอเรื่องราวที่เป็นไปได้มาออกอากาศ
๖. ทางสถานีควรปรับปรุงในด้านการคัดเลือกเนื้อหาสาระให้มากขึ้น เพราะการ์ตูนส่วนใหญ่ที่ฉายในปัจจุบัน นอกจากให้สาระด้านความบันเทิงแล้ว ไม่มีสาระที่เป็นประโยชน์แบบอื่นเลย
๗. การ์ตูนญี่ปุ่นสร้างขึ้นเพื่อคนญี่ปุ่นดู จึงอิงวัฒนธรรมและชีวิตประจำวันของชาวญี่ปุ่น วัฒนธรรมบางอย่างอาจสอดคล้องกับของไทย ซึ่งขึ้นอยู่กับผู้ผลิตรายการว่าจะเลือกเรื่องมาเสนอต่อเด็กได้ดีเพียงใด ในเรื่องเพศคนไทยส่วนใหญ่ถือว่าเป็นเรื่องที่มีสมควรให้เด็กรับรู้ แต่ญี่ปุ่นคิดต่างกับคนไทย ดังนั้น การเลือกสรรเนื้อหาผู้เกี่ยวข้องจึงควรพิจารณาในแง่นี้ด้วย
๘. การ์ตูนบางเรื่องที่น่ามาออกอากาศ เป็นการ์ตูนที่เหมาะสมสำหรับผู้ใหญ่ดู แต่คนส่วนมากคิดว่าการ์ตูนเป็นรายการสำหรับเด็กเท่านั้น ดังนั้นเมื่อมีการ์ตูนบางเรื่องมีลักษณะเหมาะสมที่จะให้ผู้ใหญ่ดู เช่น ลูแปง หลายคนจึงคิดว่าการ์ตูนเรื่องนี้ไม่เหมาะสมที่จะนำมาออกอากาศ

บทความจากหนังสือพิมพ์ที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น

บทความจากหนังสือพิมพ์มติชน วันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๒๕ "อนน" (อนน ๒๕๒๕ : ๑๑)

ได้กล่าวถึงภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นไว้ว่า ภาพยนตร์การ์ตูนและนิยายภาพจากญี่ปุ่นที่เผยแพร่ในประเทศไทย มีทั้งด้านดีและด้านเสีย ในด้านดีคือการ์ตูนจะเป็นสื่อที่ไม่มีขอบเขตระหว่างคนหลายชาติหลายภาษา เช่น ภาพยนตร์การ์ตูน เรื่อง เจ้าหนูปรมาณู อิกคิวซังเขมรน้อยเจ้าปัญญา สตาร์เบตเตอร์ ฯลฯ ซึ่งญี่ปุ่นประสบความสำเร็จจากตลาดในย่านเอเชียอาคเนย์ ตะวันออกกลาง และอเมริกา ส่วนในด้านเสียคือ ลามก สกปรก และชาตินิยม ซึ่งมีเผยแพร่ในประเทศไทยในรูปแบบของหนังสือการ์ตูน

บทความจากหนังสือพิมพ์มติชน วันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๒๘ (สองหน่วยงานเด็กห่วงปัญหาการ์ตูนลามกญี่ปุ่น หนทางแก้ไขมีคมนอกจากหมอนงาน เมคอิน ไทยแลนด์ ๒๕๒๘ : ๑๑) นางสมพร ภูสิทธิ์ัน จากมูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก ได้กล่าวถึงภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นที่แพร่ภาพทางสถานีโทรทัศน์ ช่อง ๕ อสมท. ว่าภาพยนตร์การ์ตูนที่ดีก็มีหลายเรื่อง เช่น อารารเร่ นิินจาแสนกล การวาดภาพล่องไปทางลามกอนาจาร รวมทั้งการพากย์ผู้พากย์มักเอาความรู้สึกของผู้ใหญ่ใส่เข้าไป แนวทางแก้ไขคือการกวัดข้นเรื่องการเซ็นเซอร์ให้มากกว่านี้ ส่วนนางสุภา สิริสิง หรือโบตัน จากชมรมเด็ก ได้กล่าวถึงภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นที่ฉายทางโทรทัศน์ ว่าภาพยนตร์การ์ตูนที่ออกอากาศจะไม่ใช้การ์ตูนเด็ก หากเป็นเด็กเล็ก ๆ อายุต่ำกว่า ๑๐ ขวบ อาจดูไม่รู้เรื่อง ส่วนภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นที่ล่องไปในทางลามกนั้นว่าเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วง สำหรับเด็กในอายุตั้งแต่ ๑๐ - ๑๗ ปี ที่ดูภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นเหล่านี้

บทความจากหนังสือพิมพ์มติชน วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๒๘ พริงชชะม้าย (พริงชชะม้าย ๒๕๒๘ : ๑๑) ได้กล่าวถึงภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นไว้ในคอลัมน์เงาฉายาไว้ว่า ภาพยนตร์การ์ตูน เรื่อง ดร.สลัมป์ กับหนูน้อยอารารเร่ เป็นภาพยนตร์การ์ตูนที่ให้บทเรียนแก่เด็กในทางอ้อม กล่าวคือ เด็กมักจะชอบเลียนแบบตัวเองในภาพยนตร์ ลักษณะของตัวเองในภาพยนตร์การ์ตูนเรื่องนี้ คือ อารารเร่ และตัว ดร.สลัมป์จะเป็นตัวตลกที่นำความสนุกสนาน และเนื้อเรื่องจะไม่มีลักษณะสั่งสอนจำจ้จ้จ้จ้ แต่จะเป็นการยุยง ซึ่งลักษณะของเด็กนั้นถ้าห้ามแล้วจะเหมือนยิ่งยุ แต่ถ้ายุแล้วจะเกิดผลเหมือนการห้าม การ์ตูนเรื่องนี้สอนให้เด็กรู้ว่า จะเป็นเด็กดีจะต้องทำอะไรบ้าง และการทำอะไรเกินไปก็จะเป็นสิ่งที่ไม่ดี

บทความจากหนังสือพิมพ์มติชน วันที่ ๒ เมษายน ๒๕๒๘ (ช่อง ๕ ไม่หยุดลามก "แบน" แล้วปังโพล์ ๒๕๒๘ : ๑๑) โดยนายบังเอิญ มุสิกะพงษ์ เลขาธิการคณะกรรมการบริหารวิทยุกระจายเสียง และโทรทัศน์ ได้กล่าวถึงภาพยนตร์การ์ตูนทางสถานีโทรทัศน์ช่อง ๕ อสมท. ที่แพร่ภาพออกอากาศ วันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๒๘ เวลา ๑๐.๐๐ น. ชุดนิินจาแสนกล ออกฉายในชื่อตอน เคล็ดลับพลังลมปราณ มีเนื้อหาเกี่ยวกับการแข่งขันนิินจาที่ใช้วิธีการพิศดาร ทางทางเปิดกระโปรงเด็กผู้หญิงเพื่อดูกางเกงใน ว่าตนได้ชมแล้วและไม่เห็นด้วยกับเนื้อหาที่ออกอากาศ และภาพยนตร์การ์ตูนที่ฉายทางสถานีโทรทัศน์ ช่อง ๕ อสมท. ได้ถูกนำเข้าวาระสำคัญในการประชุมใหญ่ กบว. เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๒๘ ซึ่งกรรมการใหญ่ทุกคนมีความเห็นเดียวกันว่าเป็นเรื่องที่ไม่ควรปล่อยให้มีการแพร่ภาพในทำนองลามกเช่นนั้น

บทความจากหนังสือพิมพ์มติชน วันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๒๘ (เผยแพร่คัดลอกฉบับที่.ร. ๒๕๒๘ : ๑๑) นายบังเอิญ มุสิกพงษ์ ได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์การจัดฉายภาพยนตร์ ละคร และภาพยนตร์การ์ตูน ไว้ดังนี้ รายการที่สมควรหรือไม่สมควรออกอากาศต้องพิจารณาจากการสร้างแรงจูงใจในรายการนั้น ๆ ทั้งนี้เพราะรายการทุกรายการมักเสนอเนื้อหาใน ๒ แนวทาง ทั้งดีและไม่ดี ซึ่งถ้าไม่ดีก็ไม่สมควรออกอากาศ นอกจากนี้ยังต้องพิจารณาถึงอิทธิพลของเนื้อหาว่าจะรุนแรงพอที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้ชมหรือไม่ หากมีอิทธิพลสูงในทางไม่ดีก็ไม่ควรฉายเช่นกัน

บทความจากหนังสือพิมพ์มติชน วันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๒๘ แผ่นประจำ (แผ่นประจำ ๒๕๒๘ : ๑๑) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับอารมณ์ขัน และความรุนแรงไว้ในคอลัมน์โทรทัศน์ ดังนี้ อารมณ์ขันนั้นสามารถแฝงความรุนแรงได้ เช่น กรณีภาพยนตร์การ์ตูนทอม แอนด์ เจอร์รี่ ได้ถูกเซ็นเซอร์ถึงขั้นห้ามนำออกฉายในอังกฤษ เนื่องจากพบว่าภาพของการทำลายล้างกันระหว่างหนูกับแมวที่ดูแล้วสนุกสนานนั้นมีอิทธิพลที่ทำให้เด็กหรือผู้ชมดูซึมพฤติกรรมของความก้าวร้าวรุนแรงได้ ดังนั้นการเห็นความรุนแรงภายใต้เสียงหัวเราะอาจทำให้เรายอมรับความรุนแรงโดยไม่รู้ตัว และทำให้เราเกิดความซาบซึ้งกับความรุนแรงนั้น

จากการแสดงความคิดเห็นของนักการศึกษาไทย จากการสำรวจของกลุ่มสื่อมวลชนเพื่อเด็ก และจากบทความในหนังสือพิมพ์มติชน ได้กล่าวถึงอิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นที่ออกอากาศทางโทรทัศน์สรุปได้ดังนี้คือ เด็กไทยมีความสนใจและรู้จักตัวการ์ตูนญี่ปุ่นเป็นอย่างมาก ข้อดีในการชมภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์คือ ให้ความสนุกสนาน ให้ความเพลิดเพลิน ภาพยนตร์การ์ตูนบางเรื่องก็เสนอเนื้อหาในแนววิทยาศาสตร์ ซึ่งจะมีผลทำให้เด็กที่ดูมีความสนใจทางด้านวิทยาศาสตร์ ปลุกฝังความรักหมั่นคณะ ต่อสู้กับคนชั่ว และช่วยเหลือปกป้องคนดี ส่วนข้อเสียในการชมภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ คือประเทศไทยอาจถูกครอบงำทางวัฒนธรรมจากประเทศญี่ปุ่นโดยเข้ามาในรูปแบบของภาพยนตร์การ์ตูนทางโทรทัศน์ ภาพยนตร์การ์ตูนบางเรื่องมีลักษณะลามกอนาจาร และสำหรับตัวการ์ตูนมีลักษณะที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง เด็ก ๆ ที่ดูภาพยนตร์การ์ตูนอาจนำพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เห็นในจอโทรทัศน์มาลอกเลียนแบบ ซึ่งจะก่อให้เกิดอันตรายและพฤติกรรมเหล่านั้นก็อาจไม่เหมาะสมกับวัยและบรรทัดฐานของสังคมไทย

สมมติฐานในการวิจัย

อิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ จะแตกต่างกันตามระดับความสนใจและเพศ

วิธีดำเนินการวิจัย

ในบทนี้จะกล่าวถึงวิธีการดำเนินการวิจัยในหัวข้อต่อไปนี้

๑. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
๒. การสร้างแบบสอบถาม เพื่อใช้ในการวิจัย
๓. การดำเนินการรวบรวมข้อมูล
๔. การวิเคราะห์ข้อมูล
๕. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร การสุ่มตัวอย่างดำเนินการดังนี้

๑.๑ สุ่มเลือกเขตมา ๑ เขต จากจำนวนเขตทั้งหมด ๒๕ เขต ในกรุงเทพมหานคร โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ได้เขตบางขุนเทียน

๑.๒ สุ่มเลือกโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่ตั้งอยู่ในเขตบางขุนเทียน จากโรงเรียนทั้งหมด ๓๕ โรงเรียน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ได้โรงเรียนวัดไทร (ถาวรพรหมานุกูล) ซึ่งมีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ จำนวน ๒๕๐ คน

๑.๓ จากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ จำนวน ๒๕๐ คน ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามความสนใจในการดูภาพยนตร์การ์ตูน โดยคัดเลือกเฉพาะนักเรียนที่ดูภาพยนตร์การ์ตูนทางสถานีโทรทัศน์ช่อง ๕ อสมท. ในช่วงเวลา ๘.๐๐ - ๑๑.๐๐ น. วันเสาร์ - อาทิตย์ เป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๓ เดือน คัดเลือกนักเรียนได้ จำนวน ๒๐๐ คน

๒. การสร้างแบบสอบถาม เพื่อใช้ในการวิจัย

๒.๑ ลักษณะของแบบสอบถาม

ตอนที่ ๑ สอบถาม เกี่ยวกับความสนใจในการดูภาพยนตร์การ์ตูนทางโทรทัศน์ แบ่ง เป็น

๒ ส่วน

ส่วนที่ ๑ สอบถามข้อมูลส่วนตัวเกี่ยวกับ เพศ และอายุ เป็นแบบเติมข้อความลงในช่องว่าง

ส่วนที่ ๒ แบบเลือกตอบเพื่อแสดงความสนใจในการดูภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ และเป็นแบบเติมข้อความลงในช่องว่าง เพื่อให้นักเรียนเขียนรายชื่อภาพยนตร์การ์ตูนที่ได้ดูภายในเวลา ๑ สัปดาห์

ตอนที่ ๒ แบบวัดทัศนคติ แบ่งเป็น ๒ ส่วน

ส่วนที่ ๑ แบบเลือกตอบเพื่อให้นักเรียนได้แสดงทัศนคติที่มีต่อความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การใช้ชีวิตรวมหมู่ ความมีเมตตา การใช้ความรุนแรง ความชาตินิยม ความสนใจทางเพศ และการทำความดี

ส่วนที่ ๒ แบบเติมข้อความลงในช่องว่าง เพื่อให้นักเรียนได้แสดงทัศนคติที่มีต่อ ครู นักวิทยาศาสตร์ คาราวาโกร้อง ตำรวจ และนักกีฬา รวมทั้งให้นักเรียนเขียนรายชื่อภาพยนตร์การ์ตูนที่ชอบ อันดับที่ ๑ ถึงอันดับที่ ๓ พร้อมทั้งเหตุผลที่ชอบดูภาพยนตร์การ์ตูนเรื่องนั้น

๒.๒ การสร้างแบบสอบถามและการหาคุณภาพของแบบสอบถาม

๒.๒.๑ ศึกษาเกี่ยวกับภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทั้งด้านรูปแบบและเนื้อหา ศึกษาลักษณะความคิด และความเข้าใจ ของเด็กในระดับประถมศึกษาตอนปลาย ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถาม

๒.๒.๒ นำความรู้ที่ได้จากการศึกษาในข้อ ๒.๒.๑ มาสร้างแบบสอบถามตามลักษณะของปัญหาที่ต้องการศึกษา

๒.๒.๓ นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ ๓ ท่าน เพื่อหาคำความเที่ยงตรงตามวิธี I.C (อาจารย์ผู้สอนวิจัย ๔๒๑, คณะ ๒๕๒๗ : ๑๒๔)

๒.๒.๔ นำแบบสอบถามที่ผ่านการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไข

๒.๒.๕ นำแบบสอบถามที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try-Out) กับกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ของโรงเรียนวัดยานนาวา ในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน ๓๐ คน เพื่อหาคำความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยวิธีของ Cronbach (อาจารย์ผู้สอนวิจัย ๔๒๑, คณะ ๒๕๒๗ : ๑๔๖) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเป็น .๗๘๖๕ (ภาคผนวก ข.)

๒.๒.๖ นำแบบสอบถามที่หาคำความเที่ยงตรงและค่าความเชื่อมั่นได้แล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

๓. การดำเนินการรวบรวมข้อมูล

๓.๑ ผู้วิจัยติดต่อหัวหน้าสถานศึกษาด้วยตนเอง เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนวัดไทร (ถาวรพรหมานุกูล)

๓.๒ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามจำนวน ๒๕๐ ชุด ไปยังโรงเรียนวัดไทร (ถาวรพรหมานุกูล) เพื่อแจกและรับกลับด้วยตนเอง โดยก่อนแจกแบบสอบถามผู้วิจัยได้อธิบายถึงวัตถุประสงค์ในการออกแบบสอบถาม และวิธีการตอบแบบสอบถามให้แก่ นักเรียน โดยให้เวลาในการตอบแบบสอบถาม ๒ ชั่วโมง

๓.๓ นำแบบสอบถามมาตรวจให้คะแนนเพื่อนำข้อมูลวิเคราะห์ต่อไป

๔. การวิเคราะห์ข้อมูล

๔.๑ จากกลุ่มตัวอย่าง ๒๐๐ คน เป็นชาย ๘๘ คน หญิง ๑๑๒ คน

จัดแบ่งกลุ่ม แยกตามระดับความสนใจได้ดังนี้

ก. กลุ่มสนใจมาก ดูภาพยนตร์การ์ตูน จำนวน ๑๑ - ๑๕ ตอน ในเวลา ๑ สัปดาห์
ได้นักเรียน ๗๑ คน

ข. กลุ่มสนใจปานกลาง ดูภาพยนตร์การ์ตูน จำนวน ๖ - ๑๐ ตอน ในเวลา ๑ สัปดาห์
ได้นักเรียน ๘๐ คน

ค. กลุ่มสนใจน้อย ดูภาพยนตร์การ์ตูน จำนวน ๑ - ๕ ตอน ในเวลา ๑ สัปดาห์
ได้นักเรียน ๓๘ คน

๔.๒ ทำอัตราส่วนความถี่เป็นร้อยละ ของข้อมูลที่เก็บลงในช่องว่างเกี่ยวกับ เพศ อายุ ข้อมูลเรื่องความสนใจในการดูภาพยนตร์การ์ตูน ทัศนคติของนักเรียนต่อ ครู นักวิทยาศาสตร์ คารานักเรื่อง คำวิจารณ์ และนักกีฬา และอันดับความชอบภาพยนตร์การ์ตูน รวมทั้งเหตุผล

๔.๓ ตรวจสอบน้ำหนักคะแนนของแต่ละข้อความตามวิธีของ เบสท์

ถ้าเป็นคำถามประเภทนิมมาน (Positive) ให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วย (Acree) เท่ากับ ๓

ไม่แน่ใจ (Uncertain) เท่ากับ ๒

ไม่เห็นด้วย (Disagree) เท่ากับ ๑

ถ้าเป็นคำถามประเภทนิเสธ (Negative) ให้คะแนนตรงกันข้ามกับคะแนนของคำถาม

ประเภทนิมมาน (Positive)

๕.๔ การแปลความหมายของข้อมูลใช้เกณฑ์ของเบสท์ ดังนี้

ข้อที่มีค่าคะแนนเฉลี่ย ระหว่าง ๒.๕๑ - ๓.๐๐ ถือว่านักเรียนได้รับอิทธิพลจากภาพยนตร์
การดูสูง

ข้อที่มีค่าคะแนนเฉลี่ย ระหว่าง ๑.๕๑ - ๒.๕๐ ถือว่านักเรียนได้รับอิทธิพลจากภาพยนตร์
การดูปานกลาง

ข้อที่มีค่าคะแนนเฉลี่ย ระหว่าง ๑.๐๐ - ๑.๕๐ ถือว่านักเรียนได้รับอิทธิพลจากภาพยนตร์
การดูต่ำ

๕.๕ หากค่าสถิติพื้นฐานของแต่ละกลุ่มตัวแปร และทดสอบสมมุติฐาน

๕. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๕.๑ หากค่าความเที่ยงตรงของแบบวัดทัศนคติ โดยวิธี I.C. (อาจารย์ผู้สอนวิจัย ๕๒๑, คณะ
๒๕๒๗ : ๑๒๗)

๕.๒ หากค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยวิธีของ Cronbach (อาจารย์ผู้สอนวิจัย
๕๒๑, คณะ ๒๕๒๗ : ๑๔๖)

๕.๓ หากค่าเฉลี่ย (อาจารย์ผู้สอนวิจัย, คณะ ๒๕๒๗ : ๖๓)

๕.๔ หากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (ชูศรี วงศ์วิริยะ ๒๕๒๕ : ๕๗)

๕.๕ ทดสอบสมมุติฐาน โดยใช้ t-test และ F-test ในกรณีของ F-test ถ้าพบว่า
คะแนนเฉลี่ยของตัวแปรที่ทดสอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการทดสอบความแตกต่าง
ระหว่างคะแนนเฉลี่ยของแต่ละคู่ โดยใช้สูตรของ Newman - Keuls (ชูศรี วงศ์วิริยะ ๒๕๒๕ : ๑๑๕,
๑๕๒, ๑๖๒)

การวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัย ได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ แทนความหมายดังนี้

N	แทนจำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทนค่าคะแนนเฉลี่ย
S	แทนค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
t	แทนค่าที่ใช้พิจารณาใน t-Distribution
F	แทนค่าที่ใช้พิจารณาใน F-Distribution
SS	แทนค่าผลบวกกำลังสองของคะแนน (Sum of Squares)
MS	แทนค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนน (Mean Square)
df	แทนขั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degrees of Freedom)
*	แทนค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕
**	แทนค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

๑. ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรคือ เพศ และระดับความสนใจ
๒. ความสนใจในการดูภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง
๓. อิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างแจกแจงตามทัศนคติในแต่ละด้าน โดยเปรียบเทียบจำแนกตามตัวแปร คือ เพศ และระดับความสนใจ
๔. ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อครู นักวิทยาศาสตร์ คารานักเรื่อง ตำรวจ และนักกีฬา จำแนกตามเพศ
๕. ภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ที่กลุ่มตัวอย่างชอบดูอันดับที่ ๑ - อันดับที่ ๓ และเหตุผลที่ชอบดูภาพยนตร์การ์ตูนเรื่องนั้น จำแนกตามเพศ

๑. ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปร คือ เพศ และระดับความสนใจ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนวัดไทร (ถาวรพรหมานุกูล)

ในสังกัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา ๒๕๒๔ ภาคเรียนที่ ๒ จำนวน ๒๐๐ คน จำแนกตามตัวแปร ดังนี้

๑.๑ จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

ตาราง ๑ จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	๔๔	๔๔.๔
หญิง	๑๐๑	๕๐.๕
รวม	๒๐๐	๑๐๐

จากตาราง ๑ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๒๐๐ คน จำแนกเป็นเพศชาย จำนวน ๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๔.๔ และเพศหญิงจำนวน ๑๐๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๐.๕

๑.๒ จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับความสนใจ

ตาราง ๒ จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับความสนใจ

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สนใจมาก	๗๖	๓๘
สนใจปานกลาง	๔๐	๒๐
สนใจน้อย	๓๔	๑๗
รวม	๒๐๐	๑๐๐

จากตาราง ๒ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างจำนวน ๒๐๐ คน จำแนกเป็นกลุ่มสนใจมาก จำนวน ๗๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๘ กลุ่มสนใจปานกลาง จำนวน ๔๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๐ และกลุ่มสนใจน้อย จำนวน ๘๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๒

๒. ความสนใจในการดูภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกได้ดังนี้

๒.๑ จำนวนวันในการดูภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๒๐๐ คน

ตาราง ๓ จำนวนวันในการดูภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๒๐๐ คน

จำนวนวัน/สัปดาห์	กลุ่มตัวอย่าง	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
๑	-	-
๒	๑๔	๗
๓	๔	๒
๔	๗	๓.๕
๕	๓	๑.๕
๖	๓	๑.๕
๗	๑๖๔	๘๒.๕
รวม	๒๐๐	๑๐๐

จากตาราง ๓ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เวลาในการดูภาพยนตร์การ์ตูน ๗ วัน ในเวลา

- ๑ สัปดาห์ มีจำนวน ๑๖๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๒.๕ ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีจำนวนคนมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่ดูภาพยนตร์การ์ตูน ๒ วัน ในเวลา ๑ สัปดาห์ เป็นจำนวน ๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๗ กลุ่มตัวอย่างที่ดูภาพยนตร์การ์ตูน ๔ วัน ในเวลา ๑ สัปดาห์ มีจำนวน ๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๓.๕ กลุ่มตัวอย่างที่ดูภาพยนตร์การ์ตูน ๓ วัน ในเวลา ๑ สัปดาห์ มีจำนวน ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒ กลุ่มตัวอย่างที่ดูภาพยนตร์การ์ตูน ๕ วัน และ ๖ วัน ในเวลา ๑ สัปดาห์ มีจำนวนเท่ากันคือ ๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๕ และไม่มีนักเรียนคนใดที่ดูภาพยนตร์การ์ตูน ๑ วันใน ๑ สัปดาห์

๒.๒ จำนวนนักเรียนของกลุ่มตัวอย่าง ๒๐๐ คน ที่ดูภาพยนตร์การ์ตูนในแต่ละวัน ภายในเวลา

๑ สัปดาห์

ตาราง ๔ จำนวนนักเรียนของกลุ่มตัวอย่าง ๒๐๐ คน ที่ดูภาพยนตร์การ์ตูนในแต่ละวัน ภายในเวลา

๑ สัปดาห์ (ตอบได้มากกว่า ๑ ข้อ)

วัน	กลุ่มตัวอย่าง	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
จันทร์	๑๖๘	๘๔
อังคาร	๑๖๗	๘๓.๕
พุธ	๑๖๐	๘๐
พฤหัสบดี	๑๖๐	๘๐
ศุกร์	๑๖๒	๘๑
เสาร์	๑๙๘	๙๙
อาทิตย์	๑๙๓	๙๖.๕

จากตาราง ๔ แสดงให้เห็นว่า วันเสาร์เป็นวันที่นักเรียนดูภาพยนตร์การ์ตูนมากที่สุด เป็นจำนวน ๑๙๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๙๙ และอันดับต่อมาเรียงตามลำดับดังนี้ วันอาทิตย์ เป็นจำนวน ๑๙๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๙๖.๕ วันจันทร์ ๑๖๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๔ วันอังคาร จำนวน ๑๖๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๓.๕ วันศุกร์ จำนวน ๑๖๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๑ และอันดับสุดท้ายคือวันพุธ และวันพฤหัสบดี เป็นจำนวน ๑๖๐ คน อย่างละเท่า ๆ กัน คิดเป็นร้อยละ ๘๐

๒.๓ สถานีโทรทัศน์ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ดูภาพยนตร์การ์ตูน

ตาราง ๕ จำนวนนักเรียนที่ดูภาพยนตร์การ์ตูนตามสถานีโทรทัศน์แต่ละสถานี (ตอบได้มากกว่า

๑ ข้อ)

สถานีโทรทัศน์	กลุ่มตัวอย่าง	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ช่อง ๓	๑๔๗	๗๓.๕
ช่อง ๕	๖๐	๓๐
ช่อง ๗	๑๗๖	๘๘
ช่อง ๙	๒๐๐	๑๐๐

จากตาราง ๕ แสดงให้เห็นว่า เด็กเรียนดูภาพยนตร์การ์ตูนทางสถานีโทรทัศน์ช่อง ๙ มากที่สุด เป็นจำนวน ๒๐๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐ อันดับรองลงมาคือ สถานีโทรทัศน์ช่อง ๗ เป็นจำนวน ๑๗๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๘ สถานีโทรทัศน์ช่อง ๓ เป็นจำนวน ๑๔๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๓.๕ และอันดับสุดท้าย คือ สถานีโทรทัศน์ช่อง ๕ เป็นจำนวน ๖๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๐

๒.๔ สถานีโทรทัศน์ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ดูภาพยนตร์การ์ตูนหลังข่าวภาค ๒๐.๐๐ น.

ตาราง ๖ จำนวนนักเรียนที่ดูภาพยนตร์การ์ตูน หลังข่าวภาค ๒๐.๐๐ น. ทางสถานีโทรทัศน์แต่ละสถานี

(ตอบได้มากกว่า ๑ ข้อ)

สถานีโทรทัศน์	กลุ่มตัวอย่าง	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ช่อง ๓	-	-
ช่อง ๕	-	-
ช่อง ๗	๑๗๗	๘๘.๕
ช่อง ๙	๑๓๓	๖๖.๕

จากตาราง ๖ แสดงให้เห็นว่าสถานีโทรทัศน์ที่ักเริ่มใช้ภาพยนตร์การ์ตูนหลังช่วงเวลา ๒๐.๐๐ น. มากที่สุดคือ สถานีโทรทัศน์ช่อง ๗ นักเรียนหญิงเป็นจำนวน ๑๓๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๔.๕ อันดับรองลงมาคือ สถานีโทรทัศน์ช่อง ๔ นักเรียนหญิงเป็นจำนวน ๑๓๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๕ ส่วนสถานีโทรทัศน์ช่อง ๓ และช่อง ๕ ไม่มีภาพยนตร์การ์ตูนหลังภาค ๒๐.๐๐ น.

๓. อิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนที่มุ่งเน้นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติของกลุ่มตัวอย่าง แจกแจงตามทัศนคติในแต่ละด้าน โดยเปรียบเทียบจำแนกตามตัวแปร คือ เพศ และระดับความสนใจ

๓.๑ เปรียบเทียบความแตกต่างของอิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนที่มุ่งเน้นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติ ๗ ด้าน ระหว่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย

ตาราง ๗ เปรียบเทียบความแตกต่างของอิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนที่มุ่งเน้นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติ ๗ ด้าน ระหว่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย

ทัศนคติ	ชาย (N=99 คน)			หญิง (N=101 คน)			t
	\bar{X}	S.D.	ระดับอิทธิพล	\bar{X}	S.D.	ระดับอิทธิพล	
๑. ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี	2.2643	.3409	ปานกลาง	2.0627	.3666	ปานกลาง	-4.0286 *
๒. การใช้ชีวิตรวมหมู่	2.5438	.3146	สูง	2.6394	.2340	สูง	2.2051 *
๓. ความมีเมตตา	2.7424	.3014	สูง	2.8333	.2041	สูง	2.4926 *
๔. การใช้ความรุนแรง	1.7926	.3142	ปานกลาง	1.6337	.3206	ปานกลาง	-3.5484 *
๕. ซาดิซึม	1.6263	.3832	ปานกลาง	1.5726	.3586	ปานกลาง	-1.0220
๖. ความสนใจทางเพศ	1.7475	.3387	ปานกลาง	1.6881	.2745	ปานกลาง	-1.3599
๗. การทำความดี	2.3889	.3308	ปานกลาง	2.3432	.3373	ปานกลาง	-0.9664

จากตาราง ๗ อิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติของนักเรียนชายที่มีอิทธิพลเรียงตามลำดับจากสูงไปต่ำดังนี้

๑. ทัศนคติด้านความมีเมตตา
๒. ทัศนคติด้านการใช้ชีวิตวามหมู่
๓. ทัศนคติด้านการทำความดี
๔. ทัศนคติด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี
๕. ทัศนคติด้านการใช้ความรุนแรง
๖. ทัศนคติความสนใจทางเพศ
๗. ทัศนคติด้านชาตินิยม

ทัศนคติในอันดับที่ ๑ และ ๒ นักเรียนชายได้รับอิทธิพลในระดับสูง นอกนั้นได้รับอิทธิพลระดับปานกลาง

อิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติของนักเรียนหญิง มีอิทธิพลเรียงตามลำดับจากสูงไปต่ำดังนี้

๑. ทัศนคติด้านความมีเมตตา
๒. ทัศนคติด้านการใช้ชีวิตวามหมู่
๓. ทัศนคติด้านการทำความดี
๔. ทัศนคติด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี
๕. ทัศนคติด้านความสนใจทางเพศ
๖. ทัศนคติด้านการใช้ความรุนแรง
๗. ทัศนคติด้านชาตินิยม

ทัศนคติในอันดับที่ ๑ และ ๒ นักเรียนหญิงได้รับอิทธิพลในระดับสูง นอกนั้นได้รับอิทธิพลในระดับปานกลาง

ซึ่งลำดับที่ของอิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อนักเรียนหญิงและนักเรียนชายใกล้เคียงกันมาก และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของอิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ระหว่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย โดยใช้ t-test ปรากฏว่า ทัศนคติด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การใช้ชีวิตวามหมู่ ความมีเมตตา และการใช้ความรุนแรง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๕

๓.๒ อธิธิผลของภาพยนตร์การ์ตูนที่เป็นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติของนักเรียน แบ่งตามระดับความสนใจ

ในการดูภาพยนตร์การ์ตูน

ตาราง ๘ อธิธิผลของภาพยนตร์การ์ตูนที่เป็นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติของนักเรียน แบ่งตาม ระดับความสนใจ

ในการดูภาพยนตร์การ์ตูน

ทัศนคติ	กลุ่มสนใจมาก		กลุ่มสนใจปานกลาง		กลุ่มสนใจน้อย		ระดับอิทธิพล
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	
๑. ความก้าวหน้าทาง เทคโนโลยี	2.1952	.3910	2.1167	.3439	2.1618	.3967	ปานกลาง
๒. การใช้ชีวิตรวมหมู่	2.6162	.2465	2.6037	.2284	2.5049	.2973	สูง
๓. ความมี เมตตา	2.8202	.2521	2.8037	.2172	2.6324	.3452	สูง
๔. การใช้ความรุนแรง	1.7390	.3457	1.7037	.3078	1.8333	.3178	ปานกลาง
๕. ซาตินิยม	1.5066	.4004	1.6519	.3441	1.6569	.3123	ปานกลาง
๖. ความสนใจทาง เพศ	1.7061	.3599	1.7333	.2933	1.7059	.2629	ปานกลาง
๗. การทำความดี	2.4101	.3490	2.3352	.3448	2.3284	.2578	ปานกลาง

จากตาราง ๘ อธิธิผลของภาพยนตร์การ์ตูนที่เป็นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติของนักเรียนกลุ่มสนใจมาก

และกลุ่มสนใจน้อย มีอิทธิพล เรียงลำดับ จากสูงไปต่ำ เหมือนกันดังนี้

๑. ทัศนคติด้านความมี เมตตา
๒. ทัศนคติด้านการใช้ชีวิตรวมหมู่
๓. ทัศนคติด้านการทำความดี
๔. ทัศนคติด้านการทำความดี
๕. ทัศนคติด้านการใช้ความรุนแรง
๖. ทัศนคติด้านความสนใจทาง เพศ
๗. ทัศนคติด้านซาตินิยม

ทัศนคติในอันดับที่ ๑ และ ๒ นักเรียนกลุ่มสนใจมากและกลุ่มสนใจน้อยได้รับอิทธิพลสูง นอกนั้น
ได้รับอิทธิพลในระดับปานกลาง

อิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติของนัก เรียนกลุ่มสนใจปานกลางมีอิทธิพล
เรียงตามลำดับจากสูง ไปต่ำดังนี้

๑. ทัศนคติด้านความมี เมตตา
๒. ทัศนคติด้านการ ใช้ชีวิตรวมหมู่
๓. ทัศนคติด้านการหาความดี
๔. ทัศนคติด้านความก้าวหน้าทาง เทคโนโลยี
๕. ทัศนคติด้านความสนใจทาง ศิลปะ
๖. ทัศนคติด้านการ ใช้ความรุนแรง
๗. ทัศนคติด้านชาตินิยม

ทัศนคติในอันดับที่ ๑ และอันดับที่ ๒ นักเรียนกลุ่มสนใจปานกลางได้รับอิทธิพลสูง นอกนั้นได้รับ
อิทธิพลปานกลาง ซึ่ง ลำดับที่ของอิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทาง โทรทัศน์ต่อนัก เรียนทั้งกลุ่มมีความ
ใกล้เคียงกันมาก

๓.๓ เปรียบ เทียบอิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติของกลุ่มตัวอย่าง
แบ่งตามระดับความสนใจ

๓.๓.๑ อิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านความก้าวหน้าทาง
เทคโนโลยีของกลุ่มตัวอย่างแบ่งตามระดับความสนใจ

ตาราง ๘ อธิธิผลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี
ของกลุ่มตัวอย่างแบ่งตามระดับความสนใจ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	9.2	4.60	.9263
ภายในกลุ่ม	197	978.66	4.97	
รวม	199	978.86		

จากตาราง ๘ แสดงการ เปรียบ เทียบอิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ ต่อทัศนคติ
ด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีของนัก เรียน ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มสนใจดีมาก กลุ่มสนใจปานกลาง และ
กลุ่มสนใจน้อย ผลปรากฏว่าทัศนคติด้านความก้าวหน้าทาง เทคโนโลยีของนักเรียนทั้ง ๓ กลุ่ม ได้รับ
อิทธิพลจากภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ไม่แตกต่างกัน

๓.๓.๖ อิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านการใช้ชีวิตรวมหมู่
ของกลุ่มตัวอย่างแบ่งตามระดับความสนใจ

ตาราง ๑๐ อธิธิผลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านการใช้ชีวิตรวมหมู่ของกลุ่มตัวอย่าง
แบ่งตามระดับความสนใจ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	11.30	5.65	2.5520
ภายในกลุ่ม	197	436.17	2.21	
รวม	199	447.47		

จากตาราง ๑๐ แสดงการ เปรียบ เทียบอิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติ ด้านการใช้ชีวิตรวมหมู่ของนักเรียน ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มที่สนใจมาก กลุ่มที่สนใจปานกลาง และกลุ่มที่สนใจน้อย ผลปรากฏว่าทัศนคติด้านการใช้ชีวิตรวมหมู่ของนักเรียนทั้ง ๓ กลุ่ม ได้รับอิทธิพลจากภาพยนตร์การ์ตูน ญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ ไม่แตกต่างกัน

๓.๓.๓ อิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านความมี เมตตาของกลุ่มตัวอย่าง แบ่งตามระดับความสนใจ

ตาราง ๑๑ อิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านความมี เมตตาของกลุ่มตัวอย่าง แบ่งตามระดับความสนใจ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	33.00	16.50	7.0012 ^{**}
ภายในกลุ่ม	197	464.22	2.36	
รวม	199	497.22		

จากตาราง ๑๑ แสดงการ เปรียบ เทียบอิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติ ด้านความมี เมตตาของนักเรียน ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มสนใจมาก กลุ่มสนใจปานกลาง และกลุ่มสนใจน้อย ผลปรากฏว่าทัศนคติด้านความมี เมตตาของนักเรียนทั้ง ๓ กลุ่ม ได้รับอิทธิพลจากภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทาง โทรทัศน์ แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ ๐.๑ เพื่อให้ทราบว่านักเรียนกลุ่มใดที่ได้รับอิทธิพลจาก ภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์แตกต่างกัน จึงนำคะแนน เฉลี่ยของนักเรียนทั้ง ๓ กลุ่มมา เปรียบเทียบกัน โดยใช้การทดสอบของนิวแมน คูลส์ (Newman - Kuels Test) ดังแสดงในตาราง

ตาราง ๑๒ เปรียบ เที่ยบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย เป็นรายคู่ ของอิทธิพลจากภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่น ทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านความมี เมตตา ระหว่างกลุ่มนักเรียน ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มสนใจมาก กลุ่มสนใจปานกลาง และกลุ่มสนใจน้อย

		กลุ่มสนใจมาก	กลุ่มสนใจปานกลาง	กลุ่มสนใจน้อย
	\bar{X}	2.82	2.80	2.63
กลุ่มสนใจมาก	2.82	-	0.02	0.19 ^{**}
กลุ่มสนใจปานกลาง	2.80	-	-	0.17 ^{**}
กลุ่มสนใจน้อย	2.63			-
		$\alpha .01$	0.12	0.11
		$\alpha .05$	0.10	0.08

จากตาราง ๑๒ เปรียบ เที่ยบคะแนนเฉลี่ย เป็นรายคู่ของอิทธิพลจากภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทาง โทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านความมี เมตตา ระหว่างกลุ่มนักเรียน ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มสนใจมาก กลุ่มสนใจปานกลาง กลุ่มสนใจน้อย ผลปรากฏว่า กลุ่มนักเรียนที่สนใจมากกับกลุ่มที่สนใจน้อยได้รับอิทธิพลจากภาพยนตร์การ์ตูน ทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านความมี เมตตา แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .๐๑ กลุ่มนักเรียนที่สนใจ ปานกลางกับกลุ่มสนใจน้อย ได้รับอิทธิพลจากภาพยนตร์การ์ตูนทาง โทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านความมี เมตตา แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .๐๑

๓.๓.๔ อิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้าน การเ้าถึงความรุนแรงของกลุ่มตัวอย่าง แบ่งตามระดับความสนใจ

ตาราง ๑๓ อิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านการใช้ความรุนแรงของ

กลุ่มตัวอย่าง แบ่งตามระดับความสนใจ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	14.93	7.46	1.9707
ภายในกลุ่ม	197	746.22	3.79	
รวม	199	761.15		

จากตาราง ๑๓ เปรียบเทียบอิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านการใช้ความรุนแรง ของนักเรียน ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มสนใจมาก กลุ่มสนใจปานกลาง และกลุ่มสนใจน้อย ผลปรากฏว่าทัศนคติด้านการใช้ความรุนแรงของนักเรียนทั้ง ๓ กลุ่ม ได้รับอิทธิพลจากภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ ไม่แตกต่างกัน

๓.๓.๕ อิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านชาตินิยมของกลุ่มตัวอย่าง แบ่งตามระดับความสนใจ

ตาราง ๑๔ อิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านชาตินิยม ของกลุ่มตัวอย่าง แบ่งตามระดับความสนใจ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	36.50	18.25	3.9742
ภายในกลุ่ม	197	928.06	4.71	
รวม	199	964.56		

จากตาราง ๑๔ เปรียบ เที่ยงอรรถิผลของภาพนตรการดูนั้ปุนทางโทรทัศนต่อทัศนคตด้านชาตนิยมของนักรเรียน ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มสนใจมาก กลุ่มสนใจปานกลาง และกลุ่มสนใจน้อย ผลปรากฏว่าทัศนคตด้านชาตนิยมของนักรเรียนทั้ง ๓ กลุ่ม ด้รับอทธิพลจากภาพนตรการดูนั้ปุนทางโทรทัศน แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .๐๕ เพื่อให้ทราบว่านักรเรียนกลุ่มใดที่ด้รับอทธิพลจากภาพนตรการดูนั้ปุนทางโทรทัศน แตกต่างกัน จึงนำคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มนักรเรียนทั้ง ๓ มาเปรียบเทียบกัน โดยใช้การทดสอบของ นิวแมน คูลส์ (Newman - Keuls Test) ดังแสดงในตาราง ๑๕

ตาราง ๑๕ เปรียบ เที่ยงความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ ของอทธิพลจากภาพนตรการดูนั้ปุนทางโทรทัศนต่อทัศนคตด้านชาตนิยม ระหว่างกลุ่มนักรเรียน ๓ กลุ่ม

		กลุ่มสนใจมาก	กลุ่มสนใจปานกลาง	กลุ่มสนใจน้อย
	\bar{X}	1.51	1.65	1.66
กลุ่มสนใจมาก	1.51	-	0.15**	0.15*
กลุ่มสนใจปานกลาง	1.65		-	0.01
กลุ่มสนใจน้อย	1.66			-
		๙.01	0.14	0.16
		๙.05	0.11	0.13

จากตาราง ๑๕ เปรียบ เที่ยงคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ ของอทธิพลจากภาพนตรการดูนั้ปุนทางโทรทัศนต่อทัศนคตด้านชาตนิยม ระหว่างกลุ่มนักรเรียน ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มสนใจมาก กลุ่มสนใจปานกลาง และกลุ่มสนใจน้อย ผลปรากฏว่านักรเรียนที่สนใจมากกับกลุ่มที่สนใจปานกลาง ด้รับอทธิพลจากภาพนตรการดูนั้ปุนทางโทรทัศนต่อทัศนคตด้านชาตนิยมแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๑ กลุ่มนักรเรียนที่สนใจมากและกลุ่มที่สนใจน้อย ด้รับอทธิพลจากภาพนตรการดูนั้ปุนทางโทรทัศนต่อทัศนคตด้านชาตนิยมแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๕

๓.๓.๖ อธิธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านความสนใจทางเพศของ

กลุ่มตัวอย่างแบ่งตามระดับความสนใจ

ตาราง ๑๖ อธิธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านความสนใจทางเพศของ

กลุ่มตัวอย่างแบ่งตามระดับความสนใจ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	1.33	0.67	.1857
ภายในกลุ่ม	197	707.45	3.59	
รวม	199	708.78		

จากตาราง ๑๖ เปรียบเทียบอธิธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านความสนใจทางเพศของนักเรียน ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มที่สนใจมาก กลุ่มที่สนใจปานกลาง และกลุ่มที่สนใจน้อย ผลปรากฏว่า ทัศนคติด้านความสนใจทางเพศของนักเรียนทั้ง ๓ กลุ่ม ได้รับอธิธิพลจากภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ไม่แตกต่างกัน

๓.๓.๗ อธิธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านการทำความดีของกลุ่มตัวอย่างแบ่งตามระดับความสนใจ

ตาราง ๑๗ อธิ์ผลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านการทำความดี
แบ่งตามระดับความสนใจ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	10.00	5.00	1,2486
ภายในกลุ่ม	197	788.86	4.00	
รวม	199	798.86		

จากตาราง ๑๗ เปรียบ เทียบอิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านการทำความดี
ของนักเรียน ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มที่สนใจมาก กลุ่มที่สนใจปานกลาง และกลุ่มที่สนใจน้อย ผลปรากฏว่า
ทัศนคติด้านการทำความดีของนักเรียนทั้ง ๓ กลุ่ม ได้รับอิทธิพลจากภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์
ไม่แตกต่างกัน

๔. ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อ ครู นักวิทยาศาสตร์ คารานักห้อง ตำรวจ และนักกีฬา

โดยจำแนกตาม เพศ เป็นชาย ๔๔ คน และหญิง ๑๐๑ คน

๔.๑ ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อ ครู จำแนกตาม เพศ เป็นชาย ๔๔ คน และหญิง

๑๐๑ คน

ตาราง ๑๔ ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อครู จำแนกตามเพศ

ความคิดเห็น	ทัศนคติ	ชาย		หญิง	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
๑. เป็นผู้ให้ความรู้แก่นักเรียน	นิมาน	๓๘	๘๖.๓๖	๔๗	๔๖.๕๓
๒. เป็นคนที่หน้าเคารพ ใจดี	นิมาน	๒๘	๖๓.๖๓	๓๕	๓๔.๖๕
๓. เป็นคนดู ใจร้าย	ปฏิเสธ	๑๐	๒๒.๗๒	๑๕	๑๔.๘๕
๔. เป็นคนฉลาด	นิมาน	๘	๑๘.๑๘	๕	๕.๐๕
๕. เป็นคนดูแต่ก็ต้องการให้นักเรียนได้ดี	นิมาน	๗	๑๖.๐๗	-	-
๖. เป็นคนตลก สนุกสนาน	นิมาน	๓	๖.๘๑	๔	๓.๙๖
๗. เป็นคนขยัน	นิมาน	๓	๖.๘๑	๔	๓.๙๖
๘. เป็นคนที่ชอบบิ๊แต่การบ้าน	ปฏิเสธ	๒	๔.๕๕	๒	๑.๙๘
รวม	-	๔๔	๑๐๐	๑๐๑	๑๐๐

จากตาราง ๑๔ กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นต่อ ครู ๘ หัวข้อ เป็นทัศนคติเชิงนิมาน

๖ หัวข้อ คือ

๑. ครู เป็นผู้ให้ความรู้แก่นักเรียน
๒. ครู เป็นคนที่หน้าเคารพ ใจดี
๓. ครู เป็นคนฉลาด

๔. ครู เป็นคนดูแลก็ต้องการให้นักเรียนได้ดี
๕. ครู เป็นคนตกลงสนุกสนาน
๖. ครู เป็นคนขยัน

เป็นที่สนคดี เข่งปีเลข ๒ หัวข้อ คือ

๑. ครู เป็นคนดูแลใจร้าย
๒. ครู เป็นคนที่ชอบให้แต่การบ้าน

หัวข้อที่นักเรียนแสดงความคิดเห็นมากที่สุด คือครูเป็นผู้ให้ความรู้แก่นักเรียน นักเรียนชายแสดงความคิดเห็น จำนวน ๓๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๓๘ นักเรียนหญิงแสดงความคิดเห็น จำนวน ๔๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๖.๕๓

๔.๒ ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อนักวิทยาศาสตร์ จำแนกตามเพศ เป็นชาย ๕๕ คน และหญิง ๑๐๑ คน

ตาราง ๑๕ ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อนักวิทยาศาสตร์ จำแนกตามเพศ

ความคิดเห็น	ทัศนคติ	ชาย		หญิง	
		จำนวน(คน)	ร้อยละ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
๑. เป็นคนเก่ง ฉลาด เป็นผู้ค้นคว้าความรู้ใหม่ ๆ ประดิษฐ์สิ่งของแปลก ๆ และเป็นผู้สร้างความก้าวหน้าให้แก่ประเทศไทย	นิมาน	๗๐	๗๐.๗๑	๗๕	๗๔.๖๖
๒. เป็นคนดี	นิมาน	๑๑	๑๑.๑๑	๕	๕.๙๖
๓. ตลกแบบบ้า ๆ บอ ๆ	นิเสธ	๑	๑.๐๑	๘	๗.๙๖
๔. นักเรียนอยาก เป็นนักวิทยาศาสตร์ เมื่อเป็นผู้ใหญ่	นิมาน	๔	๔.๐๔	-	-
๕. เป็นผู้ที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุที่ร้ายแรง เช่น การขี้นยานซาแลนเจอร์ระเบิด	นิเสธ	๓	๓.๐๓	-	-

ตาราง ๑๕ (ต่อ)

ความคิดเห็น	ทัศนคติ	ชาย		หญิง	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
๖. เป็นคนขยันมีความพยายาม	นิมาน	๒	๒.๐๒	๒	๑.๙๘
๗. เป็นคนโหดร้าย	นิเสธ	๒	๒.๐๒	๑	.๙๙
๘. มีความเชื่อมั่นในตนเอง	นิมาน	-	-	๒	๑.๙๘
๙. อวดเก่ง ชอบเป็นใหญ่หวังปกครอง ประเทศแต่ผู้เดียว	นิเสธ	๑	๑.๐๑	๑	.๙๙
๑๐. สร้างความสงบสุขให้แก่โลก	นิมาน	-	-	๑	.๙๙
๑๑. เป็นผู้ช่วยพระเอก	นิมาน	๑	๑.๐๑	-	-
๑๒. ไม่ออกความคิดเห็น	-	๔	๔.๐๔	๒	๑.๙๘
รวม	-	๔๔	๑๐๐	๑๐๑	๑๐๐

จากตาราง ๑๕ กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นต่อนักวิทยาศาสตร์ ๑๒ หัวข้อ เป็นทัศนคติเชิงนิมาน ๗ ข้อ คือ

๑. นักวิทยาศาสตร์เป็นคนเก่ง ฉลาด เป็นผู้ค้นคว้าความรู้ใหม่ ๆ ประดิษฐ์สิ่งของแปลก และเป็นผู้สร้างความก้าวหน้าให้แก่ประเทศชาติ

๒. นักวิทยาศาสตร์เป็นคนดี

๓. นักเรียนอยากเป็นนักวิทยาศาสตร์เมื่อเป็นผู้ใหญ่

๔. นักวิทยาศาสตร์เป็นคนขยันและมีความพยายาม

๕. นักวิทยาศาสตร์มีความเชื่อมั่นในตนเอง

๖. นักวิทยาศาสตร์สร้างความสงบสุขให้แก่โลก

๗. นักวิทยาศาสตร์เป็นผู้ช่วยพระเอก

เป็นที่สนใจเป็นพิเศษ ๔ หัวข้อ คือ

๑. นักวิทยาศาสตร์ เป็นคนตลกบ้า ๆ บอ ๆ
๒. นักวิทยาศาสตร์ เป็นคนที่ทำให้ เกิดอุบัติเหตุที่ร้ายแรง เช่น กรรณยานชาแวนเจอร์
๓. นักวิทยาศาสตร์ เป็นคนโหดร้าย
๔. นักวิทยาศาสตร์ เป็นคนอวด เก่งชอบ เป็นใหญ่และหวังปกครองประเทศ

หัวข้อที่ฝึก เรียนแสดงความคิดเห็น มากที่สุดคือ นักวิทยาศาสตร์ เป็นคนเก่ง ฉลาด เป็นผู้ค้นคว้า ความรู้ใหม่ ๆ ประดิษฐ์สิ่งของแปลก ๆ และ เป็นผู้สร้างความก้าวหน้าให้แก่ประเทศชาติ ได้ เรียนชอบ แสดงความคิดเห็น จำนวน ๗๐ คน คิด เป็นร้อยละ ๗๐.๗๑ นักเรียนหญิงแสดงความคิดเห็น จำนวน ๗๔ คน คิด เป็นร้อยละ ๗๔.๒๖

๔.๓ ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อ คารานักเรื่อง จำแนกตามเพศ เป็นชาย ๔๔ คน หญิง ๑๐๑ คน

ตาราง ๒๐ ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อคารานักเรื่อง จำแนกตามเพศ

ความคิดเห็น	ทัศนคติ	ชาย		หญิง	
		จำนวน(คน)	ร้อยละ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
๑. เป็นผู้ให้ความสุขแก่ประชาชนจากเสียงเพลง และการแสดง เป็นผู้มีชื่อเสียง และเป็นต้นแบบของผู้อื่น	นิยมน	๒๔	๖๔.๖๔	๔๖	๔๐.๔๗
๒. เป็นคนได้สายและหล่อ	นิยมน	๔	๙.๐๙	๑๕	๑๓.๘๖
๓. เป็นคนดี	นิยมน	๕	๘.๐๘	๑๒	๑๑.๘๘
๔. เป็นคนใจดี เห็นแก่เงิน หยิ่ง	มิชอบ	๖	๖.๐๖	๕	๔.๕๑
๕. ขยัน	นิยมน	-	-	๕	๓.๘๖
๖. แต่งตัว เกินขอบเขต	มิชอบ	-	-	๓	๒.๘๗
๗. ได้เป็นนางเอกและมีคนคอยช่วยเหลือ	นิยมน	-	-	๓	๒.๘๗
๘. ได้ออกโทรทัศน์	นิยมน	๖	๒.๐๒	-	-

ตาราง ๒๐ (ต่อ)

ความคิดเห็น	ทัศนคติ	ชาย		หญิง	
		จำนวน(คน)	ร้อยละ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
๔. โดนโท	นิเสธ	๑	๑.๐๑	-	-
๑๐. มีความเชื่อมั่นในตนเอง	นิเสธ	๑	๑.๐๑	๑	๑.๑๑
๑๑. ซึ่เมา	นิเสธ	-	-	๑	๑.๑๑
๑๒. ฉลาด	นิเสธ	-	-	๑	๑.๑๑
๑๓. ไม่ออกความคิดเห็น	-	๔	๔.๐๔	๒	๒.๒๒
รวม	-	๕๕	๑๐๐	๑๐๑	๑๐๐

จากตาราง ๒๐ กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นต่อ ดารา นักร้อง แบ่งเป็น ๑๒ หัวข้อ เป็นทัศนคติเชิงนิเสธ ๘ หัวข้อ คือ

๑. ดารา นักร้อง เป็นผู้ให้ความสุขแก่ประชาชนจาก เสียง เพลงและการแสดง เป็นผู้มีชื่อเสียง และเป็นที่ชื่นชอบของผู้คน
๒. ดารา นักร้อง เป็นคนที่สวยงามและหล่อ
๓. ดารา นักร้อง เป็นคนดี
๔. ดารา นักร้อง เป็นคนขยัน
๕. ดารา นักร้อง ได้ เป็นนางเอกและมีคนคอยช่วยเหลือ
๖. ดารา นักร้อง ได้ออกโทรทัศน์
๗. ดารา นักร้อง มีความ เชื่อมั่นในตนเอง
๘. ดารา นักร้อง เป็นคนฉลาด

เป็นทัศนคติเชิงลบเสมอ ๔ หัวข้อ คือ

๑. คารานักร้อง เป็นคนไม่ดี เห็นแก่เงิน และหยิ่ง
๒. คารานักร้องแต่งตัว เกินขอบเขต
๓. คารานักร้องโดนโท
๔. คารานักร้อง เป็นคนขี้เมา

หัวข้อที่นักเรียนแสดงความคิดเห็นมากที่สุดคือ คารานักร้อง เป็นผู้ให้ความสุขแก่ประชาชนจากเสียงเพลง และการแสดง เป็นผู้มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับของผู้คน นักเรียนชายแสดงความคิดเห็น จำนวน ๖๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๔.๖๔ นักเรียนหญิงแสดงความคิดเห็น จำนวน ๔๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๔๔

๔.๔ ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อตำรวจ จำนวนตามเพศ เป็นชาย ๔๔ คน หญิง

๑๐๑ คน

ตาราง ๒๑ ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อตำรวจ จำนวนตามเพศ

ความคิดเห็น	ทัศนคติ	ชาย		หญิง	
		จำนวน(คน)	ร้อยละ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
๑. เป็นผู้รักษาความสงบให้แก่ประชาชน เก่ง และกล้าหาญ	นิมาน	๖๖	๖๖.๖๗	๘๘	๘๘.๑๖
๒. เป็นคนดี น่านับถือ	นิมาน	๑๔	๑๔.๑๔	-	-
๓. เป็นคนไม่คิดชอบชมเชยประชาชน	นิเสธ	๕	๕.๐๕	๒	๒.๘๖
๔. ดุด่า	นิมาน	๑	๑.๐๑	๔	๔.๖๕
๕. อายาก เป็นตำรวจ เมื่อโต เป็นผู้ใหญ่	นิมาน	๓	๓.๐๓	-	-
๖. เป็นคนดีไว้วางใจ	นิเสธ	-	-	๓	๓.๕๗
๗. มีความยุติธรรม	นิมาน	๒	๒.๐๒	-	-
๘. เป็นคนดี	นิเสธ	-	-	๓	๓.๕๗
๙. เป็นคนฉลาด	นิมาน	๑	๑.๐๑	-	-

ตาราง ๒๑ (ต่อ)

ความคิด เห็น	ทัศนคติ	ชาย		หญิง	
		จำนวน(คน)	ร้อยละ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
๑๐. เป็นคนโง่	ปฏิเสธ	๑	๑.๐๑	๑	.๕๕
๑๑. เป็นคนขยัน	นิมาน	๑	๑.๐๑	๑	.๕๕
๑๒. เป็นคนสุภาพ	นิมาน	-	-	๑	.๕๕
๑๓. ไม่ออกความคิด เห็น	-	๒	๒.๐๒	-	-
รวม		๔๔	๑๐๐	๑๐๑	๑๐๐

จากตาราง ๒๑ กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นต่อตำรวจ แบ่ง เป็น ๑๒ หัวข้อ เป็นทัศนคติ ดังนี้

๔ หัวข้อคือ

๑. ตำรวจ เป็นผู้รักษาความสงบให้แก่ประชาชน ก่ง และกลัวอาวุธ
๒. ตำรวจ เป็นคนดีที่น่านับถือ
๓. ตำรวจเป็นคนตลก
๔. รัก เรียนอยาก เป็นตำรวจ เกือโต เป็นผู้ใหญ่
๕. ตำรวจ เป็นคนที่มีคุณธรรม
๖. ตำรวจ เป็นคนฉลาด
๗. ตำรวจ เป็นคนขยัน
๘. ตำรวจ เป็นคนสุภาพ

เป็นทัศนคติเชิงปฏิเสธ ๔ หัวข้อ คือ

๑. ตำรวจ เป็นคนไม่ต้อนรับแขกประชาชน
๒. ตำรวจ เป็นคนโวยวาย
๓. ตำรวจ เป็นคนดุ
๔. ตำรวจ เป็นคนโง่

71
72

หัวข้อที่นัก เรียนแสดงความคิด เห็นมากที่สุดคือ ตำรวจ เป็นผู้รักษาความสงบให้แก่ประชาชน เก่ง และกล้าหาญ นัก เรียนชายแสดงความคิด เห็น จำนวน ๖๖ คน คิด เป็นร้อยละ ๖๖.๖๗ นัก เรียนหญิง แสดงความคิด เห็น จำนวน ๘๔ คน คิด เป็นร้อยละ ๘๔.๑๖

๔.๕ ความคิด เห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อนักกีฬา จำแนกตามเพศ เป็นชาย ๔๔ คน หญิง ๑๐๑ คน

ตาราง ๒๒ ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อนักกีฬา จำแนกตามเพศ

ความคิด เห็น	ทัศนคติ	ชาย		หญิง	
		จำนวน(คน)	ร้อยละ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
๑. เป็นคนที่มีความสามารถในการ เล่นกีฬา และสร้างชื่อเสียงให้ประเทศชาติ	นิมาน	๓๓	๓๓.๓๓	๔๔	๔๓.๕๒
๒. เป็นคนที่มีร่างกายแข็งแรง	นิมาน	๒๘	๒๘.๒๘	๒๘	๒๗.๗๒
๓. เป็นคนที่มีน้ำใจ เป็นนักกีฬา	นิมาน	๑๔	๑๔.๑๔	๑๒	๑๑.๘๘
๔. อยาก เป็นนักกีฬา	นิมาน	๖	๖.๐๖	-	-
๕. เก่งและฉลาด	นิมาน	๔	๔.๐๔	๒	๑.๙๘
๖. ไม่มีน้ำใจ เป็นนักกีฬามุ่งแข่งขัน เพื่อเอาชนะ แต่เพียงอย่างเดียว	นิเสธ	๔	๔.๐๔	๓	๒.๙๗
๗. ขยัน	นิมาน	-	-	๔	๓.๙๖
๘. ชอบนักฟุตบอลอย่าง เดียว	นิมาน	๕	๕.๐๕	-	-
๙. เป็นคนที่ดูดีและมักได้รับบาดเจ็บ จากการ เล่นกีฬา	นิเสธ	๒	๒.๐๒	-	-
๑๐. ไม่ทำอะไร เล่นนอกจาก เล่นกีฬา ไม่ชอบ	นิเสธ	๑	๑.๐๑	-	-
๑๑. เท่	นิมาน	๑	๑.๐๑	-	-
๑๒. กล้าหาญ	นิมาน	๑	-	๑	.๙๘
๑๓. เชื่อมั่นในตนเอง	นิมาน	๑	-	๑	.๙๘
๑๔. ไม่ออกความคิด เห็น	-	๓	๓.๐๓	-	-
รวม		๔๔	๑๐๐	๑๐๑	๑๐๐

จากตาราง ๒๒ กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นต่อนักกีฬา แบ่ง เป็น ๑๓ หัวข้อ เป็นทัศนคติ

เชิงนิมิต ๑๐

๑. นักกีฬา เป็นคนที่มีความสามารถในการ เล่นกีฬาและสร้างชื่อเสียงให้แก่ประเทศชาติ
๒. นักกีฬา เป็นคนที่มีร่างกายแข็งแรง
๓. นักกีฬา เป็นคนที่มีน้ำใจ เป็นนักกีฬา
๔. นัก เรียนอยาก เป็นนักกีฬา
๕. นักกีฬา เป็นคนที่ เก่งและฉลาด
๖. นักกีฬา เป็นคนขยัน
๗. นัก เรียนชอบนักฟุตบอล
๘. นักกีฬา เท่
๙. นักกีฬา เป็นคนที่กล้าหาญ
๑๐. นักกีฬา เป็นคนที่ เชื่อมั่นในตนเอง

เป็นทัศนคติ เชิงนิ สธ ๓

๑. นักกีฬา เป็นคนที่ไม่มีความมั่นใจ เป็นนักกีฬา มุ่งแข่งขัน เพื่อ เอาชนะแต่เพียงอย่างเดียว
๒. นักกีฬา เป็นคนที่ดุดัน และมักได้รับบาดเจ็บ จากการเล่นกีฬา
๓. นักกีฬา เป็นคนที่ไม่ทำอะไร เลยนอกจาก เล่นกีฬาและนัก เรียนไม่ชอบ

หัวข้อที่นัก เรียนแสดงความคิด เห็นมากที่สุดคือ นักกีฬา เป็นคนที่มีความสามารถในการ เล่นกีฬา และสร้างชื่อเสียงให้แก่ประเทศชาติ นัก เรียนชายแสดงความคิด เห็น จำนวน ๓๓ คน คิด เป็นร้อยละ ๓๓.๓๓ นัก เรียนแสดงความคิด เห็น จำนวน ๔๕ คน คิด เป็นร้อยละ ๓๓.๓๓

๕. รายชื่อภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นที่กลุ่มตัวอย่างชอบดูอันดับที่ ๑ - อันดับที่ ๓ และเหตุผลที่ชอบดู
ภาพยนตร์การ์ตูน เรื่องนั้น จำแนกตาม เพศ

๕.๑ รายชื่อภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นที่กลุ่มตัวอย่างชอบดูอันดับที่ ๑ - อันดับที่ ๓ จำแนกตาม เพศ

ตาราง ๒๓ รายชื่อภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นที่กลุ่มตัวอย่างชอบดูอันดับที่ ๑ - อันดับที่ ๓ จำแนกตาม เพศ

ชื่อภาพยนตร์ การ์ตูน	ชาย						หญิง					
	อันดับที่ ๑		อันดับที่ ๒		อันดับที่ ๓		อันดับที่ ๑		อันดับที่ ๒		อันดับที่ ๓	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไอ้หนูสิงห์นัก เตะ	๒๐	๒๐.๒	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
จอร์จี่ท่านหญิงน้อย	-	-	-	-	-	-	๓๑	๓๐.๖๔	๑๔	๑๔.๘๕	-	-
โต เรมอน	๑๕	๑๕.๑๕	-	-	-	-	๒๑	๒๐.๗๔	-	-	๑๒	๑๑.๘๕
ปาร์แมน	๑๔	๑๔.๑๔	๒๓	๒๓.๒๓	๑๑	๑๑.๑๑	๔	๔.๘๑	๑๔	๑๔.๘๑	๑๗	๑๖.๘๓
เม็นจายัคโตว์	-	-	๑๑	๑๑.๑๑	-	-	-	-	๑๑	๑๐.๘๕	-	-
กินนุกแมนจอมพลัง	-	-	๘	๘.๐๘	๑๐	๑๐.๑๐	-	-	-	-	-	-
ค้างคาว	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ป๊อบอาย	-	-	-	-	๗	๗.๐๗	-	-	-	-	๕	๕.๕๑

จากตาราง ๒๓ ๑. ภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ที่นักเรียนชอบเป็นอันดับ ๑ คือเรื่อง ไอ้หนู
สิงห์นัก เตะ จำนวน ๒๐ คน คิด เป็นร้อยละ ๒๐.๒๐ ภาพยนตร์การ์ตูนทางโทรทัศน์ที่นักเรียนหญิงชอบเป็น
อันดับ ๑ คือ เรื่อง จอร์จี่ท่านหญิงน้อย จำนวน ๓๑ คนคิด เป็นร้อยละ ๓๐.๖๔

๒. ภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ที่นักเรียนชายชอบเป็นอันดับ ๒ คือ เรื่องปาร์แมน
จำนวน ๒๓ คน คิด เป็นร้อยละ ๒๓.๒๓ ภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ที่นักเรียนหญิงชอบอันดับ ๒ คือ เรื่อง
แมน จำนวน ๑๔ คน คิด เป็นร้อยละ ๑๔.๘๑

๓. ภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ที่นักเรียนชายชอบเป็นอันดับ ๓ คือ เรื่อง
แมน จำนวน ๑๑ คน คิด เป็นร้อยละ ๑๑.๑๑ ภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ที่นักเรียนหญิงชอบเป็น
อันดับ ๓ คือ เรื่องปาร์แมน จำนวน ๑๗ คน คิด เป็นร้อยละ ๑๖.๘๓

๕.๒ เหตุผลที่กลุ่มตัวอย่างชอบภาพยนตร์การ์ตูนในอันดับที่ ๑ - อันดับที่ ๓ จำแนกตาม เพศ

ตาราง ๒๔ เหตุผลของนักเรียนชายที่ชอบภาพยนตร์การ์ตูนในอันดับที่ ๑ - อันดับที่ ๓

รายชื่อภาพยนตร์	เหตุผลที่ชอบดู	ชาย	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไอ้หนูผิงหนั๊ก เดอะ	๑. มี เนื้อ เรื่องสนุกสนาน	๗	๓๕
	๒. มี เนื้อ เรื่อง เกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลและมีการแสดงลีลาการ เล่นฟุตบอล	๑๓	๖๕
โต เรมออน	๑. มี เนื้อ เรื่องสนุกสนาน	๖	๕๐
	๒. ชอบบุคลิกพิเศษของตัวการ์ตูน คือมีของวิเศษในกระ เป้าหน้าทอง	๔	๕๓.๓๓
	๓. ให้อึดใจสนใจ	๑	๖.๖๗
ปาร์แมน	๑. มี เนื้อ เรื่องสนุกสนาน	๒๔	๖๐.๕๒
	๒. ให้อึดใจสนใจ เกี่ยวกับการช่วย เหลือ เพื่อนมนุษย์และการทำความดี	๖	๑๖.๕
	๓. ชอบบุคลิกพิเศษของตัวการ์ตูน คือ เทาะได้และมีพลังมาก	๑๒	๒๙
	๔. ชอบตัวการ์ตูนที่มีบุคลิก เดี่ยว ๆ คำ ๆ	๑	๒.๕๓
นินจาฮัตโตริ	๑. มี เนื้อ เรื่องที่สนุกสนาน	๓	๒๗.๒๗
	๒. ให้อึดใจสนใจและ เกร็ดความรู้	๒	๑๘.๑๘
	๓. ชอบบุคลิกพิเศษของตัวการ์ตูน คือ เป็นนินจา	๖	๕๔.๕๔
คินนิคุแมนจอมพลังต่างดาว	๑. มี เนื้อ เรื่องที่สนุกสนาน	๑๒	๖๖.๖๗
	๒. ชอบบุคลิกพิเศษของตัวการ์ตูน เช่น มีพลังชอบ ดันระบับ่า ซึ่ฉลาด เป็นต้น	๔	๒๒.๒๒
	๓. ชอบการต่อสู้แบบคู่ เทื่อท ในภาพยนตร์การ์ตูน	๒	๑๑.๑๑

ตาราง ๒๔ (ต่อ)

รายชื่อภาพยนตร์	เหตุผลที่ชอบดู	ชาย	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ
ป๊อบอาย	๑. มี เนื้อ เรื่องที่สนุกสนาน	๔	๖๒.๕
	๒. ชอบบุคลิกพิเศษของตัวการ์ตูน คือ เมื่อกินผักขมแล้วมีพลัง	๓	๓๗.๕

จากตาราง ๒๔ เหตุผลที่เด็ก เรียนชายตอบมากที่สุด คือ ชอบภาพยนตร์การ์ตูนที่มี เนื้อ เรื่องสนุกสนาน

ข้อ

๑. โด เรมอน นัก เรียนชายตอบจำนวน ๖ คน คิด เป็นร้อยละ ๕๓.๓๓
๒. คินนิคุแมนจอมพลังต่างดาว นัก เรียนชายตอบ จำนวน ๑๒ คน คิด เป็นร้อยละ ๖๖.๖๗
๓. ป๊อบอาย นัก เรียนชายตอบ จำนวน ๔ คน คิด เป็นร้อยละ ๖๒.๕๐

36

37

ตาราง ๒๕ เหตุผลของนักเรียนหญิงที่ชอบดูภาพยนตร์การ์ตูนในอันดับที่ ๑ - อันดับที่ ๓

รายชื่อภาพยนตร์	เหตุผลที่ชอบดู	หญิง	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ
จอร์จทำหญิงน้อย	๑. มี เนื้อ เรื่องที่สนุกสนาน	๒๗	๕๑.๙๓
	๒. ภาพสวย	๕	๙.๖๑
	๓. ตัวการ์ตูนมีบุคลิกลักษณะที่น่ารัก สวยและหล่อ	๑๔	๒๖.๙๓
	๔. ให้อะไรที่สอนใจ ให้ความรู้	๔	๗.๖๕
	๕. อื่น ๆ เช่น ชื่อ เรื่องแปลกดี สงสารนางเอก	๒	๓.๘๒
โต เรมอน	๑. มี เนื้อ เรื่องที่สนุกสนาน	๑๒	๒๓.๓๓
	๒. ภาพสวย	๑	๒.๑๔
	๓. ชอบบุคลิกพิเศษของตัวการ์ตูน เช่น มีอำนาจวิเศษ ฉลาด น่ารัก และชอบช่วยเหลือคน	๑๗	๓๒.๖๖
	๔. ให้อะไรที่สอนใจและ เกร็ดความรู้	๖	๑๑.๖๓
ปาร์แมน	๑. มี เนื้อ เรื่องที่สนุกสนาน	๒๔	๔๕
	๒. ให้อะไรที่สอนใจ เกี่ยวกับการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์	๑๑	๒๑
	๓. ชอบบุคลิกพิเศษของตัวการ์ตูน เช่น เหาะได้ มีพลังมาก	๔	๗.๕
	๔. ชอบนางเอกที่เป็นคนดี และ เก่ง	๓	๖
	๕. ชอบตัวละครที่มีบุคลิก เด็ด ๆ คำ ๆ ชี้ เกี่ยวกับการทำ การบ้าน	๓	๖
นิมจาซัดโตริ	๑. มี เนื้อ เรื่องที่สนุกสนาน	๔	๓๓.๓๓
	๒. ให้อะไรที่สอนใจ และ เกร็ดความรู้	๓	๒๔
	๓. ชอบบุคลิกพิเศษของตัวการ์ตูน คือ เป็นนิมจา	๕	๕๑.๖๗

ตาราง ๒๔ (ต่อ)

รายชื่อภาพยนตร์	เหตุผลที่ชอบดู	หญิง	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ
ป๊อบอาย	๑. มี เนื้อ เรื่องสนุกสนาน	๖	๖๐
	๒. ชอบบุคลิกพิเศษของตัวการ์ตูน คือ เมื่อกินผักขมแล้วมีกำลังมาก และเป็นคนที่กล้าหาญ	๔	๔๐

จากตาราง ๒๔ เหตุผลที่นักเรียนหญิงตอบมากที่สุดคือ ชอบภาพยนตร์การ์ตูนที่มี เนื้อ เรื่องสนุกสนาน

คือ

๑. จอร์จี่ท่านหญิงน้อย นักเรียนหญิงตอบ จำนวน ๒๗ คน คิด เป็นร้อยละ ๕๑.๙๒
๒. ปาร์แมน นักเรียนหญิงตอบ จำนวน ๒๔ คน คิด เป็นร้อยละ ๔๘
๓. ป๊อบอาย นักเรียนหญิงตอบ จำนวน ๖ คน คิด เป็นร้อยละ ๖๐

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

๑. เพื่อศึกษาความสนใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์
๒. เพื่อศึกษาอิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ที่มีผลต่อทัศนคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร

สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า

อิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การใช้ชีวิตรวมหมู่ ความมีเมตตา การใช้ความรุนแรง ขาดินิยม ความสนใจทางเพศ การทำความดี และทัศนคติต่อบุคคลในอาชีพต่าง ๆ คือครู นักวิทยาศาสตร์ คารานักร้อง ตำรวจ และนักกีฬา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จะแตกต่างกันตามเพศและระดับความสนใจ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนวัดโบสถ์ (อาคารพรหมานุกูล) ในสังกัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งกำลังศึกษาในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๔ จำนวน ๒๐๐ คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร สดบางขุนเทียน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

๑. แบบสอบถามแบ่งเป็น ๒ ตอน คือ ตอนที่ ๑ ข้อมูลส่วนตัว เกี่ยวกับ อายุ เพศ และความสนใจในการดูภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ ตอนที่ ๒ เป็นแบบสอบถามทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การใช้ชีวิตรวมหมู่ ความมีเมตตา การใช้ความรุนแรง ขาดินิยม ความสนใจทางเพศ การทำความดี ทัศนคติต่อ ครู นักวิทยาศาสตร์ คารานักร้อง ตำรวจ และนักกีฬา และรายชื่อภาพยนตร์การ์ตูนที่นักเรียนชอบอันดับที่ ๑ - อันดับ ๓ พร้อมทั้งเหตุผล

วิธีคำ เป็นการรวบรวมข้อมูล

๑. ผู้วิจัยติดต่อหัวหน้าสถานศึกษาด้วยตนเอง เพื่อขออนุญาต เก็บข้อมูลกับนักเรียนชั้นประถมปีที่ ๔
๒. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปแจกและรับกลับด้วยตนเอง โดยก่อนแจกแบบสอบถามผู้วิจัยได้อธิบายถึงวัตถุประสงค์ในการตอบแบบสอบถาม และวิธีการตอบแบบสอบถามให้แก่ นักเรียน โดยให้เวลาในการตอบแบบสอบถาม ๒ ชั่วโมง

การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. ทำอัตราส่วนความถี่ เป็นร้อยละของข้อมูลที่ ได้ลงไปในช่องว่างเกี่ยวกับ เพศ อายุ ข้อมูลเรื่องความสนใจในการดูภาพยนตร์การ์ตูน และรายชื่อภาพยนตร์การ์ตูนที่นักเรียนชอบดูอันดับที่ ๑ - อันดับ ที่ ๓ รวมทั้ง เหตุผลที่ชอบดู
๒. ตรวจสอบให้แน่ใจว่าห้คะแนนในแบบสอบถามในส่วนที่วัดทัศนคติ ให้คะแนนตามวิธีของ เบสท์

(Best. 1959 : 188 - 190)

เห็นด้วย (Agree)	เท่ากับ ๓
ไม่แน่ใจ (Uncertain)	เท่ากับ ๒
ไม่เห็นด้วย (Disagree)	เท่ากับ ๑

ถ้า เป็นคำถามประเภท เหนือ ให้คะแนนตรงข้ามข้ามกับคะแนนของคำถามประเภท เหนือ

๓. การแปลความหมายของข้อมูล

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	๒.๕๑ - ๓.๐๐	ได้รับอิทธิพลสูง
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	๑.๕๑ - ๒.๕๐	ได้รับอิทธิพลปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	๑.๐๐ - ๑.๕๐	ได้รับอิทธิพลต่ำ

๔. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๔.๑ ค่าความ เบี่ยงตรงของแบบวัดทัศนคติ โดยวิธี I.C (อาจารย์ผู้สอนวิจัย ๕๒๑, คณะ ๒๕๒๗ : ๑๒๔)

๔.๒ ค่าสัมประสิทธิ์ความ เชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยวิธีของ Cronbach (อาจารย์ผู้สอน วิจัย ๕๒๑, คณะ ๒๕๒๗ : ๑๔๖)

๔.๓ ค่าเฉลี่ย (อาจารย์ผู้สอนวิจัย ๕๒๑, คณะ ๕๕๒๗ : ๖๓)

๔.๔ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (ชูศรี วงศ์รัชนี ๒๕๒๔ : ๕๗)

๔.๕ ทดสอบสมมุติฐาน โดยใช้ t-test และ F-test ในกรณีของ F-test

ถ้าพบว่าคะแนนเฉลี่ยของหัวแปรที่ทดสอบหนึ่งกับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการทดสอบความแตกต่างกันระหว่างคะแนนเฉลี่ยของแต่ละคู่ โดยใช้สูตรของ Newman Keuls (ชูศรี วงศ์รัชนี ๒๕๒๔ : ๑๑๘, ๑๔๒, ๑๖๒)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

๑. ความสนใจในการดูภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ของโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร

๑.๑ นักเรียนส่วนใหญ่ดูภาพยนตร์การ์ตูนทุกวันใน ๑ สัปดาห์ เป็นจำนวน ๑๖๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๒.๕

๑.๒ วันเสาร์เป็นวันที่นักเรียนดูภาพยนตร์การ์ตูนเป็นจำนวนสูงสุด คือ ๑๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๙๔

๑.๓ นักเรียนดูภาพยนตร์การ์ตูนช่วงหลังข่าวภาค ๒๐.๐๐ น. ทางสถานีโทรทัศน์ช่อง ๗ เป็นจำนวนสูงสุด คือ ๑๗๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๘.๕

๒. อิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ของโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร

๒.๑ แบ่งตามเพศ

๒.๑.๑ ภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อทัศนคติของนักเรียนชาย เรียงตามลำดับจากสูงไปต่ำดังนี้

๑. ทัศนคติด้านความมีเมตตา
๒. ทัศนคติด้านการใช้ชีวิตรวมหมู่
๓. ทัศนคติด้านการทำความดี
๔. ทัศนคติด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี

๕. ทักษะด้านการใช้ความรุนแรง

๖. ทักษะด้านความสนใจทางเพศ

๗. ทักษะด้านชาตินิยม

๒.๑.๒. ภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อทัศนคติของนัก เรียนหญิง เรียงตาม ลำดับจากสูง ไปต่ำดังนี้

๑. ทักษะด้านความมีเมตตา

๒. ทักษะด้านการใช้ชีวิตรวมหมู่

๓. ทักษะด้านการทำความดี

๔. ทักษะด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี

๕. ทักษะด้านความสนใจทางเพศ

๖. ทักษะด้านการใช้ความรุนแรง

๗. ทักษะด้านชาตินิยม

ภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์มีอิทธิพลในระดับสูงต่อทัศนคติในลำดับที่ ๑ และ ๒ ของ นักเรียนชายและนัก เรียนหญิง นอกนั้นในลำดับที่ ๓-๗ ได้รับอิทธิพลในระดับปานกลาง

เมื่อ เปรียบ เทียบระหว่าง เพศปรากฏว่าอิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติ ด้านต่าง ๆ ทักษะที่แตกต่างกันระหว่างนัก เรียนหญิงและนัก เรียนชายมีด้านความก้าวหน้าทาง เทคโนโลยี การใช้ชีวิตรวมหมู่ ความมีเมตตา และการใช้ความรุนแรง ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๕ ตรงตามสมมุติฐาน ที่ตั้งไว้ ส่วนทัศนคติด้านชาตินิยม ความสนใจทางเพศ และการทำความดี ของนัก เรียนหญิงและนักเรียนชาย ได้รับอิทธิพลไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่ตรงตามสมมุติฐานที่ตั้ง เอาไว้

๒.๒ แบ่งตามระดับความสนใจ เป็น ๓ กลุ่ม คือ สนใจมาก สนใจปานกลาง และสนใจน้อย สรุปผลได้ดังนี้

๒.๒.๑ ภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อทัศนคติของนัก เรียน กลุ่มสนใจมาก และกลุ่มสนใจน้อย มีอิทธิพลเรียงลำดับจากสูงไปต่ำ เหมือนกันดังนี้

๑. ทักษะด้านความมีเมตตา
๒. ทักษะด้านการใช้ชีวิตรวมหมู่
๓. ทักษะด้านการทำความดี
๔. ทักษะด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี
๕. ทักษะด้านการใช้ความรุนแรง
๖. ทักษะด้านความสนใจทางเพศ
๗. ทักษะด้านชาตินิยม

๒.๒.๒ ภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อทัศนคติของนักเรียนกลุ่มสนใจปานกลาง

มีอิทธิพลเรียงลำดับจากสูงไปต่ำดังนี้

๑. ทักษะด้านความมีเมตตา
๒. ทักษะด้านการใช้ชีวิตรวมหมู่
๓. ทักษะด้านการทำความดี
๔. ทักษะด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี
๕. ทักษะด้านความสนใจทางเพศ
๖. ทักษะด้านการใช้ความรุนแรง
๗. ทักษะด้านชาตินิยม

ภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์มีอิทธิพลในระดับสูงต่อทัศนคติในลำดับที่ ๑ - ลำดับที่ ๒ ของนักเรียนทั้ง ๓ กลุ่ม นอกนั้นในลำดับที่ ๓ - ลำดับที่ ๗ นักเรียนทั้ง ๓ กลุ่มได้รับอิทธิพลในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบระหว่างนักเรียน ๓ กลุ่ม ปรากฏว่าอิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ต่อทัศนคติด้านต่าง ๆ ทักษะด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ด้านการใช้ชีวิตรวมหมู่ ด้านการใช้ความรุนแรง ด้านความสนใจทางเพศ และด้านการทำความดี ของนักเรียนทั้ง ๓ กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่ตรงตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ส่วนทัศนคติด้านความมีเมตตาของนักเรียนทั้ง ๓ กลุ่ม ได้รับความอิทธิพลจากภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .๐๑ ซึ่งตรงตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ และพบว่านักเรียนกลุ่มสนใจมาก และกลุ่มสนใจน้อยได้รับอิทธิพลแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .๐๑ นักเรียนกลุ่มสนใจปานกลาง และกลุ่มสนใจน้อยได้รับอิทธิพลแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .๐๑

ทัศนคติด้านชาตินิยมของนักเรียนทั้ง ๓ กลุ่ม ได้รับอิทธิพลจากภาพยนตร์การ์ตูนผู้ไม่ทางไปหรือที่
แตกต่างกันในระดับนัยสำคัญ .๐๕ ซึ่งตรงตามสมมุติฐานที่ตั้งเอาไว้ และพบว่านักเรียนกลุ่มสนใจมาก
และกลุ่มสนใจปานกลางได้รับอิทธิพลแตกต่างกันในระดับนัยสำคัญ .๐๑ นักเรียนกลุ่มสนใจมากและกลุ่มสนใจ
น้อย ได้รับอิทธิพลแตกต่างกันในระดับนัยสำคัญ .๐๕

๓. ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อ ครู นักวิทยาศาสตร์ ดารานักร้อง ตำรวจ และนักกีฬา
โดยจำแนกตาม เพศ

๓.๑ นักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีทัศนคติเชิงนิมานต่อครู โดยแสดงความคิดเห็นเห็นว่าครู
เป็นผู้ให้ความรู้แก่นักเรียน ซึ่งเป็นความคิดเห็นที่ทั้งนักเรียนหญิงและนักเรียนชายชอบมากที่สุด

๓.๒ นักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีทัศนคติเชิงนิมานต่อนักวิทยาศาสตร์ โดยแสดงความคิดเห็น
เห็นว่า นักวิทยาศาสตร์เป็นคนเก่ง ฉลาด เป็นผู้ค้นคว้าความรู้ใหม่ ๆ ประดิษฐ์สิ่งของแปลก ๆ และเป็นผู้สร้าง
ความก้าวหน้าให้แก่ประเทศไทย ซึ่งเป็นความคิดเห็นที่ทั้งนักเรียนหญิงและนักเรียนชายชอบมากที่สุด

๓.๓ นักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีทัศนคติเชิงนิมานต่อดารานักร้อง โดยแสดงความคิดเห็นเห็นว่า
ดารานักร้อง เป็นผู้ให้ความสุขแก่ประชาชนจากเสียงเพลงและการแสดง เป็นผู้มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับ
ของผู้คน ซึ่งเป็นความคิดเห็นที่ทั้งนักเรียนหญิงและนักเรียนชายชอบมากที่สุด

๓.๔ นักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีทัศนคติเชิงนิมานมีต่อดำรวจ โดยแสดงความคิดเห็นเห็นว่า
ตำรวจ เป็นผู้รักษาความสงบให้แก่ประชาชน เก่ง และกล้าหาญ ซึ่งเป็นความคิดเห็นที่ทั้งนักเรียน
และนักเรียนชายชอบมากที่สุด

๓.๕ นักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีทัศนคติเชิงนิมานต่อนักกีฬา โดยแสดงความคิดเห็นเห็นว่า
นักกีฬา เป็นผู้ที่มีความสามารถในการเล่นกีฬา และสร้างชื่อเสียงให้แก่ประเทศไทย ซึ่งเป็นความคิดเห็น
ที่ทั้งนักเรียนหญิงและนักเรียนชายชอบมากที่สุด

กล่าวโดยสรุป ทัศนคติของนักเรียนทั้งหญิงและชายที่มีต่อครู นักวิทยาศาสตร์ ดารานักร้อง
ตำรวจ และนักกีฬา เป็นทัศนคติเชิงนิมาน

๔. ภาพยนตร์การ์ตูนผู้ไม่ทางไปหรือที่นักเรียนชอบดู เป็นอันดับ ๑ - อันดับ ๓

๔.๑ ภาพยนตร์การ์ตูน เรื่อง ไอ้หนูสังคี่นิก เดอะ เป็นภาพยนตร์การ์ตูนที่นักเรียนชายชอบมากที่สุด
เป็นอันดับที่ ๑ เหตุผลที่ตอบมากที่สุดคือ มีเนื้อหา เกี่ยวกับกีฬาฟุตบอล และมีการแสดงลีลาในการเล่นฟุตบอล
ภาพยนตร์การ์ตูน เรื่อง จอร์จทำงานหญิงน้อย เป็นภาพยนตร์การ์ตูนที่นักเรียนหญิงชอบมากที่สุด เป็นอันดับที่ ๑
เหตุผลที่ตอบมากที่สุดคือ มีเนื้อเรื่องที่น่าสนใจ

๔.๒ ภาพยนตร์การ์ตูน เรื่อง ปาร์แมน เป็นภาพยนตร์การ์ตูนที่ดึงดูดนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย
ชอบมาก เป็นอันดับที่ ๒ โดยให้เหตุผลตรงกันว่า ภาพยนตร์การ์ตูนเรื่องนี้มีเนื้อหาที่สนุกสนาน

๔.๓ ภาพยนตร์การ์ตูน เรื่อง ปาร์แมน เป็นภาพยนตร์การ์ตูนที่ดึงดูดนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย
ชอบมาก เป็นอันดับที่ ๓ โดยให้เหตุผลตรงกันว่า ภาพยนตร์การ์ตูนเรื่องนี้มีเนื้อหาที่สนุกสนาน

อภิปรายผล

๑. จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า เพศไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับอิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนที่ผู้ปกครอง
ทัศนคติด้านชาตินิยม ความสนใจทางเพศ และการทำความดี ของนักเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเด็กเรียน
หญิงและนักเรียนชายต่างก็ให้ความสนใจต่อชาตินิยม ความสนใจทางเพศ และการทำความดี คล้ายคลึงกัน

๒. จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ระดับความสนใจได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับอิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูน
ที่ผู้ปกครองทัศนคติด้าน ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การใช้ชีวิตรวมหมู่ การใช้ความรุนแรง ความสนใจ
ทางเพศ และการทำความดี ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ สุกัญญา ธีระวานิช (สุกัญญา ธีระวานิช ๒๕๒๖ :
๘๘) ที่ได้ข้อสรุปว่า เมื่อทุกประ เภพมีโอกาส เข้ามาอยู่ในความสนใจของเด็กมากน้อยไม่เท่ากัน แต่ก็ได้
หมายความว่าสื่อที่เด็กสนใจมาก ชอบมาก จะมีโอกาสหล่อหลอมทัศนคติของเด็กได้มากกว่า ในทาง
ตรงกันข้ามสื่อที่เด็กสนใจน้อยกว่า เปิดรับน้อยกว่าก็มีโอกาสหล่อหลอมทัศนคติของเด็กได้ เท่า เทียมกัน

ส่วนทัศนคติด้านความมี เมตตาและชาตินิยมที่แตกต่างกันนั้น ในทัศนคติด้านความมี เมตตาปรากฏว่า
กลุ่มที่สนใจมากมีทัศนคติด้านความมี เมตตาสูง รองลงมาคือกลุ่มสนใจปานกลางซึ่งแสดงว่าภาพยนตร์การ์ตูน
ที่ผู้ปกครองอิทธิพลช่วยให้ เด็กที่สนใจมากมีความ เมตตาสูงขึ้น แต่ในทัศนคติด้านชาตินิยมนั้นกลับ เป็นตรงกันข้าม
กล่าวคือ กลุ่มที่สนใจมากมีคะแนนด้านชาตินิยมต่ำกว่ากลุ่มสนใจปานกลาง และกลุ่มสนใจน้อย

๓. จากการศึกษาในครั้งนี้พบว่าทัศนคติด้านการใช้ชีวิตรวมหมู่ และความมี เมตตาของนักเรียน
จำแนกตาม เพศและระดับความสนใจ ได้รับอิทธิพลจากภาพยนตร์การ์ตูนในระดับสูง ซึ่งทัศนคติทั้ง ๒ ด้านนี้
เกินทัศนคติเชิงนิมาน จึงนับว่าเป็นผลดีกับตัวนักเรียนเอง ส่วนทัศนคติด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี
การใช้ความรุนแรง ชาตินิยม ความสนใจทางเพศ และการทำความดี ของนักเรียนจำแนกตามเพศและ
ระดับความสนใจ ได้รับอิทธิพลในระดับปานกลาง ทัศนคติทั้ง ๕ ด้านนี้เป็นทัศนคติเชิงนิมาน ๓ ด้าน คือ
ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ชาตินิยม และการทำความดี ถึงแม้ว่าเด็กจะได้รับอิทธิพลในระดับ
ปานกลางแต่ก็ยังถือว่าเป็นผลดี ส่วนทัศนคติเชิงนิมาน ๒ ด้าน คือ ความสนใจทางเพศและการใช้ความรุนแรง

เด็กได้รับอิทธิพลในระดับปานกลาง ในส่วนนี้นับว่าน่า เป็นห่วง เพราะทัศนคติทั้ง ๒ ด้านมีโอกาสที่จะพัฒนา จนได้รับอิทธิพลในระดับสูงก็มีความ เป็นไปได้ ถ้าหากว่า เด็กใช้ เวลาในการดูภาพยนตร์การ์ตูนมากขึ้น ดังข้อสรุปของ สุกัญญา ศีระวานิช (สุกัญญา ศีระวานิช ๒๕๒๖ : ๗๕) ที่กล่าวว่าเวลามีอิทธิพลมากที่สุด ต่อการสั่งสมทัศนคติของเด็ก

๔. ทัศนคติของนัก เรียนต่อครู นักวิทยาศาสตร์ คารานักวิ่ง ตำรวจ และนักกีฬา เป็นทัศนคติ เชิงลบแทบหมด ครูในภาพยนตร์การ์ตูนมักแสดงให้เห็นในส่วนที่ไม่ดี เช่น ครูในเรื่องมดรอย์ จะมี ลักษณะ ดันแก๊ว สกปรก ชอบแกล้งนักเรียน หรือครูในเรื่อง ดร.สลัมป์กับหนูน้อยอาราเร่ มีลักษณะ ที่ชอบลงโทษนักเรียนที่รุนแรง โง่ เป็นต้น ตำรวจในภาพยนตร์การ์ตูนมักไม่ค่อยมีบทบาท เท่าไร เพราะ หน้าที่รักษาความสงบจะจะไป เป็นหน้าที่ของตัว เอกของเรื่อง เช่น ปาร์แมน พี่น้อง ๒ เสือ เป็นต้น แต่ถ้าตำรวจได้มีบทบาทก็จะเป็นลักษณะที่โง่ ซื่อฉลาด ดังเช่นตำรวจในเรื่อง ดร.สลัมป์กับหนูน้อยอาราเร่ นักวิทยาศาสตร์ในภาพยนตร์การ์ตูนมักจะมีทั้งลักษณะที่ดีและไม่ดี แต่จะมีลักษณะร่วม เหมือนกันคือเป็นหนอนฉลาด เช่น ในเรื่องโกโซกุนหุ่นจอมพลัง จะมีนักวิทยาศาสตร์ทั้งฝ่ายปกป้องโลก และฝ่ายที่ทำลายโลก ในเรื่อง ดร.สลัมป์กับหนูน้อยอาราเร่ นักวิทยาศาสตร์มีลักษณะที่แปลกๆ บอ อ และระมิง คารานักวิ่งในภาพยนตร์ การ์ตูนจะมีลักษณะที่ เป็นคนดี น่ารัก ฉลาดและส่วนมากจะเป็น เด็กสาว เช่น ในเรื่องกรรมมัมบ้ามีกับเพื่อน ต่างดาว นักกีฬา ในภาพยนตร์การ์ตูนมักจะมีลักษณะของนักกีฬา เต็มตัว คือ อุดหนุน มีน้ำใจ เป็นนักกีฬา ดังเช่น นักกีฬา ในเรื่องไอ้หนูลั้งหนัก เตะ

คำสอนที่นักเรียนตอบส่วนมาก เป็น เหตุผลที่นักเรียนพบเห็นจากสิ่งรอบตัว จากชีวิตความเป็นจริง ดังนั้นภาพยนตร์การ์ตูนจึงนับว่ามีอิทธิพลต่อทัศนคติของนักเรียนบ้าง เพราะนักเรียนบางส่วนก็ยังให้ เหตุผล ที่มาจากในภาพยนตร์การ์ตูน จาก เหตุผลดังกล่าวนี้ย่อม เป็นตัวชี้ให้เห็นว่า เด็กนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ นั้นสามารถที่จะแยกแยะระหว่างโลกในจอโทรทัศน์และโลกในชีวิตจริง ซึ่งตรงกับการศึกษาของ สุกัญญา ศีระวานิช (สุกัญญา ศีระวานิช ๒๕๑๔ : ๑๑) ซึ่งระบุว่า เด็กไทยสามารถแยกโลกของนิยายกับโลกของ ความ เป็นจริงออกจากกันได้ และมีแนวโน้มว่า เหตุการณ์ที่เกิดในโทรทัศน์อาจไม่ เกิดในชีวิตจริง

ข้อ เสนอแนะข้อ เสนอแนะทั่วไป

๑. จากการศึกษาในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า ภาพยนตร์การ์ตูนที่มุ่งทางโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อทัศนคติของเด็กนักเรียนทั้งทัศนคติเชิงนิมิต และทัศนคติเชิงนิเสธ ดังนั้นผู้รับผิดชอบในการคัดเลือกภาพยนตร์การ์ตูนที่จะนำมาฉายออกอากาศจึงควรคำนึงถึงคุณภาพของภาพยนตร์การ์ตูน เพราะภาพยนตร์การ์ตูนบางเรื่องก็มี เนื้อ เรื่องและรูปภาพที่ไม่เหมาะสมกับเด็ก

๒. พ่อแม่และผู้ปกครองควรเอาใจใส่ดูแลการดูโทรทัศน์ของเด็ก เพราะจากการศึกษาแสดงให้เห็นว่า เด็กใช้ เวลาดูรายการภาพยนตร์การ์ตูนถึง ๗ วัน/สัปดาห์ และภาพยนตร์การ์ตูนก็มีอิทธิพลต่อทัศนคติของเด็กทั้งทัศนคติเชิงนิมิตและทัศนคติเชิงนิเสธ

ข้อ เสนอแนะสำหรับการวิจัย

๑. ควรมีการศึกษา เกี่ยวกับอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ประเภทอื่นที่นอกเหนือจากรายการภาพยนตร์การ์ตูน เช่น รายการ เกมโชว์ รายการภาพยนตร์กำลังภายใน รายการตอบปัญหา เป็นต้น

๒. กลุ่มตัวอย่างที่จะทำการศึกษาควรมีการ เปรียบ เทียบกลุ่มที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจต่างกัน กลุ่มที่มีอายุต่างกัน กลุ่มที่มีช่วง เวลาในการดูภาพยนตร์การ์ตูนแตกต่างกัน เป็นต้น

පරිපාලන

บรรณานุกรม

กวี บ้านโท (นามแฝง) และสุชาติ สวัสดิ์ศรี "การตูนญี่ปุ่น เหมาะสมกับคนไทยหรือไม่" โลก

หนังสือ ๖ : ๒๒ - ๓๒ เมษายน ๒๕๒๖

"บทสัมภาษณ์ พุจโก๊ะ พุจโอ๊ะ นักวาดการ์ตูนผู้ให้กำเนิดโดราเอมอน" โลกหนังสือ

๖ : ๓๗ เมษายน ๒๕๒๖

ก๊อนกรวด บนดินแดง (นามแฝง) "ศึกทางวัฒนธรรม การ์ตูนไทยหายไปไหน?" โลกหนังสือ

๖ : ๔๖ เมษายน ๒๕๒๖

กิติกร มีทรัพย์ และวรนุช เหล่าถาวร บันทึกจากแม่สีชมพู อมรินทร์การพิมพ์ ๒๕๒๓, ๔๕๒ หน้า

คณะกรรมการพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน กองบัดใช้ประชาชาติ วิทยุ-โทรทัศน์ :

มหรสพ อัน เป็นสินค้าและครุภัณฑ์เร็ว" มติชน ๒๔ เมษายน ๒๕๒๖, หน้า 5

จวงจันทร์ พาละหลาย ศึกษารูปแบบและ เนื้อ เรื่องของวารสารภาษาไทยสำหรับ เยาวชนที่มีผลต่อการ

เลือกอ่านของนัก เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสาธิตส่วนกลาง ๒๕๑๕ ปริญญาโท

กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๖, ๑๖๓ หน้า อัดสำเนา

ชาวดิน เชิดชัย การสื่อสารและสารานุกรม คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัย

ธรรมศาสตร์ ๒๕๒๗, ๓๒๑ หน้า อัดสำเนา

"ช่อง ๔ ไม่หยุดลามก "แบน" แล้วยังโผล่" มติชน ๒ เมษายน ๒๕๒๘, หน้า 11

ชูศรี วงศ์รัตนะ เทคนิคการใช้สถิติ เพื่อการวิจัย ภาควิชาพื้นฐานของการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร บ.ป.ป., ๑๘๓ หน้า

ทรงค์ เพชรประ เสริฐ "สื่อมวลชนกับการพัฒนา เด็ก" เอกสารการประชุมปฏิบัติการและนิทรรศการการ์ตูน

เพื่อการพัฒนา เด็ก คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และกลุ่มส่งเสริมสื่อมวลชนเพื่อเด็ก

๓๑ กรกฎาคม - ๒ สิงหาคม ๒๕๒๓, ไม่มีเลขหน้า อัดสำเนา

ดร.การศักดิ์ มณีภาค การศึกษา เปรียบเทียบทัศนคติของเกษตรกร หมู่ที่ ๑๒ ต.บางบัวทอง อ.บางบัวทอง จ.นนทบุรี ที่มีต่อพนักงานส่งเสริมการเกษตรของรัฐ และบริษัท เอกชน ปรินทิพนิพันธ์ ส.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ๒๕๑๔, ๑๐๗ หน้า อุดรธานี

นวลศิริ เป่าโรหิตย์ และคณะ จิตวิทยาพัฒนาการ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ๒๕๒๐, ๒๔๔ หน้า

นิรมล ชยุตสาหกิจ การละเล่นและเครื่องเล่นเพื่อการพัฒนาเด็ก คณะทำงานเกี่ยวกับการพัฒนาเครื่องเล่นของเด็ก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๒๔, ๑๓๓ หน้า

นิสิตปริญญาโท เทคโนโลยีทางการศึกษา, คณะ ผู้รวบรวม การสื่อสารมวลชนกับการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ๒๕๒๐, ไม่มี เลขหน้า อุดรธานี

ประวีศ รอด เขียว ทัศนคติต่อการพึ่งตนเองของประชาชนในเขตบริการของโรงเรียนในโครงการทดลองของโรงเรียนมัธยมชุมชนจังหวัดลำปาง ปรินทิพนิพันธ์ ก.ส.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ๒๕๒๓, ๑๗๓ หน้า

ประสาร ทิพย์ธารา พัฒนาการเด็กและการอบรมเลี้ยงดู ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร แพร์พิทยา ๒๕๒๑, ๑๗๕ หน้า

ประเสริฐ มาสุปรีดี "ความเป็นมาของการดูหนังไทย" ดูปริทัศน์ ๖ : ๖๔ - ๗๐ มกราคม ๒๕๒๔
"เผยหลักคิดสันหนึ่งทีวี ดูการสร้างแรงจูงใจ" มติชน ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๒๔, หน้า ๓1

เผยแพร่การศึกษา, กอง สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงศึกษาธิการ อิทธิพลของภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ต่อเยาวชนไทย กองเผยแพร่การศึกษาจัดพิมพ์ ๒๕๐๔ ๒๖๓ หน้า

แผนกนิเทศสารและประชาสัมพันธ์ฝ่ายรายการ "รายการ ที.วี. ประจำวัน" นิเทศสารรายการโทรทัศน์ ๖ : ๕๑ - ๖๐ สิงหาคม ๒๕๒๔

พยอม อิงคตานุวัฒน์ จิตวิทยาพัฒนาการเด็ก พิมพ์ครั้งที่ ๓ เจริญวิทยการพิมพ์ ๒๕๒๔, ๑๓๕ หน้า

พรรณี ชูหัย จิตวิทยาการเรียนการสอน พิมพ์ครั้งที่ ๒ วรุณีการพิมพ์ ๒๕๒๐, ๒๖๖ หน้า

พริ้งชะม้าย (นามแฝง) "พญน้อยอารา เร่แบบฉบับของความชุกชุน" มติชน ๒๓ มีนาคม ๒๕๒๔,

สุณีย์ อีรดากร จิตวิทยาพัฒนาการ ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูพระนคร
๒๕๒๓, ๒๖๔ หน้า

สุรพล สุตรา "บทความพิเศษ" จดหมายข่าวสภาวะแวดล้อม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๕ : ๕ - ๘
มิถุนายน ๒๕๒๓

อนน (นามแฝง) มติชน ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๒๕,

อรทัย ศรีสันต์สุข "โทรทัศน์กับการสร้างสรรค์จินตนาการของเด็ก" ธรรมศาสตร์ ๑๓ : ๔๔ - ๑๐๖
ธันวาคม ๒๕๒๗

อาจารย์ผู้สอนวิจัย ๕๒๑, คณะ เอกสารประกอบการวิจัย ๕๒๑ วิธีวิจัยพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ๒๕๒๗, ๒๗๒ หน้า อัดสำเนา

ชาลโลแรม, เจมส์ดี บรรณาธิการ อิทธิพลของโทรทัศน์ แปลโดย คณะนิสิตปริญญาโท เทคโนโลยี
ทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ๒๕๑๘, ๑๖๒ หน้า อัดสำเนา

Allport, Gordon W. Handbook of Social Psychology. Massachusetts, Clark
University Press, 1969. 272 p.

Anastasi, Anne. Psychological Testing. 3rd ed., New York, The Macmillan
Company, 1968. 665 p.

Berbohm, Sir Mas "Cartoon" The World Book Encyclopedia. 191 - 195. 1969.

Best, John W. Research in Education. Englewood Cliffs, N.J. Prantice - Hall,
1959. 320 p.

Greenberg, Bradley S. "Gratification of T.V. Viewing and Their Correlates for
British Children," The Use of Mass Communication . Current Perspective
on Gratification Research, ed. Jay G. Blumler, Dlihr Katze Beverly Hills,
Stage Publications, 1974.

Brown, Ray Children and Television. Beverly Hill, Sage Publication, 1976.
258 p.

The Encyclopedia Americana. International ed. New York, Americana Corporation,
1974 IV (Varions Paping) (Encyclopedia Americana International Reference
Series).

- Gardner, Lindzey. Handbook of Social Psychology. VI, Cambridge, Mass Addison Wesley. Publication Company, 1954. 588 p.
- Good, Carter Victor. Dictionary of Education. 3rd ed. New York, McGraw-Hill Book Company, 1973. 681 p.
- Hurlock, Elizabeth Children Development. New York, The McGraw-Hill Company Inc., 1942. 570 p.
- Katz, Daniel, Bernard Beleson and Morris Jonowitz. "The Functional Approach to the Study of Attitudes," Public Opinion and Communication. 57 - 63, 1967.
- Kendler, Howard H. Basic Psychology. 3rd. New York, Appletion Century - Grafts Company, 1974. 798 p.
- Kinder, Jame S. Audio-Visual Materlais and Techniques. New York, American Book Company, 1974. 798 p.
- McDonald Federic J. Education Psychology. San Francisco, Wedsworth Publishing. 1959. 748 p.
- Nobel, Grant. "Concept of Order and Balance in a Children's T.V. Program," Journalism Quarterly. 47 : 101 - 109, 1970.
- Pearl, David. "Violence and Aggression," Society : 17 : 22 September/October 1984.
- Quarforth, Joanne M. "Children's Understanding of the Nature of Television Characters," Journal of Communication. 29 : 210 - 218 Summer 1979.
- Rosenberg, Milton J. and Carl L. Hovland Attitude Organization and Change New Haven, Yale University, 1961. 324 p.
- Schramm, Wilbur, Jack Lyler and Edwin Parker. Television in the Lives of our Children. Standford, Standford University Press, 1961.
- Shaw, J.E. and J.M. Wright Scale for Measurement of Attitude. New York, McGraw-Hill Inc., 1964. 604 p.
- Singer, Dorothey G. and Jerome L. Singer "Television and The Developing Imagination of the Child," Journal of Broadcasting. 25 : 385 Fall 1981.
- Trandis, Herry C. Attitude and Attitude Change. New York, John Wiley & Sons, 1971. 457 p.
- Webster, P.A. "Childrens Interest in Radio Motion Picture and Television," Education Administration and Supervision. 38 : 138 - 148 Summer 1980.

Wittich, Walter A. and Charles F. Schuller. Audio Visual Materials: Their Nature & Use. 3rd. ed. New York, Harper & Brother Publishers, 1968, 500 p.

00000000

ภาคผนวก ก .

แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

๑. แบบสอบถามความสนใจในการดูภาพยนตร์การ์ตูน

๒. แบบวัดทัศนคติ

๑. แบบสอบถามความสนใจในการดูภาพยนตร์การ์ตูน๑. นักเรียนดูภาพยนตร์การ์ตูนในวันใดบ้าง

- จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัส
 ศุกร์ เสาร์ อาทิตย์

๒. นักเรียนดูภาพยนตร์การ์ตูนทางสถานีโทรทัศน์ช่องใดบ้าง

- ช่อง ๓ ช่อง ๕ ช่อง ๗ ช่อง ๘

๓. นักเรียนดูภาพยนตร์การ์ตูนช่วงหลังข่าวภาคค่ำทางสถานีโทรทัศน์ช่องใดบ้าง

- ช่อง ๓ ช่อง ๕ ช่อง ๗ ช่อง ๘

๔. นักเรียนดูภาพยนตร์การ์ตูนทางสถานีโทรทัศน์ช่อง ๕ ในช่วงเช้าวันเสาร์-อาทิตย์หรือไม่

- ใช่ ไม่ใช่

๕. นักเรียนดูภาพยนตร์การ์ตูนทางสถานีโทรทัศน์ ช่อง ๕ ในช่วงเช้าวันเสาร์-อาทิตย์ เป็นเวลา
ติดต่อกันประมาณ

- มากกว่า ๓ เดือน น้อยกว่า ๓ เดือน

๖. ตลอดเวลา ๑ สัปดาห์ นักเรียนดูภาพยนตร์การ์ตูน เรื่องใดบ้าง

วันจันทร์ ดูเรื่อง

วันอังคาร ดูเรื่อง

วันพุธ ดูเรื่อง

วันพฤหัสบดี ดูเรื่อง

วันศุกร์ ดูเรื่อง

วันเสาร์ ดู เรื่อง

วันอาทิตย์ ดู เรื่อง

๓. แบบวัดทัศนคติ

ก. รายละเอียดส่วนตัว

๑. เพศ

๒. โรงเรียน

ข. แบบวัดทัศนคติ

๑. เด็ก ๆ ในอนาคตอาจมีหุ่นคอมพิวเตอร์ เป็นเพื่อนเล่น

แน่ใจเป็นไปได้อีก ไม่แน่ใจ เป็นไปไม่ได้ เพื่อฝัน

๒. การ เป็นนักบินอวกาศได้ขับจรวด หรือยานอวกาศ เป็นสิ่งที่น่าตื่นเต้นยินดี

น่าตื่น เต็มมาก เฉย ๆ ไม่น่าตื่น เต็มเลย

๓. คอมพิวเตอร์สามารถนำมาใช้ ให้บดอง เล่นที่น่าสนุกตื่นเต้น

น่าตื่น เต็มมาก เฉย ๆ ไม่น่าตื่น เต็มเลย

๔. เทคโนโลยีช่วยให้มนุษย์มีอาวุธร้ายแรงไว้ต่อสู้กัน

เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย

๕. คอมพิวเตอร์สามารถช่วยรักษาคนจนจากการแย่งชิงการให้ เคลื่อนไหวได้ เหมือนปกติ

แน่ใจที่สุด ไม่แน่ใจ ไม่มีทาง เป็นไปได้

๖. ในอนาคตหุ่นยนต์อาจมีอำนาจ เหมือนคน

แน่ใจที่สุด ไม่แน่ใจ ไม่มีทาง เป็นไปได้

๗. การมี เพื่อน เป็นกลุ่มทำให้เด็ก เรียนรู้สิ่งรอบรู้และสนุกสนาน

เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย

๘. เวลาของ เล่นหรือชม ทีวีควรจะถูกแบ่งให้ เพื่อนบ้าง

เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย

๙. นัก เรียนมักพูดคุยกับ เพื่อน ๆ เกี่ยวกับ เรื่องราว ในหนังการ์ตูนที่ดูมา

บ่อยมาก นาน ๆ ครั้ง น้อยที่สุด

๑๐. ถ้าเพื่อนของเราทะเลาะกับคนอื่น เราจะถือว่าเพื่อนเราไม่ผิดไว้ก่อน
 แน่นอที่สุด ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย
๑๑. ถ้าเพื่อนของเราถูกรังแก เราต้องช่วยเหลือ
 เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย
๑๒. นักเรียนรู้สึกไม่พอใจ เสมอ เมื่อ เพื่อน ๆ มีความคิด เห็นและการกระทำไม่เหมือนเรา
 เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย
๑๓. สัตว์ต่าง ๆ ล้วนมีชีวิตจิตใจและต้องการความรักเหมือนคน
 ใช่แล้ว ไม่แน่ใจ ไม่จริง
๑๔. ถ้าน้องอยากทานขนม เรา เป็นพี่ควรแบ่งให้น้องบ้าง
 ต้องแบ่งให้แน่ ๆ ไม่แน่ใจ ไม่จำเป็น
๑๕. ตัวการ์ตูนที่ถูกแกล้ง ถูกรังแก เป็นตัวการ์ตูนที่น่าสงสาร
 น่าสงสารมาก ไม่แน่ใจ ไม่น่าสงสารเลย
๑๖. เป็นหัวหน้าจะข่ม เหยียดน้องอย่างไรก็ไม่ผิด
 เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย
๑๗. ของเล่นทุกชิ้นเราควร เก็บรักษาไว้อย่างดี เพราะมันก็ เหมือนกับเพื่อนของเรา
 เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย
๑๘. การมีเงินทองมาก ๆ ดีกว่าการมีจิตใจที่ เมตตา
 เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย
๑๙. นักเรียนชอบ เล่นต่อสู้กัน เหมือนในภาพยนตร์การ์ตูน
 ชอบมาก เฉย ๆ ไม่ชอบเลย
๒๐. กีฬามวยปล้ำ เป็นกีฬาที่รุนแรง และโหดร้าย
 รุนแรงและโหดร้ายมาก ไม่แน่ใจ ไม่รุนแรงเลย
๒๑. เราไม่เล่นเตะ ด้บ ปีบคอ กันแรง ๆ เหมือนในภาพยนตร์การ์ตูน เพราะอันตราย
 เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย
๒๒. เด็กที่ชอบแกล้งคนอื่นสมควร ถูกเตะให้คว่ำไปเลย
 เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย

๒๓. การต่อสู้อย่างรุนแรงมีแต่ในหนังการ์ตูน เท่านั้น

- เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย

๒๔. นึกเรียนชอบแกล้ง เพื่อนที่อ่อนแอกว่า เพราะสนุกดี

- จริงที่สุด สนุกมาก เฉย ๆ ไม่จริง น่าสงสารมากกว่า

๒๕. ของเล่นที่ผลิตในประเทศไทย คุณภาพสู้ของเล่นจากต่างประเทศไม่ได้

- เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย

๒๖. เด็กญี่ปุ่นฉลาดกว่า เด็กไทย

- เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย

๒๗. คนไทยมีความสามารถสู้คนที่อื่นไม่ได้

- เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย

๒๘. เราต้องไม่ซื้อของจากต่างประเทศ เพื่อเป็นการช่วยเหลือประเทศของเรา

- เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย

๒๙. ประเทศไทยจะเจริญก้าวหน้า ถ้าซื้อของจากต่างประเทศ

- เจริญก้าวหน้าแน่นอน ไม่แน่ใจ จะล้มจมมากกว่า

๓๐. เด็กไทยฉลาด เหมือนเด็กชาติอื่น ๆ

- เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย

๓๑. หนังการ์ตูนที่มีผู้กำกับแต่งตัวโป๊ ๆ เป็นหนังการ์ตูนที่น่าดู

- น่าดูจริง ๆ เฉย ๆ ไม่น่าดูเลย

๓๒. การเปิดกระโปรง เป็นเรื่องปกติที่เล่นกันสนุก ๆ

- เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย

๓๓. ในหนังการ์ตูน เมื่อนางเอกรักกับพระเอก การกอดจูบกันเป็นเรื่องธรรมดา

- เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย

๓๔. การแต่งงาน เป็นเรื่องสำคัญที่สุดในชีวิต

- ไม่มีอะไรสำคัญกว่าเรื่องนี้ ไม่แน่ใจ ยังมีเรื่องที่สำคัญกว่า

๓๕. ผู้หญิงไม่สามารถเป็นผู้นำได้ดีเท่าผู้ชาย

- ผู้หญิง เป็นไม่ได้แน่นอน ไม่แน่ใจ ไม่จริงผู้หญิงเก่งได้

๓๖. ในปัจจุบันผู้หญิงที่ทำงานได้ เก่ง เหมือนผู้ชาย

แน่นอนที่สุด ไม่แน่ใจ ไม่จริง

๓๗. เวลาผู้หญิงการตูนัก เรียนจะ เอาใจช่วยนาง เอก พระเอก เสมอ

ต้อง เอาใจช่วยแน่นอน ไม่แน่ สมอไป ไม่จำเป็น

๓๘. คนที่ทำความดีสมควรได้รับคำชม เชย

แน่นอนที่สุด ไม่จำเป็น ไม่แน่ใจ

๓๙. พระ เอก นาง เอก ในภาพยนตร์ตูนควรเป็นคนดี

เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่จำเป็น

๔๐. เมื่อพบ เงินตกกลางถนนในบริเวณโรงเรียน เราจะ เก็บไว้โดยไม่คืนเจ้าของ

ไม่ป้ทางคืน เด็ดขาด ไม่แน่ใจ เก็บไว้ให้ครูประกาศหาเจ้าของ

๔๑. หัว เอกในภาพยนตร์การตูนไม่ควรมีอาชีพ เป็นโจร

เห็นด้วย ไม่เข้าใจ ไม่เห็นด้วย

๔๒. การใช้ เล่ห์ เหลี่ยม เพื่อ เอาชนะคู่ต่อสู้ในการแข่งขัน เป็นสิ่งที่ควรกระทำ

เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย

๔๓. เมื่อนัก เรียนดูภาพยนตร์การตูนแล้วนัก เรียนมีความคิด เห็นต่อบุคคลเหล่านั้นอย่างไร

ตัวอย่าง นัก เรียน เป็นคนซี เกียง ชอบลอกการบ้าน ฉลาด

๑. ครู

๒. นักวิทยาศาสตร์

๓. คารา นักร้อง

๔. ตำรวจ

๕. นักกีฬา

๔๔. ภาพยนตร์การตูนที่นักเรียนชอบดู

อันดับที่ ๑ เรื่อง

เหตุที่ชอบเพราะ

อันดับที่ ๒ เรื่อง

เหตุที่ชอบเพราะ

อันดับที่ ๓ เรื่อง

เหตุที่ชอบเพราะ

ภาคผนวก ข.

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยวิธีของ Cronbach

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยวิธีของ Cronbach

$$\alpha = \left[\frac{n}{n-1} \right] \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

โดยที่ $n = = 33$ ข้อ

$$\sum S_i^2 = 61.78$$

$$S_t^2 = 260.36$$

$$\begin{aligned} \therefore \alpha &= \left[\frac{33}{33-1} \right] \left[1 - \frac{61.78}{260.36} \right] \\ &= .7865 \end{aligned}$$

๑๓/๑๒/๒๕๖๔
๑๓/๑๒/๒๕๖๔

การศึกษาอิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ที่มีผลต่อทัศนคติของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ สังกัดกรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
ภัสสร สังข์ศรี

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ตุลาคม ๒๕๖๔

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสนใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ที่ติดต่อภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ และศึกษาอิทธิพลของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นที่มีผลต่อทัศนคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนวัดโฑว (ถาวรพรพนาคุณ) ในสังกัดกรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๕ จำนวน ๒๐๐ คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือ แบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูล หาค่าสถิติพื้นฐาน และทดสอบความแตกต่าง โดยใช้ t-test และ F-test

ผลการศึกษาพบว่า

- ๑. นักเรียนส่วนใหญ่ดูภาพยนตร์การ์ตูนทุกวัน
- ๒. วันเสาร์เป็นวันที่นักเรียนดูภาพยนตร์การ์ตูนมากที่สุด
- ๓. นักเรียนดูภาพยนตร์การ์ตูนช่วงหลังช่วงบ่ายภาค ๒๐-๓๐ น. ทางสถานีโทรทัศน์ช่อง 7 มากที่สุด
- ๔. ภาพยนตร์การ์ตูนมีอิทธิพลสูงต่อทัศนคติด้านการใช้ชีวิตรวมหมู่ และความมีเมตตา ของนักเรียนหญิงและชาย ส่วนที่ทัศนคติด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การใช้ความรุนแรง ความรักชาติ ความสนใจทางเพศ และการทำความดี ของนักเรียนหญิงและชายได้รับอิทธิพลจากภาพยนตร์การ์ตูนในระดับปานกลาง
- ๕. ที่ทัศนคติด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การใช้ชีวิตรวมหมู่ ความมีเมตตา และการใช้ชีวิตความรุนแรง ของนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย ได้รับอิทธิพลจากภาพยนตร์การ์ตูน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ .๐๕ ส่วนที่ทัศนคติด้านชาตินิยม ความสนใจทางเพศ และการทำความดี ของนักเรียนหญิงและนักเรียนชายได้รับอิทธิพลไม่แตกต่างกัน
- ๖. ภาพยนตร์การ์ตูนมีอิทธิพลสูงต่อทัศนคติด้านการใช้ชีวิตรวมหมู่ และความมีเมตตา ของนักเรียนแบ่งตามระดับความสนใจคือ กลุ่มสนใจมาก ปานกลาง และน้อย ส่วนที่ทัศนคติด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การใช้ความรุนแรง ชาตินิยม ความสนใจทางเพศ และการทำความดี ได้รับอิทธิพลในระดับปานกลาง
- ๗. ที่ทัศนคติด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การใช้ชีวิตรวมหมู่ การใช้ความรุนแรง ความสนใจทางเพศ และการทำความดี ได้รับอิทธิพลจากภาพยนตร์การ์ตูนไม่แตกต่างกัน

๘. หักคะแนนความมีเมตตาของนักเรียน ๓ กลุ่ม ได้รับอิทธิพลจากภาพยนตร์การ์ตูน
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ .๐๑ และหักคะแนนเข้าใจดีของนักเรียนทั้ง ๓ กลุ่ม ได้รับอิทธิพล
จากภาพยนตร์การ์ตูนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ .๐๕

๙. นักเรียนทั้งหญิงและชายมีทัศนคติเชิงนิมิตต่อ ครู นักวิทยาศาสตร์ ดารานักร้อง
ตำรวจและนักกีฬา

๑๐. ภาพยนตร์การ์ตูนที่นักเรียนชอบเป็นอันดับ ๑ คือ ไอ้หนูสิงห์นักเตะ โดยให้เหตุผลว่า
ชอบเนื้อหาที่เกี่ยวกับฟุตบอล และภาพยนตร์การ์ตูนแสดงลีลาการเล่นฟุตบอลให้ดู

๑๑. ภาพยนตร์การ์ตูนที่นักเรียนหญิงชอบอันดับ ๑ คือ จอร์จี้ทำงานหญิงน้อย โดยให้เหตุผลว่า
ภาพยนตร์การ์ตูนเรื่องนี้เนื้อเรื่องที่น่าสนใจ

THE IMPACT OF TELEVISED JAPANESE ANIMATED CARTOONS ON ATTITUDE
OF PRATHOM SUKSA 5 PUPILS UNDER JURISDICTION
OF BANGKOK METROPOLITAN ADMINISTRATION

ABSTRACT

BY

PATSORN SUNGRI

Presented in partial fulfillment of the requirements

for the Master of Education Degree

at Srinakharinwirot University

October 1986

The purposes of this study were to find out the interest in televised Japanese animated cartoons and the impact of them on the attitude of Prathom Suksa 5 pupils.

The sample consisted of 200 Prathom Suksa 5 pupils of Watsai School (Thavornphromanugun) under Jurisdiction of Bangkok Metropolitan Administration in the second semester of academic year 1985. The instruments used were questionnaire and televised Japanese animated cartoons. The t-test and F-test were used for data analyses.

The findings were as follows :

1. Most pupils watched the televised cartoons every day.
2. Most pupils watched the televised cartoons on Saturday.
3. Most pupils watched the televised cartoons after evening news at 8.00 p.m. on channel 7.
4. The televised cartoons had high impact on attitude towards peer group and mercifulness of the schoolgirls and schoolboys, whereas they had a moderate impact on the attitude towards technology advancement, violent behavior, patriotism, interest in sex and good behavior of the schoolgirls and schoolboys.
5. The televised cartoons had significantly different impact on the attitude towards technology advancement, peer group, mercifulness and violent behavior of the schoolgirls and schoolboys at .05 level whereas they had no different impact on the attitude towards patriotism, interest in sex and good behavior of the schoolgirls and schoolboys.

6. The televised cartoons had high impact on the attitude towards peer group and mercifulness of the pupils accordingly the level of interest which were the most interested group, the moderate interest group and the least interested group, but they had a moderated impact on the attitude towards technology advancement, violent behavior, patriotism, interest in sex and good behavior.

7. The televised cartoons had no different impact on the attitude towards technology advancement, peer group, violent behavior, interest in sex and good behavior of the three groups.

8. The attitude towards mercifulness of the three groups were significantly different at .01 level, whereas they had significantly impact on the attitude towards patriotism of the three groups at .05 level.

9. Both schoolgirls and schoolboys had positive attitude towards teachers, scientists, singers and movie-stars, policemen, and sportsmen.

10. The televised cartoons that the schoolboys liked most was The Champion Football Kid. They explained that they liked the story about football and this televised cartoons showed football playing styles.

11. The televised cartoons that the schoolgirls liked most was The Little Lord Gorgy. They explained that this televised cartoons was enjoyable.